

HARRY A. GAILEY

**VICTORIA
IMPOSIBILULUI**

EDITURA PACIFIC

HARRY A. GAILEY

Victoria imposibilului

(un episod din epopeea Pacificului)

București – 1990

PENTRU

Tinerii bărbați din generația mea, care au fost chemați să facă aproape imposibilul, și care într-un mod ferm și curajos și-au făcut datoria pe câmpul de bătălie al citorva mici insule, astăzi pe jumătate uitate.

PELELIU 1944
HARRYA. GAILEY 1983

PREFAȚĂ

Insulele Caroline de Vest sînt amplasate departe de rutele de călătorii din centrul Pacificului. Cele mai importante dintre acestea, insulele Palau, sînt situate la aproximativ 400 de mile est față de Filipine și la 650 de mile nord față de Noua Guinee. Cu excepția vizitelor cîtorva vase de transport și de pescuit, precum și a zborurilor bisăptămînale ale Companiei Micronesia, care aterizează aici pentru zborul tur și RCTur din Guam, aceste insule sînt izolate pînă și în ziua de azi. Principalul centru social al insulelor Palau este acum, ca de altfel și în timpul perioadei de ocupație japoneză, orașul Koror, unde trăiește peste 40% din totalul populației insulelor. Birourile Națiunilor Unite, precum și cele ale nou-createi Republici Belau sînt situate aici. Aproape toate activitățile comerciale sînt concentrate în Koror sau pe insula Babeldaob, o insulă de întindere mai mare, aflată în vecinătate. Pentru prima dată am vizitat Micronesia în vara anului 1981. Am avut privilegiul să predau două cursuri de istorie universitară elementară în Koror unor profesori de școală și de liceu de pe insule. Cam pe atunci Peleliu, un nume pe care l-am auzit pentru prima dată în urmă cu un sfert de veac la un prieten, un veteran din Divizia I-a a Marinei, devenise o actualitate. Peleliu, locul unora dintre cele mai grele și mai costisitoare bătălii purtate de Infanteria Marină în timpul celui de-al doilea război mondial, este una dintre cele mai sudice din Palau, și se poate ajunge ușor la ea din Koror fie cu vaporul, fie cu avionul, trecînd printre Rock Islands.

O vizită în Peleliu reprezintă o călătorie înapoi în timp. Am zburat din Babeldaob într-un avion micuț al Companiei Belau Cessna, pe deasupra oceanului multicolorat, împînzit cu sute de insule micuțe de coral, toate acoperite cu vegetație de

mărimi diferite. Însuși Peleliu este o insulă foarte mică, avînd mai puțin de 7 mile lungime, și de la înălțime pare ca fiind acoperită aproape în totalitate de păduri luxuriante. Drumul de acces aerian este rectiliniu, paralel cu binecunoscutul lanț muntos Umurbrogol, iar micuțul avion aterizează pe lungă pistă a aerodromului construit de japonezi. De fapt această fișie a fost motivul principal pentru care flota și infanteria marină au vrut să cucerească insula în 1944. A doua pistă de aterizare și stațiile de parcare au fost înghițite de către vegetația luxuriantă, iar pe întreaga întindere a insulei s-au șters aproape toate urmele lăsate de bătăliile disperate ce au avut loc aici.

Populația actuală a insulei a înregistrat o creștere minimă față de ultimii ani ai ocupației japoneze, cu toate că acum centrul social principal este situat pe drumul vestic, mai aproape de extremitatea nordică a insulei decît de imediata vecinătate a aeroportului. Plimbîndu-te de-a lungul frumoașei, însoritei și înguste fișii de nisip, care a fost numită de către infanteria marină Plajele Alb și Orange, trebuie să te uiți cu stăruință pentru a vedea o urmă a războiului ce a avut loc aici. Tinerii localnici, foarte prietenoși, sînt fericiți să conducă pe vizitatori într-un sat al insulei, uneori datorită faptului că mai cunosc cîte ceva din evenimentele care au făcut odată ca numele de Peleliu să fie un nume cunoscut dincolo de limita acestor insule din Pacific. Excursia îi va purta pe vizitatori în mod sigur la cîteva peșteri pe coasta Dealului 300, numit astfel datorită numărului de trepte construite pentru escaladarea lui. O dată ajuns aici, poți să privești spre nord pe deasupra creștelor de corali, acum acoperite cu plante, iar în mod introspectiv, vizitatorul poate să încerce a-și imagina cum este să iei cu asalt aceste creste pline cu peșteri ca un fagure de miere, ocupate de către inamic, un inamic hotărît să se apere pînă la moarte. O călătorie la ce a fost odată cimitirul american este, de asemenea, o ocazie de a evoca trecutul. Toți soldații Marinei și ai Armatei care au murit și au fost înmormîntați aici au fost mutați. Jungla a acoperit totul în jur, dar ghidul, cu ajutorul unei macete, poate îndepărta vegetația, pentru a scoate la iveală un monument de piatră cu inscripția de metal

lipsă. Oxidatele căști ale japonezilor, așezate în mod biruitor în vârful unor țăruiși pe post de steag, par un pic rizibile. Este greu de imaginat faptul că în decembrie 1944 sute de americani au fost înmormîntați aici sau în altă parte a insulei, că peste 13 mii de japonezi au fost băgați în gropi comune săpate la repezeală sau îngropați în peșteri. Peleliu este liniștită acum, iar în afara pieselor de tanc și de avion, a echipamentelor soldaților, numai cîteva lucruri mai amintesc de cele ce s-au întîmplat aici, în mijlocul lui septembrie 1944. Pe vârful Dealului 300 se află un monument dedicat bărbaților din Divizia 81. Din păcate, multe dintre inscripțiile de alamă ce preamăreau jertfa lor și faptul că moartea lor nu va fi uitată niciodată au avut mult de suferit din cauza intemperiilor sau au căzut, ori au fost scoase. Unitățile greu lovite ale Diviziei I de infanterie marină, care au suferit pierderi foarte mari pe această insulă sîngeroasă, nu au nici un monument. Este ca și cum aceste mii de tineri de 18 și 19 ani, care au suferit și au murit, nici nu ar fi trecut pe acolo. Nu pot să cred că cineva din generația mea sau oricine cunoaște detaliile războiului din Pacific poate vizita Peleliul fără a purta în sufletul lui un adînc sentiment de tristețe.

Știam foarte puțin despre Peleliu înainte de prima mea vizită; după ce m-am plimbat pe insulă, am vrut să știu mai mult. Surprinzător, dar era foarte puțin material disponibil. Era ca și cum campania din Carolinele de Vest ar fi fost un secret foarte bine ținut. Cîteva reminiscențe personale, utilizabile pentru perioada imediat următoare terminării războiului și cele mai bune istorii oficiale, cele scrise de către infanteria marină și publicate în anii 1950 și 1973, care, deși foarte detaliate, nu sînt lipsite de elemente criticabile. Unele dintre cele mai cunoscute istorii, ce tratează campania din Peleliu, nu sînt numai insuficiente, ci și incorecte într-un număr important de aspecte. Astfel, m-am decis să scriu o carte care, fără a disprețui detaliile, va încerca să arate cam ce fel de luptă a fost pentru pușcașul obișnuit și va abunda de critici la adresa conducerii, a modului de elaborare a planului și peste toate, la adresa modului cum a fost condusă campania. Această muncă este rezultatul propriei mele decizii. Sper că am reușit să-mi

îndeplinesc scopul, în mod particular constând în plasarea Peleliului în contextul mai larg al războiului din Pacific, și arătând cum lipsa unui plan adecvat, combinată cu mediocritatea conducerii, a câtorva comandanți, a creat un set de circumstanțe care au putut fi depășite, cu greutate considerabile, numai datorită câtorva soldați, unii dintre cei mai bari bărbați ce au servit vreodată această țară.

Nici o muncă complexă ca aceasta nu este în întregime opera autorului. Îi datorez foarte mult maiorului Frank Hough, precum și lui George Garand și Truman Strobridge, autorii istoriei oficiale a Corpului de Marină; de asemenea, și acelor ofițeri și bărbați din divizia 81, care au compilat istoria acestei divizii. Unii infanteriști ai Marinei, care au fost implicați în luptele de la Peleliu, cum ar fi Russell Davis, George Hunt și mai recent E.B. Sledge, mi-au furnizat multe amănunte de mare pătrundere, ca de altfel și artistul corespondent Tom Lea, ale cărui schițe ale epuizantelor bătălii ale Marinei din Peleliu nu au fost niciodată depășite. Doctorul Benjamin Hazard și soția lui, Sumie, mi-au procurat o traducere a unui document japonez foarte important, pentru care le sînt recunoscător. Personalul Arhivelor Istorice a Infanteriei marine din Washington D.C., nu putea să-mi fie de mai mult ajutor. Generalul Edwin Simmons și personalul său mi-au furnizat toate materialele cerute de mine și de asemenea mi-au acordat o asistență de neprețuit într-o serie de detalii în legătură cu acest subiect. Mulțumiri speciale pentru Benis Frank, directorul secției de Istorie orală, el însuși un veteran din Peleliu. Nu numai că m-a dirijat către cele mai pertinente transcrieri istorice orale, dar mi-a permis să inversez procedura normală și să-l interviuez pe el în legătură cu experiența sa. Disponibilitatea atîtor documente importante din Arhiva Infanteriei Marine au redus necesitatea de a utiliza și facilitățile Arhivelor Flotei. Allard, șeful arhivelor, precum și personalul lui, mi-au pus la dispoziție, fără întrebări, toate materialele pe care le-am cerut.

Am o datorie specială față de toți infanteriștii marini din Divizia I, care bucuroși și-au petrecut multe ore din timpul lor asistîndu-mă la strîngerea informațiilor. Căutările pentru carte

mi-au permis să reînnoiesc cunoștința cu un vechi prieten, fostul sergent Charles Clay, și să-mi fac noi prieteni, ca fostul sergent James Merrifield, care mi-a înfățișat momentele importante ale memorabilei campanii. Generalul Lewis Walt, acum în Retragere după o carieră merituoasă, mi-a scris o serie de scrisori, care au clarificat importante detalii legate de Divizia a 5-a de Infanterie Marină. Generalul Harold Deakin s-a întâlnit cu mine de trei ori și aceste conversații au detaliat substanțial lungul interviu pe care deja îl dăduse secției de Istorie Orală. În sfârșit, toată stima mea colonelului Russell Hansowetz, care a condus 2/1 și a dobândit decorația militară „Navy Cross” la Peleliu. El a suportat câteva sesiuni lungi de interviuri, mi-a împrumutat hărțile lui personale, și a citit și analizat câteva capitole ale acestei cărți. El a fost, și este încă, un redutabil infanterist marin.

HARRY A. GALEY
Los Gatos, California
aprilie 1983

1 AȘEZAREA

Peleliu este o insulă foarte mică din grupul Palau, așezată la capătul vestic al unui lung lanț de insule și atoluri aflat imediat la nord de ecuator; ea se întinde spre est și vest mai mult de 2.000 de mile. Primii europeni care au văzut insulele au fost exploratori spanioli sub comanda unui navigator portughez, Ruy Lopez de Villalobos, care, în anul 1543, a dat din întâmplare peste ele. După aproape 150 de ani, în anul 1686, alt marinar spaniol, Francesco Lazeano, a anexat toate aceste insule și le-a numit Insulele Caroline în onoarea regelui său, Carol al II-lea. Băștinașii, un amestec de malaiezi, polinezieni și melanezieni, nu au fost prea deranjați

în timpul lungii perioade de așa-zisă hegemonie spaniolă. Ei și-au dus mai departe existența, în cadrul unei mari varietăți de sisteme politice, controlată însă de proprii lor șefi. Practicau o diversitate de religii și, deoarece pământul și marea le asigurau o hrană abundentă, erau mulțumiți de relativa lor izolare. Contactul dintre locuitorii diferitelor insule nu era imposibil, era însă foarte periculos, deoarece presupunea un drum pe mare, cu canoa, de câteva săptămîni. Probabil că doar cîțiva aventurieri curajoși au reușit vreodată să se deplaseze între Ponape, situat în partea estică a Carolinei de Est, și oricare altă insulă din zona extrem-vestică.

Insulele principale Caroline de Vest sînt: Ulithi, Yap și Insulele Palau. În grupul Palau se află aproximativ 350 de insule și insulițe, care se întind pe aproximativ 110 mile în direcția NE-SV; doar cîteva au avut vreodată locuitori permanenți. Cea mai mare insulă, Babeldaob, se află la nord și este separată de cea mai mică – în formă de cîrlig –, Kayangel, printr-un canal adînc, Kassol Passage. Vecinul sudic al insulei Babeldaob este Koror. Atît în trecut, cît și în prezent, majoritatea populației grupului Palau trăiește pe aceste două insule. O miriadă de mici aflorimente calcaroase, cunoscute sub numele de Rock Island, populează oceanul între Koror și Peleliu. Rock Island se află la 25 de mile pe direcția SV. Punctul cel mai sudic al Insulelor Palau este Angaur, aflată la șapte mile distanță față de Peleliu. Un recif imens de corali protejează coasta vestică a insulelor extinzîndu-se din punctul cel mai de nord al mării insule pînă la Peleliu, avînd doar patru întreruperi. Malurile estice ale insulelor sînt apărute de cordoane de corali mai îndepărtate de mal, dar care au mai multe zone de acces. Relieful Insulelor Palau prezintă puține variații. Suprafețele sînt netede și se ridică de la nivelul mării, ajungînd treptat la o înălțime de sub 100 de picioare. Această regulă generală cunoaște cîteva excepții majore. O mare parte din zona interioară a mării insule Babeldaob este deluroasă, iar înălțimea maximă a insulei este atinsă de Muntele Ngerchelchuus, cu 794 de picioare. Important pentru această

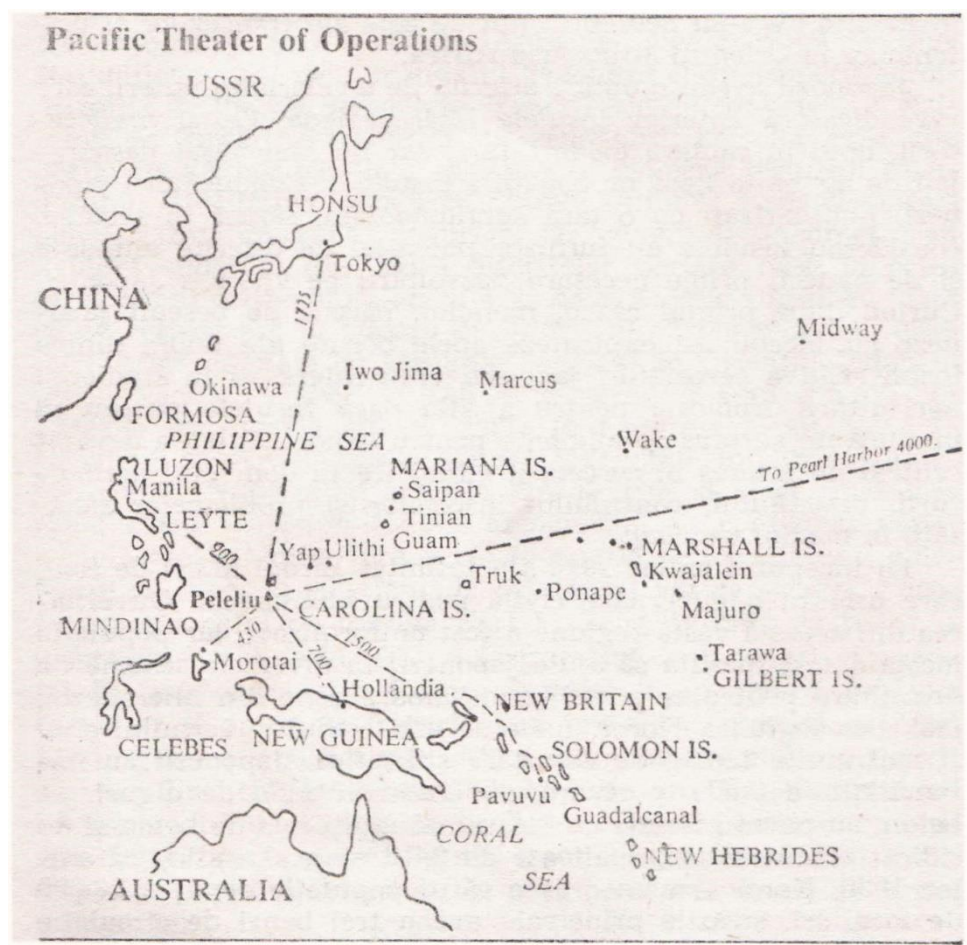
relație este să scoatem în evidență lanțul de creste calcaroase care se întinde aproape pe întreaga lungime a Insulei Peleliu, de la SV la NE. Această principală regiune deluroasă din Peleliu, care atinge o înălțime maximă de 550 de picioare, este străbătută de nenumărate văi mici; accesul spre vârful creștelor este posibil doar escaladînd treptat înălțimi mai mici. Vegetația insulei este foarte abundentă. Copaci mari de esență lemnoasă tare și varietățile de palmieri se împletesc foarte des cu bogate și aproape impenetrabile liane, care, uneori, maschează complet copacii. Vegetația luxuriantă se datorează ploilor puternice și temperaturii ridicate. Ploile anuale depășesc de obicei 140 inci, cantitățile cele mai mari înregistrîndu-se vara și la începutul toamnei. Temperatura medie a insulelor variază între 80 și 83° F, perioada cea mai fierbinte fiind din iunie pînă în septembrie. Umiditatea relativă medie anuală este de 82%, nivelurile cele mai ridicate fiind atinse în lunile de vară. Combinația de vegetație abundentă, teren dur, temperaturi înalte și umiditate ridicată face ca munca, pentru cineva care nu este aclimatizat, să fie dificilă și să ducă la epuizare. Nici în momentul de față populația din arhipelagul Carolinei nu poate fi estimată numeric. Un recensămînt a aproximat întreaga populație a Insulelor Palau la 30.000 de băștinași, pe cînd în 1966 cifra estimativă depășea cu puțin 11.000. Probabil că în 1941 populația locală nu se situa în jur de 5.000 de persoane, concentrate în majoritate în sudul Babeldaob-ului și în orașul principal Koror. În acea perioadă se presupune că Peleliu avea mai puțini rezidenți decît cei 750 băștinași estimați în prezent. Cu toate că după 1914 au fost obligați să lucreze pentru japonezi, majoritatea palauenilor s-a opus schimbărilor, continuînd să-și urmeze obiceiurile tradiționale ale vieții.

Stăpînirea spaniolă în Carolinele de Vest aproape că nu exista. Insulele se aflau la mare depărtare chiar și față de Manila, reședința autorității spaniole din Pacific. Comerțul era redus, iar începînd cu secolul al XVIII-lea Imperiul spaniol, odinioară înfloritor, intrase de mult în declin. Primele contacte atestate cu europenii în insulele Palau

datează din 1783, cînd o navă a companiei engleze India de Est, „Antilopa“, a eşuat în sudul Kororului. Conducătorul acestei regiuni a fost atît de impresionat de englezi, încît i-a permis fiului său să-l însoţească pe căpitan în Anglia. Prima apariţie a băiatului la Londra şi scurta perioadă trăită de acesta în Anglia au creat palauenilor o relativă notorietate europeană. Totuşi, de-a lungul secolului al XIX-lea, doar cîteva nave europene în căutarea marilor grupuri de balene din sudul Pacificului s-au oprit în insule. În timpul ultimului sfert al veacului al XIX-lea expansiunea imperialistă europeană a determinat o goană după teritorii în Africa, Asia de Sud şi Pacific. Una dintre forţele dinamice în obţinerea acestor noi teritorii era Germania. Negustorii şi comercianţii nemţi au devenit foarte activi în Pacific şi au profitat de ocazie pentru a adăuga imperiului, fără prea multe probleme, cîteva insule. În 1885, Germania a cucerit insula Yap, dar a fost nevoită să o înapoieze spaniolilor, deoarece Papa, arbitru în această dispută, a atribuit-o din nou Spaniei. Totuşi, în 1899 Germania a reuşit să-şi asigure stăpînirea asupra majorităţii insulelor din Caroline, Marshall şi Mariane, cumpărîndu-le de la Spania. Ocupaţia germană a fost prea scurtă pentru a produce schimbări importante. În Palau s-a instaurat o structură guvernamentală slabă iar bisericile germane au delegat cîteva misionari. La începutul primului război mondial, în lanţul Palau se găseau mai puţin de 20 de germani. Japonia, care a intrat în război alături de Aliaţi, s-a grăbit să cucerească toate teritoriile Germaniei din Asia şi Pacific, iar în octombrie 1914, în Koror s-a instaurat ocupaţia japoneză.

Ocupaţia japoneză asupra insulelor din centrul Pacificului, o dată subordonate Germaniei, a marcat o schimbare radicală în istoria acestor regiuni. În problemele de strictă necesitate populaţia locală nu era ignorată de noii stăpîni. Japonezii au instaurat un control administrativ sever asupra insulelor chiar înainte ca acestea să fie plasate oficial sub jurisdicţia lor de către Liga Naţiunilor. Toate mandatele de acest tip, din întreaga lume, trebuiau să se afle sub stricta jurisdicţie a Ligii, dar foarte repede s-a trecut la practicarea

unei supravegheri de suprafață. Se cereau rapoarte anuale, iar comisii ocazionale însărcinate de Ligă efectuau inspecții ocazionale. Majoritatea națiunilor deținătoare de mandate ale Ligii aveau permisiunea să guverneze direct și să ia hotărâri în toate problemele curente. Astfel, aceste teritorii aparțineau „de facto” imperiului mandatar. Este de menționat că procedeele japonezilor în Pacific nu s-au deosebit mult de cele ale francezilor și britanicilor în Orientul Mijlociu și Africa.

Japonezii aveau o optică diferită de a celorlalte puteri, care revendicaseră anterior insulele Microneziene. Ca și

predecesorii, erau în căutare de profituri, dar nu s-au lăsat descurajați de aparenta lipsă de bogății a insulelor. Conducătorii japonezi, famIIIarizați cu o țară suprapopulată, săracă în resurse, considerau insulele un furnizor potențial de diferite alimente și de materii prime necesare dezvoltării pe viitor a Japoniei. Curînd după primul război mondial, bărcile de pescuit japoneze au început să exploateze apele bogate ale unora dintre insule. Cîțiva cercetători japonezi erau interesați în studierea agriculturii tropicale pentru a afla dacă insulele puteau să producă un surplus de alimente pentru export. Palau a devenit centrul de interes al cercetării științifice în domeniul agriculturii, pescuitului, controlului insectelor și problemelor sănătății în mediul tropical.

La începutul anilor 1920 s-a înființat Biroul Mării de Sud, care asigura o guvernare civilă pentru Micronezia. Guvernarea din această vastă regiune a fost uniformizată, iar populația locală a fost folosită să ajute japonezii în diversele scheme de dezvoltare pentru cele mai promițătoare zone din Micronezia, mai ales regiunea Koror, unde se afla sediul guvernului civil și mai multe centre de cercetare științifică. Japonezii au îmbunătățit dotările portuare, au construit mile de diguri de beton, au pavat șoselele cu 4 sau mai mulți inci de beton și au ridicat clădiri solide, spațioase de 2-3 etaje. La sfîrșitul anilor 1930, Koror era un oraș a cărui populație depășea 30.000 de locuitori, străzile principale aveau trei benzi de circulație și orașul era luminat electric. Aici funcționau o fabrică de conserve de pește și cîteva instituții.

Japonezii au obținut această dezvoltare prin stabilirea cîtorva mii de japonezi în Palau. Toate pozițiile și funcțiile mai bune din afaceri și guvern erau ocupate de japonezi. Populația autohtonă din regiunile interioare nu a fost prea deranjată, în timp ce cei din Babeldaobul de sud și din Koror au fost folosiți pentru treburi minore. Nu au existat fricțiuni deschise între japonezi și supușii lor docIII. S-a făcut foarte puțin pentru a se îmbunătăți condițiile de viață din insulele înconjurătoare. Angaur a fost modernizat într-o oarecare măsură, pentru a permite mutarea rapidă a japonezilor care exploatau zăcămintele bogate de fosfați descoperite de

germani. Au mai fost găsite zăcămintele și în Peleliu, unde japonezii au construit o rafinărie care a fost abandonată puțin înainte de invazia americană din 1944. Astfel, în funcție de interesele lor, japonezii au acordat o importanță diferențiată regiunilor din Micronezia înainte de Retragera lor în 1935 din Liga Națiunilor. În unele zone, cum ar fi Koror, au fost investite fonduri mari și li s-au dat o deosebită atenție; altele au fost considerate ca importante, ca de exemplu Truk, cu bine plasatul fort și cu o posibilă valoare militară. Majoritatea însă, inclusiv Peleliu, au fost foarte puțin afectate de ocupația japoneză.

Ocupația japoneză asupra teritoriilor germane din Pacific a devenit un factor de agravare a suspiciunii și rivalității dintre Japonia și Statele Unite. Aproape imediat după ce Liga Națiunilor a confirmat mandatul, japonezii și-au acoperit administrația cu un vâl de secrete. Tentativele de excludere a vizitatorilor străini, coroborate cu zăngănitul armelor prin alte părți, au născut bănuiala că Japonia violează termenii mandatului. Rivalitatea navală cu Statele Unite în perioada interbelică a fost deosebit de aprigă, iar guvernele Japoniei erau evident supărate din cauza diferitelor bariere puse în calea expansiunii continue a Japoniei în Asia. Statele Unite, cu toate că se retrăseseră în izolare după primul război mondial, erau încă direct afectate de acțiunile Japoniei în Orientul Îndepărtat și Pacific. Cîțiva oficiali ai guvernului s-au convins că Japonia transforma cîteva insule în fortărețe și au ajuns la concluzia că această activitate era îndreptată împotriva Statelor Unite. Numeroase articole din reviste și ziare, mai ales după atacul Japoniei asupra Manciuriei, au confirmat bănuielile Statelor Unite. Încă de la începutul anilor '20, unii americani au încercat să pătrundă prin acest vâl de secrete. Locotenent colonelul de marină Earl H. Ellis, în chip de turist, a apărut în Caroline în 1923, a fost arestat de japonezi, și a murit în închisoarea din Koror. Explicația japonezilor conform căreia ar fi murit de friguri nu a fost încă dovedită ca fiind falsă. Cu toate că era evident că știau că era mai mult decît turist, nu au cîștigat nimic făcîndu-i rău lui Ellis, din moment ce nu era nimic de ascuns în Palau. Totuși

persistau zvonurile cu privire la abuzurile din insulele sub tutelă, mai mult, dispariția Ameliei Erhart a fost pusă pe seama nevoii de secRCT a Japoniei.

Bănuielile nu au fost examinate și la nivelurile superioare ale guvernului. Când Japonia s-a Retras în 1935 din Liga Națiunilor, celelalte mari puteri nu au făcut nici o încercare de a o obliga să renunțe la controlul insulelor sau să se supună unei autorități superioare. Astfel, pentru aproape șapte ani insulele au fost guvernate direct de Japonia, fără ca măcar să existe o responsabilitate internațională chiar teoRCTică. S-a ajuns la convingerea că majoritatea bănuielilor privind greșelile făcute de japonezi au fost amplificate datorită agresiunii Japoniei față de China și paranoiei conducătorilor japonezi care încercau să țină străinii la distanță. Îmbunătățirile aduse în Marshall, Mariane și Caroline au fost aproape în exclusivitate de domeniul facilităților portuare, combustibilului și comunicațiilor, acestea fiind aproape gata la mijlocul anilor '30. Singura îmbunătățire din grupul Palau care ar fi putut avea scopuri exclusiv militare a fost construirea unei baze aeriene marine, cu două rampe, pe Insula Arekebesan, adiacentă la Koror.

Guvernul japonez, cu multă atenție, a început să perfecționeze potențialul militar al unor insule din Pacific o dată cu schimbarea atitudinii față de Japonia, în urma devastărilor făcute de aceștia în China. Un alt factor a fost reînarmarea tardivă a Franței, Marii Britanii și Statelor Unite. Cu toate că centrul de interes al Aliaților era în Europa, conducătorii Japoniei își puteau imagina ce amenințare ar putea fi puterea militară britanică sau cea a Statelor Unite pentru ambițiile lor asiatice. Majoritatea atenției acordate insulelor aflate sub mandat se concentra asupra insulelor Mariane și Marshall, un accent deosebit punându-se pe Truk, din centrul Carolinei. Construcția principală din Insulele Palau era o pistă de avioane cu două benzi, terminată în 1938 la capătul sudic al insulei Peleliu. Cu toate că acest aerodrom avea să devină mai târziu principala cauză a debarcării americane, în acea perioadă era folosită mai mult

pentru trafic comercial decît pentru militar. Chiar și îmbunătățirile aduse portului Malakal, unul dintre cele mai bune porturi-adînci din Caroline, au fost modeste și deci evident nu au fost făcute în ideea că vreodată Insulele Palau vor fi centrul unei lupte maritime importante.

Primele stadii ale războiului din Pacific au dat grupului Palau o semnificație de scurtă durată, dar importantă. O mică grupă de comando, care fusese concentrată în portul Malakal înainte de 7 decembrie 1941, a cooperat cu bombardiere din Formosa și au atacat instalațiile americane din Filipine aflate cam la 500 de mile. În patru zile de la primul atac, toată puterea aeriană americană din Filipine fusese distrusă. Trupele japoneze stabilite temporar în Palau au participat la subjugarea Filipinelor centrale și sudice. Pentru următoarele 18 luni după predarea Filipinelor, Zona Palau a continuat să joace rolul de teritoriu intermediar pentru trupele japoneze imperiale angajate în luptele grele din Noua Guinee și Solomon. Unități de infanterie și artilerie au folosit Zona Palau drept bază de antrenament înainte de a fi trimise pe frontul sudic. Portul excelent din Malakal oferea o ancorare sigură pentru navele implicate în lupta disperată pentru Guadalcanal. Koror era de asemenea principala bază de aprovizionare pentru zonele de avanpost. Cele mai importante, cel puțin din punctul de vedere al Aliaților, erau bazele aviației. Cea din Peleliu a fost îmbunătățită, iar un nou aerodrom a fost construit în Babeldaob. De aici, în timpul apogeului cuceririlor japoneze, plecau mai departe în mod constant avioane de luptă și bombardiere spre aerodromurile temporare și permanente din sud.

Comandamentul superior japonez, divizat în fracțiuni rivale, nu luase în considerație niciodată toate ramificațiile atacului asupra Statelor Unite. Planul de atac de la Pearl Harbour reprezenta o schimbare radicală în strategia navală a Japoniei și a fost aprobat doar cu cîteva luni înainte de atac. Japonezii, contînd pe surpriză și avînd de-a face cu inamici stabiliți și zăpăciți, au mers din victorie în victorie în primele luni ale anului 1942. La Tokyo, cei care au făcut planurile, surprinși de ușurința victoriilor, au hotărît să

profite de fiecare ocazie care se ivea. Totuși, dorința lor de a câștiga peste tot și în același timp au dus la epuizarea energiilor fără să asigure victoria finală asupra principalului inamic – Statele Unite. Astfel, cu tot caracterul spectaculos al cuceririlor din 1942, au fost făcuți șah mat în Burma, Noua Guinee și Solomon, iar după bătălia de la Midway nu mai aveau nici un portavion care să le susțină ofensivele navale. La început armata Aliaților i-a oprit și apoi i-a învins pe japonezi la periferia noului imperiu, iar imediat după Pearl Harbour, industria americană a început să înlocuiască rapid navele pierdute în primul an cu vase mai noi și mai puternice, mai ales portavioane. Nivelul înalt al producției Statelor Unite nu putea fi atins de japonezi nici dacă ar fi avut un organism de planificare centralizată mult mai eficient în domeniul conducerii războiului.

În timpul primelor etape ale războiului japonezii au acordat puțină atenție creării bastioanelor puternice de apărare în zona centrală a imperiului din Pacific. Chiar și lăudatele fortărețe ca Truk au fost neglijate în favoarea nenumăratelor ofensive din sud. Grupul Palau fusese considerat sigur pînă cînd înfrîngerile suferite de armata și aviația japoneză în 1943 au impus reconsiderarea conduitei în război. În septembrie 1943, Cartierul General Imperial a stabilit o a II-a linie de apărare care includea și Carolinele de Vest. În această zonă interioară vastă urmau să fie construite bastioane de apărare, în care fiecare soldat japonaz avea să lupte pînă la moarte pentru a împiedica pierderea teritoriilor-cheie.

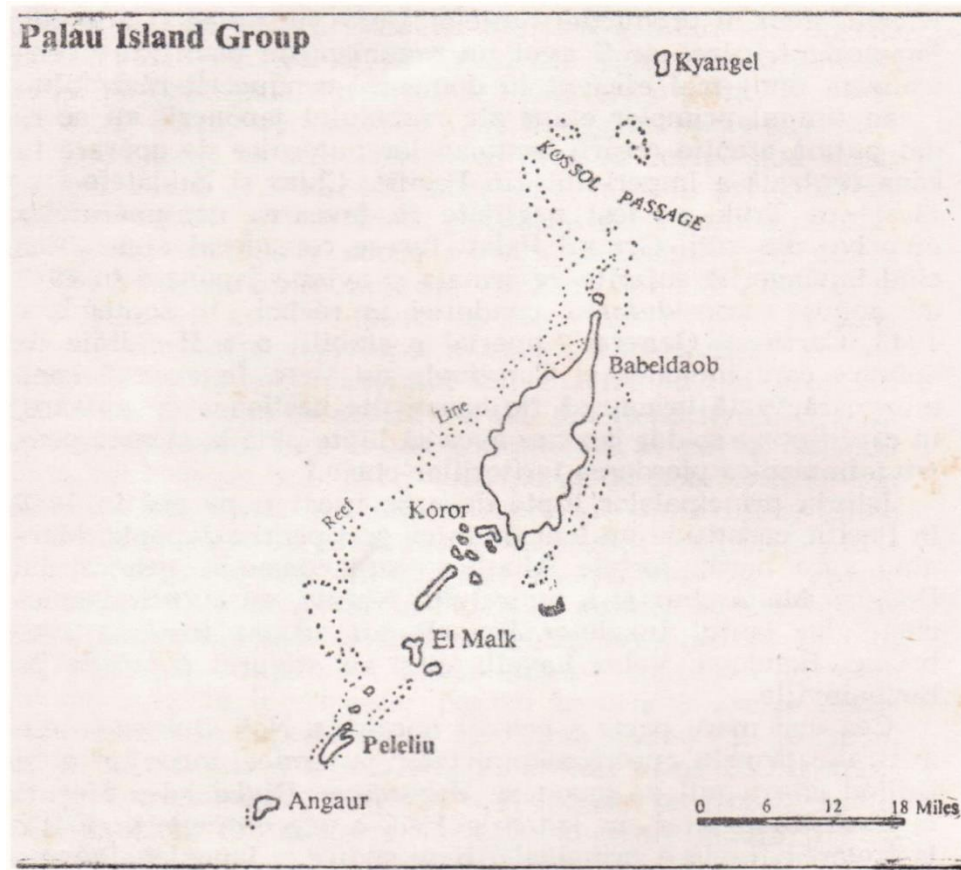
Istoria principalelor lupte duse pe uscat și pe apă în 1943 în Pacific constituie un lanț de înfrîngeri pentru Japonia. Mergînd spre nord, forțele Aliaților, sub comanda generalului Douglas MacArthur și a amiralului Nimitz, au cucerit insule-cheie din lanțul Insulelor Russell, au ocupat Insulele Trobriand, Rendova, Velea Lavella și și-au asigurat o poziție pe Bougainville.

Cea mai mare parte a coastei nordice a Noii Guinee fusese neutralizată prin cucerirea punctelor puternice, înconjurînd și izolînd cîteva mii de japonezi. Debarcarea

Diviziei I-a Marină la Cape Gloucester în ianuarie 1944 a reprezentat preludiul la izolarea finală a principalei baze sudice a Japoniei, Rabaul, de pe Noua Britanie. În aceeași perioadă au avut loc o serie de raiduri în Pacificul Central, în zonele aflate sub control japonez. Într-o luptă scurtă dar singeroasă, în noiembrie 1943 a fost cucerit atolul Tarawa din insulele Gilbert, iar în ianuarie 1944 s-a ocupat și Kwajaleinul.

Poziția Japoniei a fost înrăutățită de problemele ce au apărut în legătură cu comanda. Rivalitatea dintre armată și marină a continuat. Mult mai serioasă era pierderea sau înlocuirea conducătorilor japonezi, care realizaseră victoriile anterioare. Generalul Tomoyuki Yamashita, cuceritorul Malaieziei, căzuse în dizgrație și fusese trimis la post în Manciuria. Generalul Masaharu Homma, de asemenea suspect, comandantul Armatei a XIV-a care a ocupat Filipinele, a fost transferat brusc la o garnizoană din Japonia și înlocuit, în noiembrie 1943, iar Amiralul Chuichi Nagumo, a fost înlocuit la comanda portavioanelor de luptă. Cea mai mare pierdere a fost moartea Amiralului Isoroku Yamamoto, al cărui avion fusese interceptat de P-38-urile Armatei S.U.A. în timpul unei inspecții în luna mai 1943. Ca o ironie a soartei, succesorul său, conducătorul Flotei Combinate, Amiralul Mineichi Koga, urma să-și piardă viața tot într-un accident de avion. Atacul comun al aviației și marinei americane din februarie 1944 asupra Truk-ului a demonstrat vulnerabilitatea acestei baze și, ca urmare, Koga și-a mutat temporar cartierul general la Koror. El plănuia să stabilească noul cartier general în Davao, pe Mindanao, pentru a răspunde mai bine la invaziile ce se așteptau în aceste Țări. Koga și majoritatea subalternilor săi au părăsit Koror-ul pe 31 martie 1944, cu trei avioane, îndreptându-se spre Filipine. Starea proastă a vremii a provocat pierderea a două din aceste avioane, inclusiv a celui pe care se afla Koga. Încă o dată, într-un moment crucial, Japonia nu avea comandant pentru flota combinată. Amiralul Koga a fost înlocuit în mai de Amiralul Soemu Toyoda, care și-a păstrat

cartierul general la Tokyo pînă la sfîrșitul războiului.¹

În primele șase luni ale anului 1944, lațul din jurul Imperiului Japonez s-a strîns. Schimbarea raportului de forțe dintre Japonia și Statele Unite s-a observat mai ales în numărul navelor, în special al portavioanelor, de care dispuneau protagoniștii. Japonia nu apucase să-și înlocuiască flota portavioanelor, în timp ce Statele Unite

¹ Detalii asupra morții lui Koga și capturarea șefului său de stat major, Viceamiralul Fukadome, sînt menționate pe larg în cartea lui Walter Karig, Russell Harris și Frank Manson, *Battle Report, The End of an Empire* (New York; Rinehart and Co., 1948), pp. 177-178.

produceau duzine de portavioane mari, ca și mici portavioane de escortă. Cu toate asigurările guvernului S.U.A. de a da prioritate fronturilor europene, era evident că mii de avioane, de toate tipurile, se aflau la dispoziția tuturor forțelor implicate în războiul din Pacific. Exista o rezervă de asemenea de piloți bine antrenați, care să zboare cu aceste avioane modernizate. Japonezii, cu toate că aveau în stadiul de prototip avioane perfecționate, depindeau încă de avioanele care se dovediseră eficiente la începutul războiului. Japonezii nu putuseră să înlocuiască piloții veterani pierduți în primele luni ale războiului. În timpul conducerii Amiralului Koga, Flota a III-a americană, aflată sub comanda Amiralului William F. Halsey (numită Flota a V-a cît s-a aflat sub comanda Amiralului Raymond Spruance), putea naviga oriunde în centrul Pacificului, fără să se teamă de o opoziție serioasă.

Marina japoneză, încă puternică, cu toate că era depășită ca număr, fusese relativ inactivă de cînd Vice-amiralul Jisaburo Ozawa l-a înlocuit pe Nagumo. Această stare de calm a fost abandonată cînd conducerea Marinei a devenit nerăbdătoare să oprească ofensiva Generalului MacArthur, singura pe care o considerau că reprezenta o amenințare pentru linia centrală de apărare. Amiralului Toyoda i s-a ordonat să înceteze cu politica de așteptare a lui Koga și să găsească o soluție rapidă cu privire la americani. Toyoda a trecut la executarea noii strategii, reacționînd împotriva invaziei lui MacArthur din Biak, de la 27 mai 1944. El a descoperit centrul Pacificului de forțe aeriene pentru a obține superioritate locală aeriană, în Noua Guinee și Halmahera. Amiralul Ozawa, comandantul Flotei I – Mobile, care cuprindea 90 % din marina Japoniei, avea baza la Tawi-Tawi, cea mai vestică insulă din arhipelagul Sulu. I s-a ordonat să sprijine eforturile reînnoite din sud și, dacă era posibil, să distrugă Flota a V-a americană într-o acțiune navală, decisivă, – numită codificat A-Go. S-au făcut trei tentative de întărire a trupelor aflate dincolo de Biak, dar toate au fost nereușite. Pentru acestea din urmă Ozawa și-a trimis cele două super-nave de luptă, Yamato și Musashi, escortate de o

serie de distrugătoare și crucișătoare spre Batjan, în Insulele Halmahera, la vest de Biak. Chiar în ziua sosirii, au primit vestea că Flota a V-a atacase Marianele și că invazia insulelor-cheie era inevitabilă.

Amiralul Toyoda i-a ordonat imediat lui Ozawa să schimbe direcția atacului și să obțină o victorie limitată dar decisivă asupra Flotei a V-a aflate în Mariane. Amiralul Ozawa avea la dispoziția sa cinci portavioane, inclusiv noul portavion Taiho patru portavioane ușoare, cinci nave de luptă, treisprezece crucișătoare și 28 distrugătoare. Acestea reprezentau o forță formidabilă, dar cu toate acestea Ozawa a fost întrecut ca număr în fiecare categorie. Bătălia care a rezultat în Marea Filipinelor, purtată între 18 și 20 iunie, a fost una dintre cele mai decisive. În ciuda nevoii de a apăra locurile de debarcare din Saipan, forțele Task Force 58 ale Amiralului Spruance au distrus în fapt puterea aeriană a marinei japoneze. Eșecul din Mariane i-a costat pe japonezi aproximativ 480 de avioane și trei dintre cele mai mari portavioane. Când în 22 iunie Amiralul Ozawa a ajuns în rada portului Okinawa, mai avea doar 35 avioane de portavion utilizabile. Din acest moment japonezii mai aveau doar o putere aeriană navală minimă în zonele desemnate drept ținte de americani.

Eșecurile aviației și marinei japoneze au creat flotei S.U.A. posibilitatea să atace bastioanele interioare de apărare ale Imperiului japonez. O serie de atacuri făcute de Task Force 58 a Amiralului Marc Mitscher au neutralizat localitatea Truk în februarie 1944. La sfârșitul lunii martie, trei grupe din avioanele acestuia au atacat Peleliu, Babeldaob și Koror. La întoarcerea spre zona de ancorare din Majuro, avioanele lui Mitscher au atacat Yapul, Wolieai și Marshall. În timpul acestor incursiuni piste de avion din Babeldaob au fost extrem de deteriorate, ca și cea din Peleliu, precum și pista auxiliară de luptă din Ngesebus care se afla atunci în construcție. Majoritatea navelor Flotei combinate care fuseseră lăsate în urmă în Koro au fost scufundate sau avariate serios. Japonezii niciodată n-au putut să înlocuiască aceste pierderi din insulele Palau. Mult mai târziu, legat de

această serie de atacuri, Amiralul Chester Nimitz avea să scrie: „Carolinele de Vest au fost neutralizate, măcar temporar. Flancul drept al lui MacArthur se afla în siguranță“. Această constatare a lui Nimitz pare să fie sprijinită de faptele petrecute la mijlocul anului 1944. Marina Statelor Unite controla drumurile maritime și aeriene ce duceau spre Palau încă înainte de a se fi luat hotărîrea de capturare a insulelor Peleliu și Angaur.

Întăririle japoneze puteau fi încă transferate de la o bază la alta, în ciuda dominației americane asupra drumurilor maritime. Transportul maritim, strict necesar, era foarte periculos și încetinit, datorită rutelor foarte ocolite. Pînă în primăvara anului 1944, multe insule fuseseră întărite cu trupe din eșaloanele din spatele frontului. Japonezii își puteau menține linia de apărare doar dacă puteau fi găsite unități militare care să reziste în punctele strategice. Astfel, pentru a face față noii întîlniri cu trupele Armatei Americane și Marinei din centrul Pacificului, japonezii au început să Retragă din Armata Kwantung din Manciuria. Armata Kwantung cuprindea unele dintre cele mai bune trupe ale întregii armate ale Imperiului japonez. Majoritatea unităților erau bine echipate, antrenate eficient și cu un moral extrem de ridicat. Cu toate că unele unități fuseseră implicate în trecut în luptele din nordul Chinei, majoritatea componentelor Armatei Kwantung fuseseră ținuti în alertă, pentru a putea răspunde unei eventuale invazii rusești în Manciuria. Divizia 35 a Armatei Kwantung a ajuns în insulele Palau în martie 1944 și aproape imediat a fost transferată în zone de mai mare interes. Curînd după aceea Divizia a 14-a, după un drum ocolit, a sosit în Koror.

La nivelele cele mai înalte de elaborare a planurilor Aliatilor fuseseră acceptate argumentele Generalului MacArthur privind invadarea Filipinelor. Purtători de cuvînt ai Marinei, mai ales Amiralul Ernest King, șeful Operațiilor Maritime, încercaseră să reducă importanța Filipinelor, propunînd în loc invadarea Formosei, unde sperau să implice China direct în operații. Argumentele strategice ale lui MacArthur au evidențiat importanța Filipinelor și faptul că

recucerirea insulelor ar împărți efectiv Imperiul japonez în două. Argumentele sale decisive se bazau pe poziția precedentă a americanilor în insule, și pe repetatele promisiuni de a elibera Filipinele în primele etape ale războiului, Filipinele care sprijiniseră atât de ferm Statele Unite.

Dezbaterile dintre Marină, respectiv purtătorul de cuvânt – Amiralul King și Statul Major al Generalului MacArthur au devenit atât de aspre, încât Președintele Roosevelt s-a hotărât să viziteze Pacificul, să asculte argumentele și să decidă singur dacă scopul principal al anului 1944 ar trebui să fie Luzon sau Formosa. La sfârșitul lunii iulie 1944, Președintele s-a întâlnit la Pearl Harbour cu MacArthur și Nimitz și alți comandanți superiori. În cadrul întâlnirilor oficiale și neoficiale, el a ascultat argumentele Marinei și ale Armatei, iar în final a sprijinit punctul de vedere al lui MacArthur. Atunci Amiralul Nimitz a promis cooperare deplină și sprijinul logistic și al flotei în vederea invaziei propuse. Până la mijlocul lunii august devenise evident că principalul scop al ambelor comandamente, din sudul și centrul Pacificului, era capturarea Filipinelor. Trebuie subliniat totuși că elaborarea planurilor și executarea lor în lunile cruciale iunie-septembrie 1944 au fost neîntrerupte, continue, iar forțele Statelor Unite au fost în același timp active și în subjugarea Saipanului, Tinianului și Guamului.

Planul de a obține controlul permanent al zonei Palau trebuie înțeles în contextul desfășurării războiului în primele luni ale anului 1944 și al hotărârii de a cuceri Filipinele. S-a considerat necesară neutralizarea puterii Japoniei din Carolinele de Vest pentru asigurarea flancului drept al forțelor de invazie din Filipine. Flancul stîng avea să fie apărat prin ocuparea Insulei Morotai din Moluca. Dacă n-ar fi existat teama că japonezii puteau folosi aerodromul de pe Peleliu împotriva trupelor americane care aterizau la numai 500 de mile mai departe, pe Mindanao, atunci întregul grup Palau ar fi putut fi înconjurat. Decizia de a pune stăpînire pe punctele cheie din Carolinele de Vest părea să ignore rapoartele serviciilor de informații referitoare la puterea

aviației japoneze din Palau. Activitatea aviației americane deasupra insulelor Peleliu și Babeldaob, ca și zborurile de recunoaștere prin fotografii, arătau că pistele nu fuseseră reparate în totalitate după atacurile din martie 1944 și că japonezii nu aveau destule forțe aeriene în Palau pentru a amenința invazia. Flota americană ar fi putut împiedica folosirea aeroporturilor din Palau chiar dacă prin vreun miracol s-ar fi adus în insule un număr însemnat de bombardiere japoneze. Un alt motiv, mai realist, pentru capturarea oricărei părți a Carolinei, era pur și simplu faptul că Statele Unite sperau să obțină cu un minim de efort baze permanente cu aerodroame, care să sprijine nu numai efortul de invadare a vestului, ci și alte înaintări în centrul Pacificului.²

Decizia inițială de a captura grupul Palau fusese luată în timpul Conferinței de la Quebec (Quadrant) din august 1943. În aceeași perioadă s-au stabilit datele provizorii pentru atacul propus asupra Filipinelor. Data stabilită pentru atacarea insulelor Palau era decembrie 1944, după ce ar fi fost cucerite insulele Marshall și Truk. Comandamentul unit a revăzut această programare în martie 1944. Insulele Palau urmau să fie atacate în septembrie, după ocuparea Saipanului, Tinianului și Guamului. Pe baza acestei directive, a avut loc elaborarea planurilor de atacare a Carolinei de Vest. S-au făcut multe schimbări semnificative în detaliile operațiunii, dar abia cu câteva zile înainte de atacarea Peleliului ofițerii superiori au început să-și pună întrebări deschise, legate de înțelepciunea strategică a operațiunii.

² Cel mai activ adversar al planului de invazie în Palau a fost amiralul William F. Halsey, care a argumentat contra acestei propuneri din mai pînă la mijlocul lui septembrie. William F. Halsey and J. Bryan, III *Admiral Halsey's Story* (New York; Mc Graw-Hill Book Co., 1947), p.195; și Potter, *Nimitz*, p.392.

2 PLANUL DE OPERAȚII

Condițiile teatrului de operațiuni din Pacific s-au schimbat atât de rapid după vara anului 1943, încât eșalonarea planurilor trebuia să fie flexibilă pentru a se putea profita de toate ocaziile oferite de aviația și marina japoneză care se aflau într-o continuă decădere. Un alt factor era accentuarea complexității războiului din Pacific. În vara anului 1944 a fost necesar să se elaboreze planuri și să se coordoneze jumătate de duzină de operațiuni separate. Cea mai importantă dintre acestea se referea la invazia Filipinelor, iar responsabilitatea realizării a fost atribuită aproape în totalitate cartierului general din sud-vestul Pacificului al Generalului MacArthur. Comandamentul Amiralului Nimitz avea doar un rol de sprijin. Totuși, ofensivele din Saipan, Tinian și Guam, ca și atacurile aeriene și maritime din centrul Pacificului, erau controlate de cartierul general al lui Nimitz (CinCPOA). Flancurile lui MacArthur în operația Filipineză urmau să fie protejate de două atacuri preliminare separate. Unul urmărea cucerirea Morotaiului în Moluca, care se afla doar la 300 mile față de Filipine. Mai târziu, MacArthur va desemna pentru această operațiune Corpul XI, care cuprindea un efectiv de peste 28.000 oameni. Ocuparea Insulelor Palau era al doilea obiectiv considerat necesar să precedă invazia din Filipine. Elaborarea planurilor și executarea debarcării din Palau urmau să fie făcute de comandamentele Infanteriei Marine și ale Flotei ce erau subordonate CinCPOA.

În ciuda directivelor generale anterioare privind conducerea războiului în Pacific, primite de la Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore, prima notă conform căreia Carolinele de Vest erau o țintă definită a sosit pe 12 martie 1944. Comandamentul lui Nimitz a hotărât că se va folosi Corpul III Amfibii, iar Comandantul acestui corp, Generalul Maior Roy S. Geiger, a fost informat pe 7 aprilie. Pe baza aprecierilor Comandamentului Unit, Amiralul Nimitz a primit

ordinul să ocupe linia Mariane-Palau. Pe 10 mai, Amiralul Nimitz a stabilit măsurile necesare pentru operațiunile din Carolinele de Vest. Comandantul Flotei a III-a urma să ia comanda acestor operațiuni, iar Comandamentul Unit al Forței expediționare trebuia să ia comanda Corpului III Amfibii. Generalul Corpului III Amfibii prelua operațiunile de debarcare. Data operațiunii a fost stabilită pentru 15 septembrie. Mai târziu numele de cod al operațiunii – STALEMATE – s-a dovedit foarte potrivit.

Au apărut dificultăți imediat. Amiralul Halsey încă deținea funcția dublă de comandant al Zonei de Sud a Pacificului (ComSoPac) și de comandant al Flotei a III-a. (Această dualitate a persistat pînă la mijlocul lunii iunie, cînd a renunțat la prima funcție mutînd cartierul general al Flotei a III-a la Pearl Harbour). Halsey a presupus că, dacă va fi în fruntea expediției, își va asuma rolul principal în elaborarea planurilor. El a ordonat Statului Major al Corpului III Amfibii să trimită reprezentanți la Noumea pentru a discuta cu el. Cum Statul Major al trupelor din Corpul III Amfibii a fost implicat adînc în operațiunile Guam, era necesară crearea unui comandament provizoriu pentru începerea operațiunilor în Carolinele de Vest. În ciuda acestei probleme, după consultarea reprezentanților Corpului III Amfibii, pe 26 mai, Amiralul Halsey a emis un ordin de avertizare, pentru operațiunea STALEMATE. Oricum, CinCPOA a decis că ordinul de avertizare trebuie emis de la Pearl Harbour. Halsey și-a anulat ordinul și reprezentanții comandamentului Corpului III s-au întors la Guadalcanal fără să fi realizat mare lucru. Ei au fost puși în alarmă, ca să raporteze la Pearl Harbour imediat ce Generalul Geiger, comandantul Corpului III Amfibii, va pleca la Guam.

Ordinul de avertizare de la CinCPOA a fost emis la 29 mai și se referă la o acțiune ce avea să fie una dintre cele mai mari operațiuni din întregul război din Pacific. Planul inițial consta în ocuparea întregului grup de insule Palau. Generalul Geiger a fost numit Comandantul tuturor trupelor expediționare, încredințîndu-i-se comanda a două corpuri. Corpul III de Amfibii, care cuprindea Divizia I de Infanterie

Marină și Divizia 81 de Infanterie, a fost însărcinat cu cucerirea Angaurului și Peleliului. Alt corp de armată, al XXIV-lea, compus din Divizia a 7-a și a 77-a de Infanterie, a fost însărcinat cu misiunea cea mai grea de a cuceri insula cea mai mare, Babeldaob. O divizie de infanterie suplimentară, a 27-a, trebuia să rămână în rezervă în Noua Caledonie. Data pentru aceste invazii a fost stabilită în mod provizoriu pentru 8 septembrie.

Înainte de a trece la alte detalii în legătură cu elaborarea planului STALEMATE, câteva puncte din ordinele de avertizare ar trebui notate. În primul rând, acest plan a fost elaborat ca un atac major împotriva unui inamic a cărui forță a fost estimată la maximum 30.000 de oameni. La acest nivel al planului, amiralul Nimitz în mod categoric nu a considerat că „flancul drept al lui MacArthur e în siguranță” (așa cum avea să scrie mai târziu), altfel nu ar fi angajat cinci divizii în această operațiune. De asemenea, se pare că ideea de evitare a punctelor japoneze foarte puternice nu devenise o regulă esențială în cadrul strategiei din Pacific. Un alt factor ignorat mai târziu de către comandamentul Infanteriei Marine a fost acela că în ciuda faptului că Generalul Geiger și după el Generalul Smith, amândoi din infanteria marină, numiți la comanda forțelor expediționare, operațiunea fusese concepută ca o operațiune mixtă, cu peste patru cincimi din forța umană disponibilă, furnizată de Armată. Mai târziu comandantul Diviziei I de Infanterie Marină va ocoli ajutorul armatei în ocuparea Peleliului.

În ciuda dificultăților cauzate de invazia din Saipan și Guam, elaborarea planului pentru operațiunea din Carolinele de Vest a început aproape imediat după emiterea de către amiralul Nimitz a ordinului de avertizare. Comandamentul de la Pearl Harbour, ce se ocupa de elaborarea planului, era condus la început de către locotenent-colonelul Dudley Brown, fusese detașat din Corpul III Amfibii și a devenit operativ la 12 iunie. Acest comandament separat a fost mai târziu numit X-RAY. La 1 iulie Divizia I de Infanterie Marină l-a trimis pe locotenent-colonelul Lewis J. Fields la Pearl Harbour să se întâlnească cu ceilalți ofițeri din Armată, Flotă

și Infanteria Marină ce elaborau planul. X-RAY a stabilit direcțiile de comandă și o strategie generală, lăsând multe detalii ale planului la latitudinea diviziilor direct implicate.

Trei lucruri au modificat concepția inițială a atacului din Caroline. Unul a fost necesitatea folosirii Diviziei 77 de Infanterie în Guam. Planificată pentru 18 iunie, această operație a trebuit să fie amînată pînă la 21 iulie, din cauza dificultăților din Sapiian. Guamul, ce reținea aproape întreaga atenție a generalului Geiger și a statului său major, nu a fost declarat în afara oricărui pericol pînă la 10 august. Divizia a 27-a de Infanterie a armatei fusese programată în STALEMATE să acționeze în rezervă, a fost apoi implicată în operațiunea din Saipan. În final studiarea terenului din Babeldaob a făcut loc pentru o serie de serioase întrebări referitoare la posibilitatea de realizare a unui atac asupra unei asemenea insule mari, și cu garnizoane puternice. Ca rezultat al acestor împrejurări, Amiralul Nimitz, la 7 iulie, a emis al doilea ordin de avertizare și a dat numele codificat de STALEMATE II ordinului modificat.

STALEMATE II a abandonat obiectivul cuceririi Babeldaobului, substituindu-l cu Ulithi și Yap, dar a menținut atacul asupra Peleliului și Angaur-ului. Operațiunea a fost împărțită în două faze: Ulithi și Yap trebuiau ocupate de către Forțele de Atac estice, în timp ce Forțele de Atac vestice trebuiau să cucerească Peleliul și Angaur-ul. Data de atac pentru invazia din Peleliu a fost reschimbată, pentru 15 septembrie.

La dispoziția Contra-amiralului George Fort, comandantul Forțelor de Vest, urmau să rămînă Divizia I de Infanterie Marină și Divizia 81 de Infanterie, conform primului ordin de avertizare. Vice-amiralul T.S. Wilkinson a fost desemnat drept Comandant al Forței III Amfibii, ca de altfel și Comandant al Forțelor de atac din est. Cele două divizii ce i-au fost repartizate erau unități ale diviziei a 7-a și a 96-a de Infanterie. Divizia 77, ce se afla încă în Guam, trebuia să rămînă în rezervă ambarcată, în timp ce Divizia 5 de Infanterie Marină din Hawaii trebuia să fie în rezerva generală. Generalul maior Julian Smith, care își făcuse un

renume în Tarawa, avea atunci funcția de Comandant adjunct al Forțelor Flotei Infanteriei Marine din Pacific (FMFPac). A fost desemnat ca șef al X-RAY și a acționat în calitate de comandant al trupelor din Forțele de Atac Vestice. La 13 august, el a fost înlocuit în acest post de către Generalul Geiger, a cărui prezență în Guam nu mai era necesară. Generalul Smith a devenit Comandantul trupelor Expediționare din Flota a III-a. Deja în conflict cu singurul ofițer superior lui din Pacific, generalul locotenent Holland Smith, și cu Amiralul Nimitz, Smith a atribuit transferul lui ca pe o intrigă birocratică. În mod sigur noul rol al lui în această campanie îi oferea posibilități limitate pentru a controla desfășurarea evenimentelor din Caroline.

Marea majoritate a deciziilor importante, de detaliu, referitoare la debarcarea din faza de Vest, au fost luate la nivelul diviziilor. De presupus este că la fel a fost și în cazul grupului estic, dar planurile pentru aceste invazii nu aveau nici o influență asupra desfășurării ulterioare, din moment ce faza estică a fost anulată. Cele mai multe dintre planurile privind asaltul din Peleliu au căzut în sarcina Generalului de brigadă Oliver P. Smith, adjunct al comandantului de divizie al Diviziei I de Infanterie Marină din Pavuvu și a comandamentului său, din moment ce comandantul diviziei, Generalul maior William H. Rupertus, și statul său major erau la Washington, dezbătând probleme de aprovizionare și organizatorice. Când Generalul Rupertus a sosit la Pavuvu la 21 iunie, i s-au prezentat două planuri. Cel ales a devenit planul de operațiuni și puțin după aceea a fost aprobat de către Corpul III Amfibii și cartierele generale superioare.

În această conjunctură, două puncte trebuie subliniate. Primul este faptul că marea majoritate a planurilor, care în mod normal trebuiau concepute la nivelul corpurilor de armată sau mai sus, au fost elaborate de către un comandant de divizie în niște condiții departe de a fi ideale. Nepotrivirea insulei Pavuvu va fi discutată pe loc, mai târziu. Este suficient să redăm aici depărtarea dintre insulă și baza de aprovizionare și informare ce se afla la Pearl Harbour. Informațiile erau în mod permanent colectate și transmise

celor ce elaborau planul din surse variate, dar existau suspiciuni că o dată luată o decizie pe baza unor informații sumare, aceasta nu va fi schimbată nici cînd vor putea fi puse la dispoziție mai multe detalii. Al doilea punct ce trebuie subliniat este viteza cu care a fost elaborat planul de bază: mai puțin de trei săptămîni. Aici apoi apare suspiciunea legată de faptul că deciziile au fost luate în grabă pe baza unor informații inadecvate. Un exemplu specific îl implica pe locotenentul Frederick Ramsey, Jr., care răspundea de planificarea comunicațiilor. Privitor la unele din problemele sale, el a scris mai tîrziu:

„Ar trebui amintit faptul că Divizia I de Infanterie Marină a revenit recent în Corpul III de Amfibii, din Armata a 6-a, de unde operam sub instrucțiunile și planurile de comunicare ale armatei. Nu eram deloc familiarizați cu documentul cunoscut sub denumirea de „planul numărul II de Comunicații din Pacificul Central”, CENTCOM TWO, care constituia un element esențial al planului de comunicații. Mai mult, amintindu-mi derularea evenimentelor, cînd se știa că CENTCOM TWO trebuia să fie planul, nici o copie a acestui plan nu a fost disponibilă pentru noi, în Insulele Russell, pînă la sosirea Amiralului Fort și a comandamentului său. În plus, Divizia știa că va fi răspunzătoare pentru declanșarea ofensivei, pentru debarcare, și pentru implicarea inițială a unor elemente de radar și comunicații care în final trebuiau să devină o parte a comandamentului insulei din Peleliu. Dar nu existau informații asupra alcătuirii acestei unități, sau a stadiului ei de antrenament, și nici asupra momentului cînd vor putea să se alipească la grupul de debarcare din Peleliu“.

Deși planificarea comunicațiilor continua să ridice probleme în legătură cu plecarea Diviziei din Guadalcanal spre Peleliu, problema cea mai importantă a planului pentru STALEMATE consta în evaluarea terenului din Peleliu.

Înălțimea Umurbrogol este trăsătura geografică cea mai remarcabilă a insulei, pe care orice pilot ce zboară la mică altitudine o observă. Nu-i poate scăpa nimănui. Chiar și fără fotografii, o estimăție rezonabilă a înălțimii sale se poate face de către orice pilot care zboară de-a lungul sau de-a latul lui. Există hărți și fotografii aeriene în Arhiva Corpului de Infanterie Marină de la Washington D.C., ce au fost puse la dispoziția celor ce elaborau planul, și există dovezi

considerabile că unele dintre acestea au fost folosite foarte mult. În unele dintre fotografiile aeriene, în ciuda acoperământului de vegetație luxuriantă, chiar și un ochi neantrenat poate observa înălțimea coastelor paralele și încrucișate ce alcătuiesc creasta centrală a Peleliului.

Înaltul Comandant a avut dinponibile un minim de hărți extrem de bune. Survolarea aeriană a debutat cu atacurile aeriene reușite ale Task Force 58 în martie, și au continuat pînă în august. Mai tîrziu, misiunile de fotografiere erau executate de avioanele Marinei și ale Flotei a 5-a Aeriene, ce operau din Noua Guinee. Rapoartele oficiale arătau că se obținuseră atît fotografiile de la mare altitudine, cît și oblice. Către sfîrșitul lunii iunie, submarinul Seawolf a staționat în Peleliu fotografiind toate plajele apte pentru debarcare. Din coordonarea acestora a fost alcătuită o hartă la scara 1:20.000, ce detaliază în mod clar marea majoritate a trăsăturilor generale ale Peleliului. De asemenea au fost disponibile cel puțin pentru Corpul al III-lea serii de hărți de 40 de file, extrem de detaliate, a întregii regiuni Peleliu. Fila 37 a acestora înfățișează conturul în intervale de 20 de picioare și indică relieful accidentat al întregii zone înalte a Umurbrogolului. Această hartă a artileriei a fost aprobată de Amiralul Wilkinson, comandantul Forței III de Amfibii, și pe ea s-au făcut marcări exacte de pe 18 pînă pe 21 septembrie și de asemenea pe 25 septembrie, la ora 18.00 a fiecărei zile. Există de asemenea o hartă schițată datată 25 iulie, care are cîteva puncte meticolos determinate, cum ar fi stațiile de radio, stațiile de radiolocație, antiaeriana și mitralierele ce apărau aerodromul. Indică baricadele anti-vas și sîrma ghimpată întinsă de-a lungul plajelor de debarcare, dar indică foarte puțin din interiorul insulei. Preciziunea acestor hărți a fost reproducă într-un mod detaliat într-o machetă alcătuită anterior operației de Unitatea de hărți a Diviziei I de Infanterie Marină. Macheta Peleliului, ce a fost construită la scară 1:5.000, era extrem de bine făcută, și arăta principalele culmi și chiar unele dintre cele mai complexe încrucișări de culmi și văi. Nu indica toate trăsăturile complicate ale acestei zone deluroase extrem de complexă, dar erau suficiente

detalii pentru a indica posibilitatea unei lupte dificile dacă un inamic hotărât ocupa zona înaltă.

În ciuda tuturor acestor date, diverși comentatori au susținut că cei ce elaborau planul au crezut că cea mai mare parte a insulei ar fi fost „joasă și netedă” și că comandanții regimentelor au fost surprinși de natura complexă a Umurbrogolului. Este imposibil de știut cu exactitate, după trecerea a peste 35 de ani, ce elemente de informații au fost disponibile și la ce nivel, dar se pare că informațiile importante ce au fost disponibile nu au parvenit pînă la eșaloanele inferioare. Raportul final al serviciului G-2 al Corpului către Comandamentul general al operațiunii Palau arată că hărțile disponibile pentru elaborarea planului erau „extrem de inexacte” și dovedesc că decizii de o asemenea importanță au fost luate pe baza unor fotografii aeriene heteroclite ce parveau din șase misiuni diferite. De asemenea, se arată că „la scurt timp după ziua D, acest corp ar fi fost capabil să obțină o splendidă zonă de acoperire pe scară largă care, dacă ar fi fost obținută destul de devreme, ar fi putut favoriza un studiu de mare acuratețe asupra formelor de relief”.

Nimeni nu își imagina că realizatorii planului ar fi știut detaliile exacte ale cheii poziției defensive japoneze. Pe de altă parte, unele cartiere generale ierarhice superioare corpurilor știau o mulțime de detalii și nu exista nici o justificare pentru istorici repetarea legendei că în unele cartiere generale nu erau disponibile destule informații despre zona de coastă și despre complexa natură deluroasă, accidentată a Umurbrogolului. Ei au avut „mijloace de a estima cît de înalt și de accidentat poate fi”. În relatarea sa asupra operațiunilor din Palau, Samuel Eliot Morison, de obicei un maestru al faptelor, a adăugat o nouă dimensiune acestei legende: el susține că în mare parte ignorarea reliefului Peleliului s-ar fi datorat stratului de nori și iscusitului camuflaj japonez. Nici unul dintre cei responsabili pentru exactitatea planului detaliat nu ar fi putut avea vreo idee despre numărul, lăsînd la o parte localizarea, sutelor de peșteri, dar în mod sigur cunoșteau că Peleliu nu este o zonă

„joasă și netedă“. Aici persistă ideea de neacceptat că, la toate nivelele, anumite persoane, ce erau răspunzătoare pentru evaluarea inteligentă și realizarea planului, nu și-au făcut așa de serios treaba precum ar fi trebuit să și-o facă.

Știută fiind natura rezistenței japoneze din Tarawa, Saipan și Guam, cei răspunzători direct ar fi trebuit să ia în considerare faptul că probabil conducerea japoneză va folosi fiecare bucățică de teren favorabilă. Planul de organizare completă a japonezilor pentru zona Palau a fost capturat cu dosarele Armatei 31 japoneze din Saipan. Deci Generalul Rupertus știa că trupele sale vor înfrunta aproape 10.000 de japonezi, mai mult de jumătate dintre cei ce aparțineau unei divizii mîndre și pînă atunci neînvînse. Experiența și prudența ar fi putut sugera că operația Peleliu nu avea să fie deloc ușoară. Totuși, toate rapoartele indicau că atunci Rupertus și majoritatea statului său major erau convinși că această campanie va fi scurtă și rapidă. Probabil că acest exuberant optimism a avut o oarecare influență asupra Amiralului Nimitz, cînd acesta, mai tîrziu, a respins posibilitatea de a anula operația.

După o scurtă confuzie ce a survenit la 12 august, referitoare la lipsa unor ordine la Cartierul general al Contraamiralului Fort din Insulele Russell, ce-l autorizau pe Generalul Geiger să-și ocupe poziția de comandant al forțelor vestice de debarcare, comandantul Corpului III Amfibii și-a asumat responsabilitatea realizării în continuare a planului. Raportul final în legătură cu realizarea planului arăta că „planul de operațiune pentru angajarea corpurilor era gata, cu excepția acelor părți referitoare la suportul artileriei marine și al aviației, și că a fost acceptat“. Mai tîrziu acestea au fost aproape terminate și au fost emise ca anexe la Planul de operațiune al corpurilor la 21 august. Marea majoritate a muncii depuse de Comandamentul Corpului III Amfibii în perioada imediat anterioară invaziei a avut în vedere suportul logistic și planurile pentru pregătirea prin exerciții în detaliu a operațiunii.

Planificatorii de la X-RAY au avut în vedere patru perechi de plăji și s-au opus debarcării pe Plaja Purpurie din partea

sud-estică a insulei, chiar dacă aici reciful și stîncile submarine nu erau așa de anevoioase ca în alte părți. Au fost două motive pentru această respingere. Unul aprecia că apărarea japoneză părea mai dură la Plaja Purpurie, iar celălalt era că mlaștinele de mangrovii ce se aflau în imediata apropiere ar fi îngustat cîmpul de bătălie la dimensiunile unui drum. În extremitatea sudică, Plaja Scarlet a fost respinsă, deoarece frontul ar fi fost prea îngust și excrescențele de corali ale promontoriului ar fi fost prea dificile pentru a favoriza o cucerire și o adăpostire rapidă. Plaja Amber din nord nu era recomandată, deoarece era flancată de insula Ngesebus, zonă ce putea să fie imediat atacată de pe dealuri, și se afla prea departe de aeroporturile importante. Singura zonă accesibilă pentru asalt ce venea în considerare se afla în zona sud-vestică a insulei unde exista o lungă întindere de plajă nisipoasă, flancată în părți de faleze verticale de numai cîteva picioare înălțime. Vegetația luxuriantă de subarboRCTe începe doar la cîteva yarzi în spatele acestora. Dezavantajul principal al acestei plăji constă în protecția recifului de mică adîncime, ce atingea în unele locuri și 700 de yarzi înălțime, ce ar fi putut opri invazia. Debarcarea trebuia să aibă loc sub focul direct al mitralierelor japoneze ce controlau zona înaltă a plăjii. Factorii care contrabalansau aceste dezavantaje constau în posibilitatea ca odată cucerit un avanpost, un drum direct către est ar fi asigurat aerodromul și partea sudică a insulei și ar fi permis accesul direct prin culoarele de coaste înspre nord. Cei ce elaborau planul au ales această plajă și i-au dat părții nordice numele codificat de Plaja Albă, iar partea sudică a fost numită Plaja Orange.

Planul final pentru invazie chema sub arme în vederea asaltului direct trei regimente din Divizia I Infanterie Marină, ce urmau să atace împreună. Primul regiment de infanterie marină (numele codificat „Spitfire”) trebuia să debarce pe Plaja Albă, să pătrundă în interior pînă la un punct anterior fixat, iar apoi să întoarcă la stînga, pentru a cîștiga ridicătura Umorbrogolului, care domina zona vestică de coastă. Al cincilea regiment (cu nume de codificare „Lone Wolf” – Lupul

singuratic) urma să debarce pe Plaja Orange 1 și 2 și să meargă direct spre est, pentru a asigura aerodromul, iar apoi trebuia să se întoarcă către nord. Cel de-al 7-lea regiment (numele codificat „mustang”) trebuia să debarce în șir de batalioane pe Plaja Orange 3, mergînd mai departe spre malul estic, asigurînd flancul Regimentului 5 de Infanterie Marină, în continuare urmînd să se rotească pentru a curăța terenul vîrfului extremității sudice a insulei și să ocupe Plaja Purpurie prin spatele frontului. Cei ce au elaborat planul au fost conștienți în ciuda faptului că Regimentului 5 îi revenea misiunea cea mai grea, de a cucerii aerodromul, Regimentului 1 i-a fost repartizată cea mai grea operațiune, iar Regimentului 7, cea mai ușoară.

Trupele desemnate pentru Peleliu și Angaur se schimbau după cum comandantul superior se juca cu obiectivele ce urmau a fi cucerite. Inițial, cu capturarea insulelor Yap și Ulithi a fost însărcinat Regimentul de luptă 321 (RCT) din Divizia de Infanterie 81. Mai tîrziu, cu obiectivul cuceririi Ulithi-ului a fost însărcinată Divizia 96 Infanterie, iar ulterior, după ce ocuparea Yap-ului a fost abandonată, operațiunea Ulithi trebuia să fie realizată de un RCT din Divizia 77 de Infanterie. În aceste condiții, conform planurilor ce erau destinate urgentării invaziei din Peleliu, ocuparea Ulithi-ului nu părea realizabilă, cu toate că Marina o dorea. La 16 septembrie, în timp ce luptele pentru Peleliu erau foarte grele, Amiralul Halsey i-a ordonat Amiralului Wilkinson să cucerească Ulithi-ul cu resursele ce le avea disponibile.

O mică digresiune în redarea modului cum s-au elaborat planurile pentru cucerirea Peleliului este necesară, pentru a indica cum spiritul de optimism s-a infiltrat în eșaloanele superioare și cît de dificilă a fost menținerea unor forțe de rezervă adecvate. Inițial, Divizia 81, mai puțin 321 RCT, era planificată să formeze rezerva ce urma să fie folosită în caz de nevoie în Peleliu. Obiectivul final al Diviziei 81 era insula Angaur, din sudul Peleliului. Operațiunea Angaur urma să fie gîndită mai tîrziu. Punctul cel mai important ce trebuie scos în evidență aici constă în faptul că cea mai mare parte a

Diviziei 81 era de presupus a fi folosită pentru a se sprijini Infanteria Marină în asaltul din Peleliu. Urma să fie retrasă numai cînd comandantul general va considera că nu mai este necesară. O dată cu întreaga Divizie 81 avea să fie angajată în Angaur și Ulithi, singura rezervă ce-i rămînea lui Rupertus era Batalionul al II-lea al Regimentului 7 de Infanterie Marină.

Avînd în vedere confuzia ridicată cu privire la folosirea Diviziei 81, numărul total al trupelor rămase în final la dispoziția Generalului Geiger erau după cum urmează:

	<i>Ofițeri</i>	<i>Soldați</i>
Divizia I Infanterie Marină	952	16.538
Unități atașate	486	8.441
Divizia 81 Infanterie	731	12.601
	36*	
Unități atașate	431	7.334
	11*	
	2.647	44.914

* subofițeri brevețați.

La prima vedere, aceste cifre arată că forțele de atac aveau un avantaj de peste 4 la 1 asupra celor 10.000 de apărători japonezi. Decizia prematură de a angaja două RCT-uri ale Diviziei 81 pentru capturarea Angaur-ului a redus trupele de rezervă la numai un RCT. Decizia lui Wilkinson de a se supune ordinelor lui Nimitz, în legătură cu utilizarea acestui RCT, ce cuprindea peste 3.000 de ofițeri și soldați, pentru capturarea Ulithi-ului, a însemnat că virtual nu exista nici o rezervă pentru a ajuta Infanteria Marină în primele zile ale invaziei din Peleliu. Pentru toate scopurile practice, era chemată Divizia I Infanterie Marină, cu un efectiv de 26.417 persoane, pentru cucerirea Peleliului. Dar un raport dintre atacanți și apărători, stabilit pe baza unei analize superficiale a totalului Diviziei I Infanterie Marină, ar fi fost de asemenea incorect. Colonelul Lewis Puller, comandantul Diviziei I de infanterie Marină, a fost foarte realist cînd, aflîndu-se pe Pavuvu, a spus Generalului

Rupertus că „chiar dacă avem 27.000 de oameni în Peleliu, nu mai mult de 10.000 vor trebui să se lupte, iar pe specialiștii de pe nave și plajă nu trebuie să-i luăm în calcul“. Astfel importantul raport dintre atacanți și apărători a fost redus drastic la 1 la 1, un raport care i-ar fi făcut și pe cei mai optimiști plănuitori să se cutremure.

Planificatorii invaziei aveau avantajul experienței acumulate în doi ani de războaie amfibii. Corpul Infanteriei Marine învățase mult din debarcările din Tarawa și mai ales din campaniile de vară împotriva Saipanului, Tinianului și Guamului. Variatele tehnici de debarcare fuseseră îmbunătățite și desigur că au fost învățate noi trucuri de debarcare a rezervelor, cu fiecare debarcare victorioasă. Primele valuri de atac au fost duse pe LST-uri, care fuseseră programate să plece pe 4 septembrie. LVT-urile amfibii care trebuiau să-i treacă pe invadatori peste recif și LVT(A)-urile amfibii blindate, care urmau să ajungă primele la mal, au fost încărcate pe LST-uri. Tancurile Diviziei I urmau să fie încărcate pe navele mari oceanice cu punte uscată, LSD-uri care fuseseră adaptate pentru invazie. La timpul potrivit acestea duceau tancurile pînă la recif, unde urmau să fie lăsate. Shermanurile erau amfibii, și depindea de tanchiști să le aducă la mal, ghidate de LVT-uri speciale, desemnate în acest scop. Divizia I mai avea de asemenea un număr de camioane amfibii tip DUKW-uri și cîteva cu macarale A, care descărcau mortiere de 105 mm.

Personalul de Infanterie Marină și Armată care nu fusese programat pentru debarcarea inițială s-a suit în transportoare de atac, APA-uri, iar proviziile au fost încărcate cu AKA-uri. Nava de comandă special amenajată, „Mount McKinley“, urma să-și aibă la bord pe Amiralul Fort și pe Generalii Julian Smith și Geiger împreună cu personalul lor. Generalul Rupertus împreună cu personalul său circula cu „Du Page“, un APA modificat și transportat într-o navă auxiliară de comandă. Generalul Oliver Smith, însărcinat cu stabilirea Cartierului General al diviziei pe Peleliu în Ziua D, se afla pe „Elinore“, un APA similar. Au fost asigurate pentru răniți două transportoare spital, iar pe cît de repede posibil

trebuiau trimise patru nave tip spital obișnuite. În plus, APA-urile puteau trata câțiva răniți aduși direct de pe plajă. Aceste transporturi trebuiau să părăsească Pavuvu pe 8 septembrie, patru zile după LST-uri.

În plus, se făcuseră planuri să se folosească remorchere amfibii, rezistente la apă, care să fie încărcate cu mitraliere, provizii medicale și o varietate de materiale utilizabile. Acestea puteau fi aduse imediat la plajă, ca să asigure depozite de provizii pentru batalioanele angajate în luptă. Divizia urma să experimenteze folosirea paletelor de 4X6 încărcate cu lucruri nefragile. Pentru transferarea rapidă la linia recifului, se foloseau pontoane cu motor și dotate cu macarale. O dată ce plaja va fi cucerită, se vor instala pontoane lungi de 175 picioare, care să asigure o metodă mai ușoară de aducere a proviziilor la mal.

Datorită mărimii insulelor, suportul marin pentru operațiunile Peleliu și Angaur poate fi descris doar ca teribil de copleșitor. Ultimul care preluase conducerea tuturor acestor operațiuni era Amiralul Halsey, care recent își asumase conducerea tuturor operațiunilor din centrul Pacificului, în funcție de comandant al Flotei a III-a. Toate navele și toți oamenii desemnați să care și să descarce trupele au fost numite Task Force 31 (TF 31), sub comanda Vice-amiralului Wilkinson care, în plus, avea de fapt și conducerea directă a Forței de Atac Estic (TF 33, Yap și Ulithi). Inițial, Contraamiralul Fort trebuia să comande Forța de Atac Vestic (TF 32), ale cărei obiective erau Peleliu și Angaur. În plus, mai erau și alte trei Task Force, care să sprijine direct debarcările. Forța de Atac Greu (TF 34) a navelor de luptă mai bătrîne și a crucișătoarelor grele era comandată de Contraamiralul Jesse Oldendorf; Forța de Atac Ușor (TF 35) se afla sub responsabilitatea Contraamiralului W.L. Ainsworth. Portavioanele mari ale TF 38 erau sub comanda Contraamiralului William Sample, iar cele de escortă sub comanda Contraamiralului Ralph Ofstie. O dată cu reducerea obiectivelor, majoritatea navelor disponibile, de sprijin, au fost concentrate în Peleliu și Angaur. Rezultatul a fost că o proporție foarte mare a comandanților superiori de

marină din Centrul Pacificului au participat într-o fază sau alta la debarcarea din Peleliu. Pe 17 septembrie chiar și Amiralul Halsey a sosit pe „New Jersey“, să facă o scurtă inspecție a operațiunii.

Marina era foarte mîndră că putea lansa focuri asupra țintelor mai apropiate și mai depărtate. Planurile cereau ca bombardamentul țintelor dinainte alese să înceapă pe 12 septembrie și să continue intermitent de-a lungul Zilei D. Pe 13 și 14 septembrie, cei care dezamorsau minele trebuiau să curețe Pasajul Kossol spre nord și canalul dintre Angaur și Peleliu. În același timp, echipe subacvatice de demolare trebuiau să facă accesibile căile spre plajă. Bombardamentul marinei în perioada D-3 și D trebuia concentrat asupra aparatelor de zbor, aerodromului, bazelor de armament și locurilor unde se afla concentrat personalul. În ziua D focurile urmau să se concentreze asupra zonelor de apărare a plajei „de la mal pînă la 400 de yarzi în interiorul insulei“, pînă cînd li se ordona să înceteze chiar înainte de debarcarea grupurilor Infanteriei Marine de atac.

Pentru operațiunea Peleliu grupurile de sprijin ale Amiralului Oldendorf constau în următoarele vase de luptă: Maryland, Idaho și Mississippi și pînă spre seara zilei D și Pennsylvania; crucișătorul ușor Honolulu și nouă distrugătoare. În plus, puteau fi chemate în sprijin, pentru intensificarea bombardamentului, și vase desemnate bombardării Angaurului, care includeau o navă de război, „Tennessee“; un crucișător greu: Minneapolis; și trei crucișătoare ușoare: Denver, Cleveland și Columbus. Unitățile aeriene urmau să sosească în principal de pe portavioanele de escortă ale Contraamiralului Ofstie. Avea la dispoziție minimum 7 și maximum 11, în funcție de zi. Grupele aeriene trebuiau să fie deosebit de active pe 12 septembrie și în Ziua D, pentru a asigura soldaților de Infanterie Marină sprijin apropiat atunci cînd încetau focurile Marinei.

Focul Marinei și sprijinul aerian deveniseră în 1944 mult mai eficiente ca la începutul războiului. Dar ambele aveau limite serioase de care nu se ținuse cont la elaborarea

planului pentru Peleliu. Focurile cu traiectorie plată, trase din tunuri de 8, 14 și 16 inci au făcut multe stricăciuni în rîndul fortificațiilor fixe; distrugerea clădirilor și mediului înconjurător îl puteau face pe un observator să creadă că în urma unui bombardament prelungit nu mai rămînea nimeni în viață. Totuși aceasta nu era adevărat. O forță disciplinată, împrăștiată adecvat și ascunsă în tranșee putea supraviețui chiar și celui mai categoric și direct foc. Cel mai bun exemplu de cît de ineficient poate să fie chiar și focul aparent distructiv al Marinei a fost Tarawa, cu toate că alte debarcări în Europa și Pacific au confirmat că Tarawa nu fusese un caz izolat. La fel se putea spune și de atacurile aeriene. O zonă putea fi atacată săptămîni de-a rîndul, fotografiile făcute de sus confirmau distrugerile, și totuși în multe cazuri soldați de Infanterie bine antrenați și dedicați încă apăreau în condiții relativ bune, gata să opună rezistență unei debarcări. Nu trebuie să fim considerați prea duri dacă sugerăm că Marina și chiar cîțiva dintre comandanții superiori de Infanterie Marină din Peleliu s-au bazat mai mult decît le oferea experiența anterioară pe bombardament.

Discuțiile precedente s-au centrat asupra planurilor de atac în general, dar s-au referit foarte puțin la elementul considerat poate cel mai important, trupele de atac în sine. Ele erau factorul hotărîtor în întîlnirea ce urma să vină și deci trebuie înțelese de la început puterile și limitele Diviziei 81 de Infanterie Armată și ale Diviziei I Infanterie Marină. Vom face mai tîrziu analiza detaliată a Diviziei 81. Aici este necesar să subliniem anumiți factori care influențau cucerirea Peleliului. Divizia 81, „Pisica sălbatică“, era o divizie obișnuită avînd majoritatea personalului din sud și vestul mijlociu. Fusese activată la mijlocul anului 1942, antrenată la Camp Rucker, Alabama, în Arizona, California și Hawaii. Campania din Palau era prima la care participa. Nu numai că oamenii Diviziei 81 erau netestați, dar și majoritatea ofițerilor, inclusiv comandantul, Generalul-maior Paul J. Mueller. Unitățile Diviziei 81 fuseseră împrăștiate prin Oahu, înainte de invazie, ea luase parte la debarcările de antrenament din Guadalcanal. Avuseseră loc puține contacte

între ofițerii Diviziei 81 și corespondenții lor din Infanteria Marină. Personalul Diviziei 81 se concentrase asupra rolului principal al diviziei, cucerirea Angaur-ului avînd astfel o participare redusă la planul de invadare a Peleliului. Acesta a fost aproape în totalitate responsabilitatea Marinei și corpurilor de Infanterie Marină. Divizia 81 trebuia să sprijine doar Divizia I Infanterie Marină și să dea la nevoie unele unități care, aflate în Peleliu, erau sub comanda Corpurilor Infanteriei Marine executînd planurile acestora. Chiar și acest rol minim a fost schimbat cînd Divizia a fost eliberată pentru a-și executa propriile planuri de cucerire a Angaur-ului.

Ascunsă sub suprafața tuturor istoriilor din războiul Pacific era rivalitatea, uneori chiar ostilitatea dintre corpurile Infanteriei Marine și Armată. Comandanții superiori de Armată, de la MacArthur pînă la cei la nivel de divizie, credeau că funcția principală a corpurilor de Infanterie Marină ar fi trebuit să fie de a realiza sarcini specializate cu caracter pre-război. În loc de aceasta, corpurilor li se permisesse să recruteze pînă cînd, la mijlocul anului 1944, avea patru divizii bine antrenate și echipate, o brigadă provizorie în Pacific și o a cincea fiind în pregătire la Camp Pendelton. Corpurilor li se dădeau sarcini pe care Armata considera că trebuiau să fie sub responsabilitatea ei. Zona Centrală a Pacificului fusese prima dată teritoriu de acțiune al Marinei și Corpurilor de Infanterie Marină, motiv pentru care, în ciuda înclinației Generalului MacArthur pentru publicitate, s-a supărat cînd soldaților Infanteriei Marine li s-a făcut multă publicitate. Sîngeroasele campanii din Noua Guinee și Bougainville abia fuseseră amintite în S.U.A., pe cînd Guadalcanalul și Tarawa au devenit repede simboluri ale succesului și eroismului american.

Conducătorii Corpurilor de Infanterie Marină erau supărați pe comanda superioară a Armatei ce încercase să limiteze importanța și rolul corpurilor. Ei înșiși se simțeau specialiști ai războiului cu amfibii și considerau că regimentele lor dur antrenate erau superioare celor ale Armatei, și că ei produsese un grup de luptători ce nu avea

egal. Existau de asemenea diferențe între doctrinele de infanterie. Comandanții de Armată fuseseră învățați să folosească toate armele pe care le aveau la dispoziție înainte de a ordona atacul infanteriei. În comparație cu cei din Infanteria Marină aveau tendința să fie mai atenți în cucerirea punctelor tari și nu-i preocupa factorul timp. Când unități de Armată funcționau în paralel cu cele din Infanteria Marină, diferențele erau evidente. Cea mai celebră diferență de opinii tocmai avusese loc în iunie 1944 în Saipan, când Generalul-locotenent de Infanterie Marină Holland M. Smith l-a eliberat din funcție pe Generalul-maior de Armată Ralph Smith pe motivul că „nu-și ducea partea de greu“ (subl. trad.). Ecourile acestei acțiuni nu încetaseră când se hotărîse ca Divizia I Infanterie Marină și Divizia 81 Armată să coopereze în campania din Palau. Oricare soldat din Infanteria Marină, chiar dacă nu fusese un veteran al Guadalcanalului sau din Cape Gloucester, se considera superior oricărui soldat de infanterie din Armată și nu avea încredere în capacitățile aceluia de luptă. Neîncrederea a devenit și mai pronunțată când unitățile de armată în discuție nu fuseseră în luptă, fiind de doi ani la stadiul de pregătire. Mai importante decât sentimentele oricărui soldat din Infanteria Marină erau atitudinile ofițerilor superiori. Aproape toți considerau că unitățile de Armată nu ar trebui folosite decât dacă era neapărat necesar, și în cazul în care s-ar ivi o asemenea situație, acestea trebuiau urmărite cu atenție. Generalul-maior Rupertus, comandantul Diviziei I Infanterie Marină, părea să aibă suspiciuni mai mari și să-i displace și mai mult Armata decât oricăruia dintre subordonații săi. Această atitudine contribuia evident la decizia sa de a se dispensa de Divizia 81 ca rezervă și de a încerca să cucerească Peleliul doar cu diviziile Infanteriei Marine.

Divizia I Infanterie marină avea și înainte de Peleliu motive să fie și să aibă titlul de prima divizie a corpului. Decizia rapidă de a ocupa Guadalcanalul în Insulele Solomon la sfârșitul verii 1942 a aruncat Divizia aproape nepregătită pentru acțiune în centrul scenei din Pacific. Lupta

înverșunată pentru aceea insulă s-a dovedit a fi unul dintre punctele de întoarcere ale războiului. Infanteria Marină și Marina s-au agățat cu disperare de insula fierbinte, umedă și cu malarie și au provocat japonezilor o serie de înfrângeri uimitoare din care imperiul nu și-a revenit niciodată. Comparativ, Divizia I a pierdut mai puțini oameni în Guadalcanal – doar 621 morți în acțiune și 1.517 răniți – dar au câpătat o nouă identitate împreună cu o nouă tresă care atrăgea atenția observatorilor asupra mândriei date de Guadalcanal unității. Aproape după un an de inactivitate în Melbourne, divizia, acum comandată de Generalul Rupertus, a apărat flancul lui MacArthur în Noua Guinee prin invadarea Noii Britanii. Campania din Cape Gloucester a constatat într-o serie de acțiuni ce aveau ca scop îndepărtarea japonezilor din zona de nord-vest a insulei. Începînd cu decembrie 1943, unități ale diviziei au îndeplinit cu succes misiunea, în ciuda junglei, terenului și rezistenței fanatice obișnuite a japonezilor. Și-au încheiat campania din Noua Britanie prin ocuparea Peninsulei Willaumez de pe coasta nordică. Toate elementele diviziei au fost retrase din Noua Britanie pînă în 3 mai '44, pentru că Amiralul Nimitz le voia pentru o serie de invazii proiectate în Centrul Pacificului. A trebuit să se folosească de toată influența sa în Washington pentru a-l determina pe MacArthur să elibereze o unitate atît de bună din Armata a VI-a.

În mitologia Diviziei I a Infanteriei Marine, Cape Gloucester nu va fi niciodată la același nivel cu Guadalcanalul, dar va fi importantă pentru confirmarea conceptelor membrilor despre ei înșiși. A dat înlocuitorilor o șansă să ajungă la nivelul veteranilor, l-a arătat pe noul ofițer comandant ca un schimb competent al Generalului Vandergrift, și a dat cîtorva ofițeri, ca Locotenent-colonel Lewis Puller, Harold Deakin și Herman Hanneken, alte ocazii să-și dezvolte experiența de comandă. În Australia și Noua Britanie divizia făcea parte din Armata a VI-a comandată de Generalul-locotenent de Armată Walter Krueger. Mulți dintre ofițerii de Infanterie Marină se simțeau izolați în Armata a VI-a. Ei considerau planurile Armatei pentru campania Cape

Gloucester eronate și ideea lui MacArthur de a încerca să captureze Rabaul-ul doar cu soldații Infanteriei Marine, nesăbuită.

Antipatia dintre Armată și Infanteria Marină progresase mult înaintea operațiunii STALEMATE.

Experiența Cape Gloucester, ca și cea din Guadalcanal, făcuse mult rău: pierderile în luptă fuseseră ușoare, dar malaria, subnutriția, o varietate de ciuperci infecțioase și dizenteria subminaseră divizia. Cei 27.000 de soldați de Infanterie Marină aveau neapărat nevoie de o pauză în luptele de junglă. În schimb, au fost transportate în Pavuvu în Insulele Britanice Russell. Din toate relatările, de la soldați la ofițeri și generali, reiese că nu s-ar fi putut alege o zonă mai groaznică, dacă s-au gândit vreodată măcar să-i lase să se odihnească în condiții umane. Mai târziu, Pavuvu s-a dovedit inadecvată și pentru antrenamente.

Pavuvu fusese cândva o mare plantație de cootieri Unilever, dar acum era abandonată. Avea puține drumuri, nu avea case sau alte facilități instituționale, cum ar fi cantinele, sau clădiri de recreere, iar șobolanii de Pavuvu erau peste tot. Înainte de a începe antrenamentele, soldații de Infanterie Marină au curățat zonele de exerciții de vegetația de junglă și de tulpinile cocotierilor căzuți, putreziți. Temperatura era în mod constant înaltă, ca de altfel și umiditatea. În această perioadă a anului ploile erau constante, iar țințarii și celelalte insecte i-au determinat pe soldați să nu-și amintească cu plăcere numele de Pavuvu. Aceste noțiuni fundamentale ar fi putut fi cunoscute Comandamentului Corpului III, sau fuseseră ascunse Diviziei, sau eșalonul ofițerilor superiori nu se obosise să cerceteze insula. Colonelului John Selden, șeful de personal al Diviziei I Infanterie Marină, nu i-a fost rușine să arate cu degetul Corpurile când a fost vorba de vina alegerii insulei Pavuvu. El scria:

„Geiger General-maior Roy, Comandantul Corpului III, m-a informat în noaptea în care am părăsit Cape Gloucester cu grupul de avansare că urma să fim trimiși în Pavuvu, care era o zonă ideală de antrenament, că acolo o să fim singuri, nefiind necesar să dăm un regiment pe zi guvernului insulei pentru poliție ca în Guadalcanal. A continuat să-mi

spună că sînt drumuri, că au fost făcute fîntîni de apă, că un Batalion Seabee (geniu marină) era acolo să ne ajute în orice fel și că pontoanele tocmai fuseseră terminate.“

După cum a descoperit repede Selden, Batalionul Seabee era o unitate schelet, preocupată mai mult să-și creeze confort decît să ajute Infanteria Marină. Divizia I a trebuit să furnizeze echipele de lucru și instrumentele mecanice necesare fîntinilor ce fuseseră săpate. Puține drumuri de pe insulă puteau suporta traficul, iar pontoanele n-au fost gata pînă nu au sosit primele transporturi.

Asistentul Colonelului Selden, Locotenent-colonel Lewis Fields, a fost și mai amar cînd și-a amintit după un sfert de secol de Pavuvu:

„... Insula era prea limitată, nu puteam face nimic. Ne antrenam mergînd prin corturi. Regimentul se desfășura în formație de luptă, dar nu putea decît să patruleze zona corturilor. Cînd am ajuns acolo... desigur, după cum spun, ieșisem din Cape Gloucester cu apă, ploaie și noroi și cînd am ajuns în Peleliu, același lucru: apă, noroi – noroi pînă la Imjim, cum spuneam în Korea. Era pînă la genunchi. Of!“

Litania de probleme a Colonelului Field continua:

„A trebuit să construim poligon de tragere. Bun, dar unde să construim un poligon de tragere? Prima dată am început să tăiem cocotieri, dar pe urmă nu am putut stabili o linie de tragere, așa că a trebuit să tot mutăm țintele în loc să mutăm linia de tragere mai în față sau mai în spate, cum doriți. Cu alte cuvinte, aveam o singură linie dreaptă de tragere, și mutam țintele la diferite distanțe. Locul era limitat în lățime și era groaznic. Săracii comandanți trebuiau să-și bage unitățile acolo.“

Pentru a complica lucrurile, tocmai se dota Divizia cu tractoare amfibii (amtracs) și era nevoie de antrenament.

„... am hotărît să-i dăm ofițerului de transport cu motor locotenent-colonel Kimber Boyer... această sarcină de antrenare. Nu mai fusese într-un amtrac pînă atunci. Dar noi organizăm aceste batalioane de amtracs pentru a intra în noua operațiune, ceea ce au și făcut. Unele dintre aceste amtracs-uri ne-au fost date cînd eram deja îmbarcați, în drum spre obiectiv. Artileria era într-o parte a insulei iar artileria de sprijin în cealaltă parte, între ele fiind și apă. Nimic nu era cum trebuie... “

În ultimul moment Forța Flotei Infanteriei Marine din Pacific a trimis un înlocuitor pentru a fi ofițerul comandant al batalionului blindat de amtracs. Spre surprinderea lui, Colonelul Selden a desoperit că noul ofițer nu numai că nu avea experiență cu amtracs-urile, dar nici măcar nu văzuse unul. Prea multe vieți depindeau de deciziile pe care acest ofițer urma să le ia. Selden a schimbat ordinul astfel încît noul-venit să fie doar observator și să nu poată prelua comanda nici dacă actualul ofițer devenea victimă. Dar datorită curiozității șefului de stat major și sincerității noului ofițer, a fost evitată o eroare majoră în ajunul invaziei din Peleliu.

A fost o încurcătură mare în comandament cît timp Divizia I era în Pavuvu. Colonelul Lewis Walt, care servise cu atîta distincție în Noua Britanie, mai ales în lupta din Aogiri Ridge (numită mai tîrziu Walt Ridge), se întorsese din spital pentru a deveni ofițerul executiv al Regimentului 5 Infanterie Marină. Ofițerul comandant, Colonelul Fellers, nu mai avusese niciodată comanda unei unități tactice, și cu toate că la divizie tot soseau schimburi noi, a hotărît că nu era necesar un program continuu de antrenament. Walt a descoperit că soldații de Infanterie Marină construiau podele pentru corturi, făceau poteci decorate cu pietricele albe pe margine, spălau și vopseau interiorul butoaielor de ulei. Walt a avut discuții cu Fellers din cauza acestui tip de activități, dar a fost informat că oamenii nu mai aveau nevoie de antrenament și i s-a spus că în calitate de ofițer subordonat trebuia să îndeplinească ordinele.

După ce a vorbit cu comandanții de batalion, Walt s-a hotărît să facă ceva, ceva care nu corespundea cu tot ceea ce învățase el. S-a dus direct la Colonelul Selden, șeful de personal, și la sfatul acestuia s-a întîlnit cu Generalul Rupertus. La început Rupertus s-a enervat și i-a amintit lui Walt că își punea ofițerul comandant în darea de seamă și risca să fie eliberat imediat din funcție și dus în fața Curții Marțiale. Colonelul Selden și ajutorul, Maiorul Paul Douglas (mai tîrziu senator din Illinois), au fost de partea lui Walt și au cerut să se facă o inspecție a regimentului pentru a

constata pregătirea de luptă, cerință care a fost aprobată de Generalul Rupertus. Inspecția care a urmat a justificat plîngerile lui Walt, iar Colonelul Fellers a fost eliberat și trimis acasă. Colonelul Harold Harris a fost trecut de la comanda serviciului G-2 la comanda Regimentului 5 Infanterie Marină, iar lui Walt i s-a acordat responsabilitatea antrenării regimentului pentru luptă. Timp de 2 săptămîni, înainte de debarcările de antrenament din Guadalcanal, Regimentul 5 s-a antrenat zi și noapte în formă de detașament, pluton și companie. Această antrenare în unități mici era foarte practică și necesară pentru tipul de luptă ce avea să aibă loc în Peleliu.

Istoria oficială a Diviziei I dedică spațiu considerabil taberei de odihnă din Pavuvu. În timp ce autorul încearcă să arate că în urma condițiilor proaste de pe insulă Divizia a devenit mai unită, nu face nici o încercare să ascundă efectele acestor condiții asupra tinerilor obosiți de război, mulți dintre ei care nu aveau încă 20 de ani.³ Cu toate că sarcina principală din Pavuvu trebuia să fie întărirea Diviziei ca unitate de luptă, există dovezi că s-a întîmplat chiar opusul. Chiar și pentru cei nou-veniți în unitate trebuie să fi fost o încercare grea.

Nu există nici o îndoială că cei din Divizia I se considerau uitați și maltratați. O asemenea atitudine putea fi un întăritor pentru moral, forțînd fiecare soldat să se bazeze doar pe el și pe cei din detașamentul sau compania sa. Oricum, chiar dinainte de Pavuvu, mulți dintre veteranii Diviziei sufereau de stresul luptelor, de boli și izolare. Diferitelor simptome li s-au dat aceleași nume de către soldați – „devenind Asiatic“. Cazurile ușoare datorate oboselii și singurătății puteau fi tratate prin transferarea într-un loc decent. În alte cazuri victimele pierdeau legătura cu realitatea. Au fost cazuri de sinucidere și multe cazuri de comportament excentric, chiar și în rîndul NCO-urilor.

³ Episodul Pavuvu este prezentat în amănunt în cartea McMillan, *The Old Breed*, pp.228-254.

Acțiunile bizare erau acceptate de ceilalți drept normale. Nu exagerăm dacă spunem că mulți au început operațiunea Peleliu într-o stare de epuizare psihică și fizică. Mulți erau sigur nebuni clinici.

Schema de antrenament pentru Peleliu, care fusese stabilită o dată cu mutarea în Pavuvu, a fost continuată cu selectarea zonelor de exersare a debarcărilor chiar înainte de invazia actuală. De ce era nevoie era o insulă care copia bine situația cu care urmau să fie puși față în față în Peleliu soldații de Infanterie Marină și Divizia 81 în Angaur. La începutul lui august, Generalul de Brigadă Oliver Smith, după studierea în prealabil a hărții, a considerat că asemenea condiții pot fi găsite lângă Florida, Insulele Malaita. A făcut o recunoaștere aeriană, pe care a descris-o mult mai târziu:

„... apoi am luat-o de-a lungul coastei Malaita. Florida fusese acoperită de nori și ne-a scăpat. Am găsit o insulă chiar lângă coasta Malaitei, care era cam de mărimea Peleliului și arăta bine. Așa că m-am întors și am recomandat să repetăm acolo. Guvernul australian s-a opus puternic, pentru că ar fi însemnat să mute băștinașii, și nu doreau să facă acest lucru. Așa că pînă la urmă am ajuns la Cape Esperance și am repetat acolo.“

Datorită poziției guvernului australian, zona Tassafaronga a Guadalcanalului a fost aleasă pentru debarcărilor de antrenament. Lipsa principală a acestei zone era că nu avea recif. Planificatorii au stabilit o linie de transfer de control la aceeași distanță de mal la care se afla reciful din Peleliu; aici se opreau dispozitivele de debarcare și se transferau oamenii în CVT-uri, pentru a fi duși pe plajă. Aceasta a dat Diviziei experiență în transferarea oamenilor dintr-o ambarcațiune în alta, dar fără recif nu se puteau simți problemele adevărate ce aveau să apară mai târziu. Cele două debarcări din 27 și 29 august, prima fără compania focurilor marine, au spart monotonia lunilor relativ stabile din Pavuvu și au dus la unele corecții. Cea mai importantă a fost calibrarea echipamentului radio pe care-l primise divizia. Încărcarea echipamentului diviziei mai avea loc în același

timp în Banika, Guadalcanal, Espiritu Santo și Tulagi. Divizia 81, care părăsise Tulagi pe 11 august, a sosit în Guadalcanal pe 24 și și-a condus ultimele repetiții pentru invazia din Angaur lângă Cape Esperance pe 30 august și 1 septembrie.

Satisfăcute cu rezultatele exercițiilor, cele două divizii erau gata să înceapă călătoria de 2.100 de mile prin lanțul Solomon, la nord de Peleliu și Angaur. LST-urile care mergeau încet au plecat în dimineața zilei de 4 septembrie iar transportoarele mai rapide și LSD-urile care atingeau 12 noduri/oră au plecat pe 8 septembrie. Cele 30 de LST-uri ale Diviziei I duceau companiile ce urmau să facă atacul inițial. Urmau să se întâlnească lângă Peleliu în zorii zilei D. Drumul, mai ales pentru cei din LST-uri, nu a fost nici o plăcere. John McLaughlin era un tânăr căpitan în septembrie 1944, care comanda una dintre companiile de asalt. Își aduce aminte:

„... am avut o viață grea pe vapor. Erau 230 de oameni din compania mea, și normal echipajul care avea aici sediul permanent, mai era un detașament Seabee. Aveam la bord două pontoane de trecere, legate de fiecare parte a LST-urilor ce urmau să fie lansate în zona obiectivului, și cîțiva infanteriști de marină. Erau doar 90-100 de locuri de cantonare; și ofițerii mei... eram cam patru într-o cabină mică – și erau doar două. Majoritatea trupelor au dormit pe punte; sub bărcile de salvare, peste tot. Eram hrăniți de două ori pe zi, și chiar cu atît se creau probleme la bucătăria vaporului. În mijlocul zilei mi se puneau la dispoziție cîteva coșuri de mere, astfel încît cei care erau mîncăcioși să nu moară de foame.”

Invazia din Palau fusese lansată, dar apăruseră situații care modificau drastic planul inițial al operațiunii și care probabil ar fi trebuit să amîne invazia din Peleliu. Task Force 38, partea principală a Flotei a III-a, se mutase din Iwo Jima spre sud, și pînă la 1 septembrie era gata să sprijine invazia din Palau și să atace Filipinele, ca măsură de prevedere a debarcării proiectate de MacArthur. Trei dintre grupele „Task” ale Viceamiralului Marc Mitscher au lovit Palaul pe 6, 7 și 8 septembrie, în timp ce un al IV-lea grup ataca Yap-ul. Următoarele două zile Mitscher și-a concentrat atenția asupra Mindanaoului. Doar cîteva avioane japoneze s-au

opus atacurilor, motiv pentru care Mitscher și Halsey au ajuns la concluzia că a V-a Forță Aeriană a Generalului Kenney distrusese deja majoritatea instalațiilor. Amiralul Halsey a ordonat apoi transferarea atacurilor asupra zonei centrale a Filipinelor, unde spera să înfrunte grosul aviației japoneze, care ar fi putut interveni în debarcările din Palau. Rezultatul atacurilor începute pe 12 septembrie a fost distrugerea a 173 de avioane japoneze în aer și a încă 305, care se aflau la bază, în timp ce americanii au pierdut 8 avioane în timpul luptei și 10 piloți.

Foarte important este că Amiralul Halsey, observînd slăbiciunea aviației japoneze chiar în regiunea Manila, a început să se îndoiască de direcția plănuitei invazii și de programul operațiunii Filipine. S-a consultat cu statul său major și a hotărît „să se bage“. A ordonat șefului de personal, Contraamiralul Robert Carney, să trimită un mesaj urgent la CinCPAC, în ciuda faptului că era convins că nu-i treaba lui și că s-ar putea „să strice mult planurile, poate chiar ale D-lui Roosevelt și ale D-lui Churchill“. Mesajul trimis pe 13 septembrie recomanda trei lucruri: (1) planurile de ocupare a Yap-ului și Palau-lui să fie abandonate; (2) trupele terestre desemnate în aceste scopuri să fie transferate Generalului MacArthur ca să le folosească în Filipine; (3) invazia din Leyte să aibă loc cît mai repede. Amiralul Nimitz a reacționat repede la sugestiile lui Halsey trimițînd o comunicare Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, * și apoi în Quebec, pentru conferința Octagonului dintre Președintele Roosevelt și Prim-ministrul Churchill.

S-a cerut imediat părerea Generalului MacArthur și în seara dinaintea invaziei din Peleliu a fost primit răspunsul, în timp ce șefii luau parte la o masă oficială. S-a convocat o sesiune specială în Quebec și în 90 de minute de la primirea comunicatului Generalului MacArthur s-a confirmat decizia de a grăbi debarcarea din Leyte cu două luni.

* În continuare în text Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore va fi menționat sub inițialele I.C.S. (N. tr.)

Pentru personalul din Infanteria Marină care se apropia de Peleliu, punctele 2 și 3 din recomandarea lui Halsey nu însemnau nimic, cu toate că superiorii fuseseră de acord să amâne debarcarea în Yap, Palau și Mindanao. Întoarcerea Forței de Atac Estic și Corpului XXIV înapoi la Manus și comanda lui Halsey nu aveau nici o legătură cu ei, în schimb prima recomandare a lui Halsey era foarte importantă. Nimitz nu a fost de acord cu sugestia lui Halsey de a renunța total la operațiunea Palau, motiv pentru care nu a inclus abandonarea fazelor Angaur și Peleliu în mesajul său către „J.C.S.". Nimitz nu a explicat niciodată decizia sa de a trece peste capul lui Halsey, care era convins că, oricare ar fi valoarea aerodromului și porturilor, prețul cu care ar putea fi cîștigat ar fi fost prea mare. Nimitz a zis doar că forțele erau deja pe mare și că înțelegerea făcută pentru Faza I excludea amînarea invaziei. Trupele Infanteriei Marine și ale Diviziei 81 Infanterie au continuat spre un conflict care urma să facă din optimismul general care se infiltrasese în structura de comandă, subiect de batjocură.

3 PREGĂTIRI JAPONEEZE

Înrăutățirea situației frontului de sud în 1943 a impus o serie de schimbări în strategia generală japoneză. Așa cum am mai menționat, Japonia începuse să-și utilizeze unitățile de bază ale flotei mai mult în atac, cu scopul de a forța intrarea în acțiune a flotei americane din Centrul Pacificului, pentru a o distruge sau a slăbi forța acesteia, astfel ca japonezii să-și poată îmbunătăți situația după înfrîngerea din Insulele Caroline, Marshall și Mariane. Această tactică de înaintare, cerută de Amiralul Toyoda și aplicată de Viceamiralul Ozawa, a dus la marea ciocnire de forțe din a doua bătălie în Marea Filipinelor în iunie 1944. Aici, în

„partida pierdută“ din insulele Mariane, japonezii și-au pierdut majoritatea portavioanelor și avioanelor ce le mai aveau, precum și piloții de elită. Înfrângerea japonezilor a avut efecte de lungă durată și mare însemnătate, de vreme ce, începînd de la această dată, forțele navale ale Statelor Unite au putut domina toată zona de influență din chiar inima Pacificului Central. Nici un teritoriu nu era în afara pericolului atacului aerian – bazele navale Truk și apoi Palau au fost neutralizate. Unități ale armatei de uscat sau ale Infanteriei Marine puteau fi debarcate pe orice insulă fără multă teamă de forțele navale sau aeriene japoneze.

Necesitatea întăririi pozițiilor a impus schimbări fundamentale în comandamentul japonez. Pînă la începutul lui 1944, regiunile Pacificului Central fuseseră sub controlul marinei japoneze. Nu erau decît cîteva unități de armată plasate pe insulele mai mari și mai importante. Majoritatea personalului care nu aparținea marinei era alcătuit din muncitori aduși din Japonia, Taiwan sau Coreea, organizați în batalioane de muncă destinate să realizeze diverse construcții pe toată întinderea imperiului japonez al Pacificului. O dată cu eșecul forțelor navale și aeriene, înaltul comandament japonez a trebuit să adopte o nouă strategie care să aducă sub controlul armatei zone ce mai înainte erau socotite a fi în afară de orice pericol. Unități ale armatei au fost reorientate din toate sectoarele imperiului, pentru a face față așteptatelor lovituri ale americanilor. Cu insuficientă acoperire aeriană și în general fără sprijin naval, comandanții armatei trebuiau să impună mari pierderi invadatorilor în aceste zone periferice, astfel încît împăratul și guvernul său să poată cîștiga timp pentru a găsi modalități de a salva patria.

Strategii japonezi se bazau pe faptul că la toate nivelele armata îndeplinea fără a cîrți ordinele primite de la înaltul stat major. Codul strict al luptătorului și loialitatea datorată împăratului cîrmuitor al niponilor și descendent al lui Dumnezeu făceau ca forțele armate să-și facă datoria chiar și în cazurile lipsite de orice speranță. Precum războinicii din legendele scandinave, japonezul nu-și dorea altă moarte,

decît cea din bătălia dată în slujba stăpînului său. Acestui cod rigid al samurailor imprimat armatei moderne i se alătura un sistem de instrucție care făcea ca disciplina impusă în armatele occidentale să pară o joacă de copil. Pe multe insule și în Asia de sud-est, japonezii luptau pînă la moarte. O mare parte din potențialul de apărare japonez se pierdea în aceste conflicte prin atacurile „banzai“, multe dintre ele sortite eșecului de la bun început. Deși cei din Armata și Marina Statelor Unite nu regretau deloc aceste atacuri sinucigașe, nu puteau totuși pricepe mentalitatea soldatului japonez care părea să caute moartea înadins. Codul și mai rigid al ofițerului părea mult mai ciudat americanilor. Sinuciderea rituală ca ispășire a eșecului reprezenta nu numai un act stupid, dar și o pierdere fără rost a unor comandanți talentați care și-ar fi putut servi împăratul mult mai bine cu altă ocazie.

Un alt factor de mare folos căpeteniilor civile și militare japoneze era cenzura foarte strîns controlată. Trupele armate trimise în regiunile din Pacific aveau instrucțiuni să scrie către familii scrisori scurte, reduse numai la informații despre sănătatea lor. Înainte ca raidurile aeriene să înceapă să macine serios Japonia, populația civilă nu își închipuia că mersul războiului nu îi este favorabil. Deși era normal ca înalții comandanți să cunoască întrucîtva cursul războiului, aceste cunoștințe erau reținute în cadrul restrîns al comandamentelor sau al sectoarelor militare. Numai foarte puține persoane din cele mai înalte eşaloane militare știau exact cît de grea era situația Japoniei în primăvara anului 1944. Probabil că ofițerii din armata Kwantung din Manciuria – care fusese relativ liniștită în perioada de după Pearl Harbour – nu aveau cunoștință de condițiile în care se aflau forțele japoneze din centrul Pacificului. În momentul mutării lor, marea majoritate a ofițerilor credeau că vor contribui într-un fel sau altul la victoria decisivă a Japoniei.

Nu se poate ști precis cît de bine informat era Generalul-locotenent Sadae Inoue asupra situației din Palaus în momentul în care a fost anunțat că divizia sa (a 14-a) trebuie reorganizată și trimisă în Pacific. Probabil că a considerat

binevenită decizia de a-și pune din nou la punct divizia și de a o trimite într-un loc, oricare ar fi acesta, unde să aibă ocazia de a acționa. Inouă primise comanda Diviziei a 14-a pe 1 octombrie 1943, după ce în prealabil fusese detașat Statului Major al Armatei din Zona Chinei, servind apoi drept comandant al Diviziei a 69-a. Divizia 14 avea un istoric remarcabil. A fost activată în aprilie 1905 și a fost fruntașă în asediul și capturarea Port Arthur-ului în războiul ruso-japonez. Luase parte la incidentele din Manciuria și Shanghai din anii 1930. Cu toate acestea, mai târziu a participat foarte puțin în lupte întorcându-se în garnizoana din Japonia înainte de a fi trimisă în Manciuria în septembrie 1940, când și-a avut baza la Tsitsihar.

În ianuarie 1944, a avut loc o restructurare masivă în comandamentul diviziei și au fost aduși mulți ofițeri noi. Pe 10 februarie unitatea a fost anunțată să se pregătească pentru transferarea în Pacific, unde avea să intre sub controlul general al Comandantului armatei Zonei a treia. Deplasarea trupelor din Manciuria la noua lor bază a necesitat ceva timp, datorită rutelor ocolitoare impuse de evitarea vaselor și avioanelor americane. Divizia 14 a fost inițial destinată pentru Noua Guinee, apoi pentru Saipan, dar a fost reorientată către grupul Palau, cu intenția clară de a oferi protecție Filipinelor centrale. Mișcarea marilor corpuri de trupe devenise extrem de riscantă pentru japonezi. Multe trupe au fost pierdute când vasele acestora au fost torpilate de submarinele americane în mai și la începutul lui iunie.

General-locotenentul Holland M. Smith aprecia că majoritatea Diviziei a 13-a de infanterie japoneză s-a pierdut când cinci din cele șapte vase transportoare au fost scufundate în drumul spre Saipan.

Japonezii au pierdut cu siguranță Batalionul 28 de infanterie cu garnizoană separată în raza Guamului și o mare parte din Regimentul 118 de infanterie după mai puțin de două săptămîni, la mică distanță de Saipan. Cel puțin trei companii de mortiere și una de tancuri planificate să ajungă la Koror au fost făcute să eșueze la Saipan și apoi distruse. Se poate înțelege deci de ce transportul Diviziei 14 la Palau a

cerut atît de mult timp. Divizia a pornit în convoi din Darien pe 28 februarie oprindu-se la Yokohama înainte de lunga călătorie spre centrul Pacificului. Generalul Inoue și șeful său de stat major, Colonelul Tokuchi Tada, s-au întîlnit la Tokio cu primul-ministru și ministrul de război Hideki Tojo, pentru a discuta planul de bază al apărării insulelor Palau. Formulată pe scurt, acesta era de a apăra toate insulele-cheie pînă la moarte. Inoue a preluat comanda statului major din Koror de la marină și majoritatea Diviziei a 14-a se afla la locul său pînă pe 24 aprilie 1944, deși elemente ale comandamentului său încă mai soseau și în mai. Cîteva unități importante, printre care o companie de tancuri și una de mortiere grele, au fost mai tîrziu deviate către nord spre Guam și Saipan și apoi distruse.

Inoue „moștenise“ de la predecesorii săi o varietate de probleme, unele dintre ele efectiv de nerezolvat. Loviturile aeriene primite în martie de la Flota a cincea a Statelor Unite lăsaseră aerodromurile impracticabile, distruseră avioane, avariaseră serios stația de comunicații și scufundase sau avariaseră toate vasele japoneze din insulele Palau. Mai tîrziu, desfășurări de forțe aeriene americane au arătat clar că garnizoanele sale erau izolate unele de altele. Proviiziile erau greu de obținut și nu se putea aștepta la întăriri masive. Trebuia să se descurce numai cu ceea ce avea. Un alt handicap îl reprezenta lipsa unor informații precise referitoare la direcția probabilă a ofensivei americane. Statul major suprem era îndreptățit să își închipuie că Filipinele centrale vor fi ținta următorului mare atac, că „acest atac“ va avea loc cam prin octombrie și că același lucru se va întîmpla și cu Carolinele de Vest. Dar unde anume urma să înceapă atacul? Inoue credea că obiectivele de bază vor fi Babeldaob și Koror. Deși știa că Peleliu și Angaur ar putea fi atacate nu putea renunța la apărarea insulei mai mari în fața a ceea ce el considera a fi amenințarea cea mai gravă. Astfel, majoritatea soldaților japonezi din Palau au rămas pe Babeldaob sau în orașul Koror, pentru lucrări de apărare care să poată opri invazia americană de mari proporții. Inoue gîndea că în cazul în care invazia avea loc așa cum bănuia,

se putea retrage spre dealurile și pădurile întinsei insule făcându-i pe americani să plătească cu sînge fiecare palmă de pămînt cedată. Singurul punct nevralgic în planul său era că, o dată stabilite unitățile de care se putea lipsi pentru apărarea insulelor sudice, îi va fi aproape imposibil să le asigure întăriri cînd inamicul avea sub control căile aeriene și maritime. În timpul bătăliilor pentru Angaur și Peleliu, Inoue era neclintit în părerea sa că în cele din urmă va fi și o invazie pe Babeldaob. De aceea nici nu a făcut încercări serioase de a-și sprijini garnizoana din Peleliu înainte de invazie și a trimis numai cîteva sute de soldați ca întăriri, după ce forțele marinei erau prea ferm fixate pentru a mai fi urnite și era deja prea tîrziu pentru a mai întoarce Divizia I de marină.

Generalul Inoue a fost convins încă de la venirea sa la Koror că o invazie americană era iminentă. Pe 26 aprilie și-a exprimat temerile, într-un ordin de operațiuni care menționa apropierea unei unități de șoc inamice la mai puțin de 600 de mile de insulele Palau. Dacă aceasta se dovedea a fi invazia, abia dacă avea timp pentru pregătirea apărării, dar în afirmațiile sale, asupra unui singur lucru a fost foarte lucid. El a declarat: „Sînt comandantul ce răspunde de zona insulelor Palau. Voi menține în siguranță punctele strategice din această zonă, inclusiv Angaur și Yap, și voi anihila forțele în ofensivă.“ Inoue deja trimisese o parte din Regimentul 89 de Infanterie cu artileria atașată lui către Angaur, iar Regimentul 2 de Infanterie fusese însărcinat să preia misiunea de apărare în Peleliu de la marină. Generalul Inoue și strălucitul său șef de stat major, colonelul Tada, s-au decis încă din mai asupra principalelor linii de apărare a insulelor și rămîne evident faptul că planurile lor au încorporat în cele din urmă ceea ce japonezii învățaseră din operațiunile anterioare. Colonelul Kunio Nakagawa, comandantul Regimentului 2 de Infanterie, și omologul său de pe Angaur, maiorul Ushio Goto, au început cu frenezie să pregătească apărarea conform ideilor generale ale lui Inoue, cu mult înainte ca Statul Major din Koror să emită ordinul de pe 11 iulie, destinat „Pregătirii pentru Victorie a Sectorului din

grupul Palau.“

Deși acest document a reprezentat o declarație după faptele întâmplate, merită a fi citat în amănunțime, el relatînd în detaliu felul în care avea să fie abordată apărarea insulelor sudice. Se menționa aici că:

„... Scopul ultim al acestei pregătiri este de a reduce la maxim pierderile noastre în timpul bombardamentelor navale și aeriene de dinainte de debarcare, și totodată chiar în noaptea debarcării inamicului să profităm de faptul că echipamentul său nu este pe deplin consolidat, distrugîndu-i capul de pod dintr-o singură lovitură... Trebuie să admitem limitele bombardamentului naval și aerian. Fiecare soldat și angajat civil... va rămîne neafectat de acesta, va trebui să-și întărească spiritul chiar și chiar să înainteze, folosind pauzele din bombardamentul inamic și terenul după necesități – fără a aduce pagube și fără a expune pericolului alte zone prea repede sau fără băgare de seamă... Sîntem gata să ne dăm viața în mod onorabil... dar chiar dacă murim cedînd teritoriile noastre în mîna inamicului, aceasta poate contribui la deschiderea unei noi faze a războiului...”

Memorandumul „Pregătirea pentru Victorie“ pune de asemenea accentul pe dorința de a distruge vasele de debarcare încă înainte de a atinge țărmlul prin construirea unor „poziții bine întărite“. Se cerea păstrarea materialelor de luptă în poziții strategice din care „disparația rapidă a puterii de foc“ putea aduce un adevărat prăpăd. Documentul atrăgea atenția asupra marelui avantaj material al inamicului, dar întărea faptul că bombardamentul naval și aerian are limite pe care comandanții și toți ceilalți ar trebui să le exploateze, pentru ca pierderile să fie minime, iar rezervele să avanseze chiar în timpul atacurilor. Inoue și Tada chemau de asemenea la „contraatacuri din poziții dinainte stabilite și pregătite pentru distrugerea inamicului acostat în zorii zilei imediat următoare.“

Dacă admitem că toți comandanții în subordine și-au pregătit apărarea conform scenariului din acest document și au dat dovadă de destulă competență, atunci bătălia pentru insulă ar fi trebuit să se desfășoare în linii mari conform planului. În cazul Peleliu japonezii au încercat să aplice toate indicațiile de bază ale ordinului de pregătire. Colonelul

Nakagawa, în timpul scurt avut la dispoziție, chiar a pregătit puternice puncte de rezistență, iar oamenii săi au putut într-adevăr să supraviețuiască teribilului bombardament naval și aerian, care a precedat debarcarea. Mulți observatori care s-au ocupat de invazia din Peleliu au răspândit ideea că japonezii nu au luptat pentru apărarea țărmurilor. Nimic nu este mai departe de adevăr. Colonelul Nakagawa, în ordinul de luptă către trupele sale de la sfârșitul lui mai, sublinia de mai multe ori intenția sa de a anihila forțele de debarcare „la marginea apei“. Primele zile ale bătăliei pentru Peleliu au fost martorele unei încercări de a pune în practică conceptele teoretice enunțate în ordinul din mai al colonelului Nakagawa și în memorandumul „Pregătirea pentru Victorie“ din iulie.

Puține lucruri se cunosc despre personalitățile comandanților japonezi din insulele Palau care au stabilit și executat acțiunile de rezistență îndârjită împotriva unităților de armată și marină. Generalul-locotenent Inoue este de departe cel mai cunoscut, el supraviețuind războiului și ulterioarelor procese pentru crimele de război. Majoritatea informațiilor despre planurile de dinaintea invaziei se datorează interviurilor cu Inoue după război, la Tokio și Guam. Ceea ce se desprinde din mărturiile sale este istoria unui ofițer competent, deși nu strălucitor, care și-a început cariera în 1908 și care, printr-o serie de misiuni mai mult sau mai puțin mondene, a ajuns pînă în 1936 la gradul de colonel, avînd sub comandă un regiment. Războiul din China i-a dat posibilitatea avansării, în timp ce comanda diverse divizii în China sau funcționa ca ofițer de stat major în Taiwan și în nordul Chinei. A fost avansat ca general-locotenent în 1942, cu un an și ceva înainte de a primi comanda Diviziei a 14-a. Era tipul de ofițer superior care își ducea la îndeplinire misiunile fără prea multă perspicacitate, dar cu tenacitate. Nu s-ar fi dat bătut nici în cele mai grele împrejurări.

Comandantul Regimentului 2, colonelul Nakagawa, căruia i se dăduse însărcinarea de a apăra Peleliu, rămîne oarecum un mister. Puținele fotografii rămase de la el sînt

din perioada cînd era încă ofițer de stat major. Ele înfățișează un om solid pînă la 40 de ani, care nu se deosebește mult de alte mii de ofițeri de rang mediu. Dar colonelul Nakagawa era totuși deosebit. Era considerat de superiorii săi ca unul dintre cei mai inteligenți tineri ofițeri și avea reputația de expert în folosirea trupelor blindate. Priceperea sa s-a văzut clar în modul de aplicare a indicațiilor primite pentru apărarea de la Peleliu. Felul în care și-a organizat forțele sale izolate a fost extraordinar, ținînd seamă de multele dificultăți pe care le-a întîmpinat. Evident, generalul Inoue avea în el o încredere nestrămutată și nu l-a scutit de marea responsabilitate de apărare la Peleliu nici chiar după trimiterea aici a generalului-maior Kenjiro Murai. După luarea Peleliului și după confirmarea morții lui Nakagawa și Murai, cei doi au fost avansați postum la gradul de general-locotenent. Aceasta nu s-ar fi întîmplat dacă Nakagawa nu s-ar fi bucurat de înalta stimă a superiorilor săi, și dacă nu el ar fi fost de fapt cel însărcinat cu apărarea Peleliului.

Prezența generalului Murai pe insulă i-a pus în mare dificultate pe majoritatea istoricilor preocupați de războiul din Pacific. Cum ar fi fost posibil – într-o armată atît de riguros structurată ca cea japoneză – ca un colonel să-și poată exercita comanda directă în prezența unui ofițer cu gradul de general? Dar cum cei doi s-au sinucis, așa cum se știe, în aceeași zi și în același loc, este imposibil să cunoaștem exact modul de funcționare de zi cu zi al sistemului lor de comandă. Este știut doar că Nakagawa a preluat comanda întregului efectiv al armatei din Peleliu în ultima parte a lui aprilie. De atunci și pînă pe 16 iulie el a fost ofițerul cu cel mai înalt grad din armată, la Peleliu. La aceeași dată generalul Murai a sosit de la Koror. Automat se ridică două întrebări: de ce a fost Murai trimis la Peleliu și care au fost relațiile sale cu Nakagawa în ceea ce privește organizarea apărării insulei?

După război, generalul Inoue a răspuns la prima întrebare conform cu cele întîmplate. El a afirmat că persista o stare de nemulțumire din partea unor ofițeri de marină, datorită punerii lor în planul al doilea și așezării lor sub

comanda unui colonel de armată. Unul dintre cei al căror orgoliu era mult mai important chiar decît dorința de a-l servi pe împărat era un contraamiral care avea sub comandă unitatea aeriană, cel mai mare în grad ofițer de marină de la Peleliu. El a refuzat să coopereze deplin cu colonelul Nakagawa în a permite locuitorilor din Palau și muncitorilor străini să lucreze pentru armată. Sapele și lopețile erau puține la număr, iar cei de la marină nu doreau să-și împartă cu ceilalți echipamentul și nici nu îi îngăduiau lui Nakagawa să le transforme pivnițele mari și complicate în bastioane defensive. Un supraviețuitor de la Peleliu, locotenentul secund și comandantul de pluton Yamaguchi, afirma mai tîrziu cu sarcasm: „Materialele de construcție existau din abundență în zona marinei, iar unitățile armatei le puteau primi cu trei, apoi cu nouă plecăciuni“. Generalul Inoue a raportat că, pentru a se situa la nivelul marinei, l-a trimis pe generalul Murai la Peleliu ca ofițer de armată de același grad cu ofițerul superior al forțelor navale. Pe 21 iunie Murai, acum în vîrstă de 53 de ani, expert în fortificații, a fost eliberat de sarcinile sale din districtul regimentar Kyoto și a fost atașat statului major al celei de-a 4-a Divizii. S-a întîlnit cu generalul Inoue pe 11 iulie, într-o lungă conferință în care comandantul zonei i-a clarificat probabil poziția sa iar Murai a plecat spre Peleliu cinci zile mai tîrziu.

Prezența lui Murai la Peleliu era cunoscută serviciului de spionaj al Statelor Unite și într-o apreciere a forțelor inamice făcută la 28 august, acesta l-a desemnat pe el drept comandant al garnizoanei de la Peleliu, deși era evident că mărimea unității pe care avea s-o comande era mult mai redusă decît cea în mod obișnuit oferită unui general maior. O relatare japoneză detaliată a bătăliei pentru Peleliu este de asemenea relevantă pentru scara ierarhică (de atunci). Ea menționează că pe 21 iunie generalul Murai a fost desemnat „să coroboreze intențiile comandantului grupului și să întărească pregătirile operative încredințîndu-i-se totodată toate fazele operațiunilor generale.“ Este deci posibil ca Murai să fi fost într-adevăr comandantul garnizoanei de la Peleliu, în timpul atacului, și să fi fost (chiar) mai mult decît un ofițer

de stat major trimis pentru a-l susține pe Nakagawa în neînțelegerile sale cu marina. Un fapt este demn de reținut: Planul pentru apărarea insulei Peleliu și desemnarea trupelor fuseseră încheiate în mai. Statul major al lui Nakagawa comunica direct cu cel al lui Inoue din Koror prin cablu telefonic subacvatic și astfel dacă s-ar fi iscat fricțiuni în cele două luni dinainte de invazie între Murai și Nakagawa, acestea s-ar fi putut rezolva ușor. O opinie destul de bine întemeiată ar fi ca Murai să fi considerat planurile bune, pregătirile desfășurându-se așa cum el însuși ar fi ordonat, el și Nakagawa înțelegându-se foarte bine, astfel încât apărarea insulei Peleliu să fi devenit rezultatul unui efort comun. Se poate de asemenea presupune că Murai se gândise să revină la Koror, dar că invazia i-a tăiat orice posibilitate de a părăsi Peleliu. Oricum, la începerea invaziei cei doi ofițeri au putut exercita doar un control tactic minim asupra trupelor, doar cu excepția Umurbrogol-ului, și astfel problema referitoare la comanda generală după 15 septembrie rămâne discutabilă. Se pare totuși că divergențe s-au iscat mai târziu, pe parcursul campaniei, asupra dorinței lui Murai de a lansa un contraatac deschis, pe ultimele poziții – opus intenției lui Nakagawa de a se menține în adăposturi. Neînțelegerea s-a rezolvat prin intermediul generalului Inoue, care a fost de acord cu Nakagawa.

Care erau avantajele și dezavantajele ce stăteau în fața colonelului Nakagawa în aprilie 1944? Cel mai mare dezavantaj și unul pe care nu-l putea remedia era lipsa relativă de acoperire aeriană și completa lipsă de sprijin naval. Trupele sale trebuiau să înfrunte unități puternice ale flotei americane și forțe aeriene care aveau să controleze în întregime zona de deasupra insulei. Era nevoit să opereze cu minimum de trupe fără șansa de a primi, odată bătălia începută, noi provizii și întăriri. În perioada primelor luni, de o importanță crucială, el a avut dificultăți cu marina proprie, care în loc să-l ajute, păstrau din invidie uneltele și proviziile. Echipamentul defensiv, ca de exemplu sîrma ghimpată și minele, nu era îndestulător, iar puținele tancuri ușoare, de divizie pe care le avea, se dovediseră a fi în împrejurări

anterioare inferioare Sherman-urilor americane. Dispunea de artileria regimentului, de niște tunuri grele navale amplasate pe platforme de-a lungul coastei și pe înălțimi, de tunurile antiaeriene, de jur împrejurul terenului de aterizare – și de întreaga garnitură de mitraliere și mortiere grele și ușoare pe care le are în dotare orice regiment. În ceea ce privește puterea de foc pentru sprijinul infanteriei, nu era nici la înălțimea armamentului de sprijin al marinei.

Cu toate acestea, colonelul Nakagawa avea anumite avantaje, dintre care cel mai însemnat era terenul. Peleliu este o insulă foarte mică, ce se întinde de-a lungul unei axe orientate de la sud-vest spre nord-est. Este de aproximativ șase mile lungime și mai puțin de două mile lățime la extremități. Întreaga insulă este protejată de recifuri. Existau foarte puține locuri în care inamicul s-ar fi putut aventura să debarce. Plajele nordice putea fi ignorate de Murai și Nakagawa pentru aceleași motive pentru care proiectanții de la marină le respingeau. Zona (plajei) nu era destul de adâncă și, pentru a-și asigura o bună poziție întărită, atacantul ar fi fost nevoit să se îndrepte spre înălțimi imediat după debarcare; japonezii știau bineînțeles că ocuparea aerodromului va fi un obiectiv de primă mărime. Acesta era construit din coral presat și avea o pistă de peste 1.000 de iarzi, intersectată la 90° de o bandă mai scurtă pentru avioanele de vânătoare. Aerodromul era situat pe singura porțiune de teren plat în partea de sud a insulei. Accesul la el se făcea prin trei plaje. Prima se afla la sud-est – marina îl numea „tărul purpuriu“. Deși Murai și Nakagawa trebuiau să acopere această zonă, puteau fi totuși aproape siguri că prima lovitură a invaziei nu va fi dată aici, deoarece o mlaștină cu manglieri foarte întinsă separa posibilele terenuri de debarcare de aerodrom. Pentru a ajunge la aerodrom, un atacant ar fi fost forțat să o ia spre vest printr-o porțiune foarte îngustă de pământ. O a doua zonă nimerită pentru debarcare era la extremitatea sudică, învecinată cu insula Ngarmoked, care este de fapt o peninsulă. Malurile sînt abrupte și înalte aici, iar insula este aproape desprinsă de uscat printr-un mic golful, unde fluxul și refluxul sînt

foarte rapide. În aceste condiții japonezii puteau avea siguranța că acostările vor avea loc de-a lungul celeilalte plăji de pe coasta de sud-vest. Recifurile nu erau prea greu de trecut acolo, plaja era în general plată și netedă și, deși lăstărișul începea să se formeze de la cîteva iarzi de la marginea apei, terenul era totuși plat. Ceea ce era cel mai important era accesul destul de ușor la aerodrom. Așa încît Nakagawa știa unde vor trebui să acosteze forțele marinei și își putea organiza planurile defensive în consecință.

Cele mai marcate trăsături ale insulei Peleliu sînt înălțimile muntoase, care încep numai la cîteva zeci de iarzi de linia țărmului în jumătatea ei nordică. Fotografiile luate din avion arată un șir neîntrerupt de creste care începe chiar la nord de aerodrom și se întinde pe aproximativ 5.000 de iarzi spre nord-est, întrerupîndu-se în apropiere de cota 80. Altă regiune muntoasă se întîlnește la extremitatea nordică, în așa-numitul Amiangal. Lanțul principal de înălțimi din partea centrală a insulei se numește Umurbrogol și nu este un șir muntos neîntrerupt, ci este intersectat de un număr foarte mare de văi. Dezgolate de frunze, înălțimile se arată a fi străpunse de o serie de văi înguste, pereți abrupti și fisuri care au creat prăpăstii adînci. Erodât de vînt și ape, calcarul coralifer a produs formațiuni de rocă poroasă (ca un burete) și colțuri de stîncă zimțate. Un studiu în detaliu al acestei regiuni după capturarea insulei a numărat peste 500 cavități (grote, scobituri adînci). Dintre acestea 200 fuseseră făcute de japonezi, iar restul erau formate pe cale naturală.

Marina japoneză se ocupase cu construirea de adăposturi subterane cu mai mult de un an înainte de sosirea celui de-al doilea regiment. Acestea erau concepute ca adăposturi în caz de raiduri aeriene, ca zone locuibile și ca depozite de provizii. Majoritatea acestor adăposturi foarte complex construite au fost realizate de Batalionul Naval de Construcții 214. Existau opt proiecte (destinații separate pentru adăposturile subterane), proiectele H și E fiind folosite pentru cele mai întinse, mai complicate. Intrările la adăposturile de tip E erau așezate în mod normal la o oarecare înălțime, în timp ce tipurile H se aflau la poalele unei coame muntoase aproape

de o cale de acces sau un teren plat. Celelalte adăposturi de tip Y sau I erau mai mici și serveau în primul rînd ca depozit sau punct de apărare locală. Majoritatea „grotelor“ navale erau situate în nordul insulei. Rivalitatea dintre armată și marină a împiedicat integrarea lor în apărarea generală a insulei. Cu toate acestea, atît armata, cît și marina japoneză, le-au putut utiliza în apărarea dîrză pe ultimele poziții împotriva atacurilor forțelor armate și navale inamice. Unul dintre cele mai complicate adăposturi subterane, alcătuit dintr-o serie de H-uri de peste 300 de picioare lungime și cu cinci laterale dintre care trei aveau mai mult de 150 de picioare lungime, a constituit cartierul general al Batalionului 214 înainte de invazie. Potențialul defensiv al unui astfel de adăpost se poate aprecia în faptul că cinci soldați japonezi erau încă în viață și opuneau rezistență aici, chiar la 1 februarie 1945, la cinci luni după ce aproape toată zona fusese declarată sigură. După începerea invaziei, atît armata cît și marina au fost forțate să coopereze și posturile de comandă pentru Murai și Nakagawa au fost stabilite în adăposturile subterane ale marinei, ultimul dintr-un complex de tip H situat în partea de nord a văii principale sub vîrfurile celor „cinci frați“ (Five Brother).

Colonelul Nakagawa nu a avut prea mult timp să se pregătească pentru invazia pe care o aștepta. De aceea nu și-a irosit timpul și efortul construind grote artificiale sofisticate. Oriunde era posibil se folosea de peșteri naturale, în general lungindu-le sau lărgindu-le pe acestea cu ajutorul dinamitei sau al muncii manuale. Numai cînd erau necesare adăposturi pentru poziții defensive importante construiau grote artificiale. Grotele armatei, indiferent de cum erau concepute, erau de obicei simple și nu atît de întinse și finisate ca cele ale marinei. Ele erau folosite în scopul de a ajuta soldatul în luptă și erau ori depozite pentru provizii cu linii de comunicare apărute pînă la pozițiile tunurilor, ori constituiau un punct anume bine definit în planul tactic defensiv. Nakagawa s-a apucat imediat să construiască cu trupele sale platforme întărite pentru aruncătoarele de mine, mitraliere și piese de artilerie. Puținele construcții din beton

și cazematele erau sprijinite și de instalații din lemn și pământ situate în locuri strategice pe teren plat, ca și pe înălțimi. Grotele de luptă erau destinate protecției efectivului armatei și multe erau situate aproape de amplasamentele tunurilor sau mitralierelor. Căile de acces spre pozițiile importante erau acoperite din toate direcțiile de adăposturi așezate în liniile de creastă învecinate. Intrările la majoritatea grotelor armatei erau foarte înguste și bine camuflate. Grotele cu destinații fixe, precum cele pentru mortiere și provizii, se aflau în zonele de interior pe contrapante, iar grotele artileriei erau pe povârnișurile din față ale culmilor sudice, vestice și estice.

Comandanții armatei japoneze erau în primul rând preocupați cu protecția trupelor împotriva atacurilor cu arme de mână. De aceea, multe dintre grote aveau la intrare pante abrupte sau cotituri bruște, iar majoritatea aveau nișe săpate în pereți, pentru a fi folosite de infanterie în defensivă. Colonelul Nakagawa nu poate fi învinuit că nu a cunoscut distanța pe care puteau să o acopere noile aruncătoare de flăcări americane. Dacă ar fi știut, ar fi făcut grotele simple și mult mai lungi. Nu se aștepta nici ca marina și armata (americană) să folosească în așa mare măsură benzina, căci în acest caz ar fi săpat tranșee cu ramificații pentru a împiedica lichidele inflamabile să ajungă mai adânc în peșteră.

La Peleliu s-au identificat șapte tipuri de grote ale armatei. Cele în formă de W și J erau situate în văile interioare unde Nakagawa plănuise să-și aibă ultimul punct de rezistență. Acestea erau în mod normal grote pentru efectivul armatei și erau destul de încăpătoare pentru a adăposti trupe de rezervă. Numai grotele de tip W ofereau trupelor defensive o protecție mai sigură împotriva atacurilor cu aruncătoare de flăcări. Patru alte tipuri de grote – cele în formă de I, L, T și U – erau toate grote de luptă în general strâns grupate la adâncimi mai joase, plasate în așa fel încât să poată oferi sprijin celorlalte grote sau puncte de rezistență. Multe dintre grotele mai mici erau efectiv destinate unor sinucigași, căci erau concepute doar să ofere

ocupanților posibilitatea de a-și îndrepta armele automate împotriva inamicului ce avansa, fără a avea însă vreo ieșire secundară.

Colonelul Nakagawa avea cel puțin un batalion de artilerie de 75 mm și o companie de mortiere cu 10 mortiere de 81 mm. În plus, garnizoana navală dispunea de mai multe tunuri de mai mare calibru, care au fost puse la dispoziția apărării chiar înaintea invaziei, iar tunurile de viteză mare ale celei de-a 42-a Artilerii Independente Antiaeriene puteau fi folosite pentru foc cu traiectorie razantă. Armata a 14-a se afla în întregime sub nivelul normal de înzestrare cu tunuri și aruncătoare de mine (mortiere), deoarece câteva din unitățile desemnate pentru insulele Palau fuseseră prinse și distruse la Saipan. O mare parte din artilerie și mortiere grele au fost răspândite în adăposturile subterane cu mult înainte de 15 septembrie și fiecare porțiune din terenul pe care s-ar fi putut debarca era deja supravegheat.

Japonezii aveau puține mine terestre, și din cauza lipsei de materiale n-au putut construi decât cel mai simplu tip de bariere subacvatice la marginea apei. Bombele pentru lansare aeriană au fost folosite ca mine de teren, iar pînă la jumătatea lui iunie au fost instalate mine și în apă, în apropierea coastei. Aceste mine au fost prinse de cabluri de 10 mm și așezate la doi metri adîncime la distanță de aproximativ 100 de metri una de cealaltă. Ele au fost calculate să ajute la protecția întregii părți sudice a insulelor. Cu toate acestea, majoritatea minelor de apă au fost plasate în vecinătatea plajelor „Stacojie” și „Purpurie”. Căile de acces spre plajele „Albă” și „Portocalie” erau apărate de numai 90 de mine. O schiță cu localizarea acestor mine a fost capturată la Peleliu și folosită de forțele navale (americane) pentru dragarea zonei, dovedindu-se a fi foarte exactă. Echipele americane de distrugere a obstacolelor subacvatice (de dragare) care lucrau pe recifurile din fața plajelor Albă și Portocalie înainte de invazie, nu au raportat imediat prezența minelor. Se pare că acest lucru a fost valabil pînă în ziua D-3. Un mare număr de mine a fost găsit după ziua D, ceea ce a făcut să se creadă că fuseseră amplasate în orele de

întuneric de dinaintea debarcărilor în ziua D. Aceste mine erau de tipul Standard J-13, așezate în două sau trei rînduri paralele cu țărmul, primul rînd fiind la nivelul maxim al fluxului, iar al doilea și al treilea, cam la 25 de picioare spre larg. Minele au fost puse aproximativ 25 de picioare pe centru. Japonezii mai fixaseră și bombe de 50 de kilograme cu capsule explozive și un detonator pe bază de presiune, care funcționa pe principiul defazajului. Aceste mănunchiuri de bombe erau așezate cam la 20 de picioare pe centru. Se pare că minele și bombele au fost fixate cu grabă, pentru că nu erau bine ascunse. Mai grav chiar, siguranțele de la minele J-13 nu fuseseră trase. Nu se poate ști care anume dintre forțele armate japoneze a fost responsabilă pentru această greșală; poate un ofițer de la marină nu și-a îndeplinit datoria pînă la capăt. Oricum, minele nu au dat decît bătaie de cap și nu au produs nici o stricăciune vaselor americane care au debarcat. Unele dintre ele, care au fost mai tîrziu îndepărtate, aveau una sau ambele pîrghii (pivoți) sfărîmate.

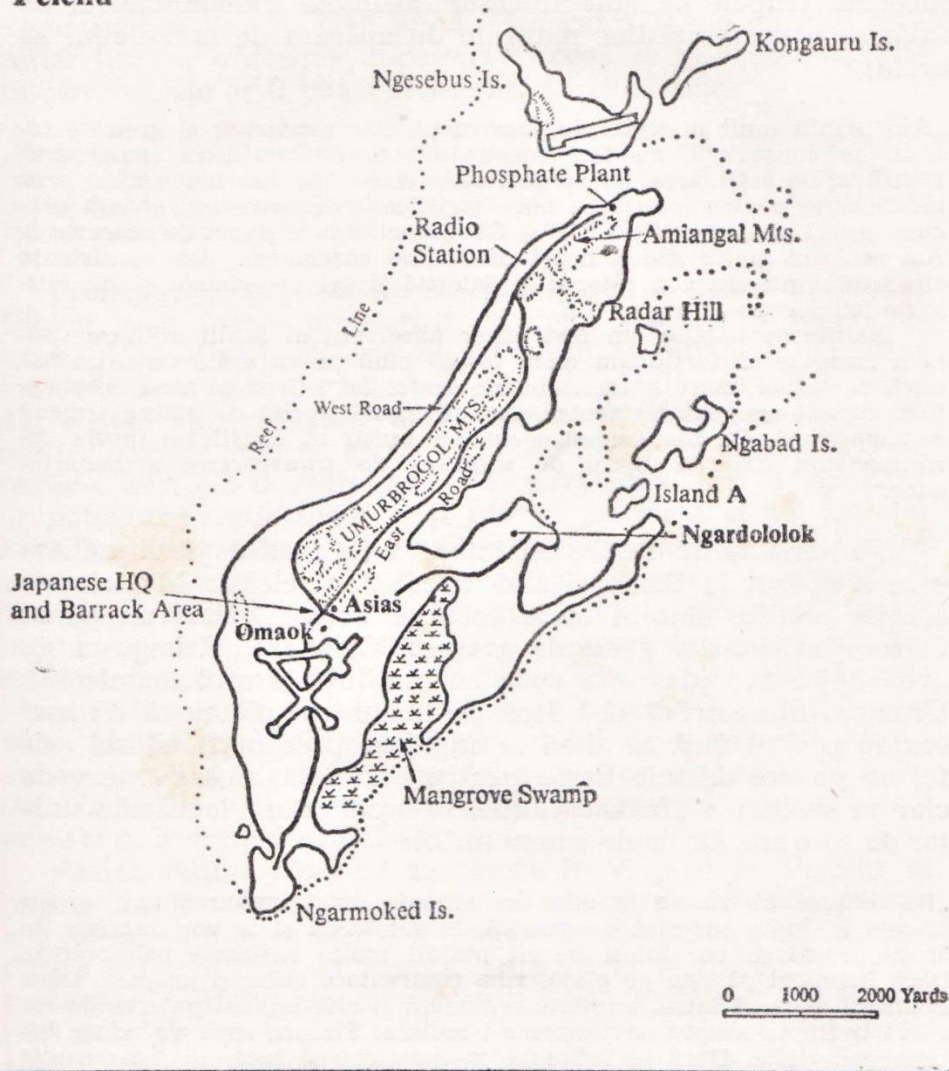
Nu se poate ști sigur numărul exact de oameni de care dispuneau japonezii la Peleliu pe 15 septembrie. Ultimele informații privitoare la forțele acestora date de Statul Major al Flotei a III-a a Statelor Unite sînt datate la 28 august. Acesta este raportul care îl identifica pe generalul Murai ca general comandant la Peleliu. Serviciul de informații american identifica fără greș toate unitățile armatei, marinei și aeronavale prezente pe insulă. Cifrele referitoare la efectivul armatei diferă totuși de cele citate mai tîrziu de surse japoneze. Estimările americane plasau numărul trupelor armatei la 5.388, cel al marinei la 2.800-3.200, iar cel al efectivului bazelor aeronavale, la 2.200, urcînd în total pînă la 10.300-10.700 de oameni. Recapitulînd datele, japonezii arată că erau 6.192 de trupe de armată, și numai 3.646 oameni ca efectiv al forțelor navale la sol și în aer dintr-un total de 9.838 de oameni. Calculul inamicilor morți și capturați pînă la jumătatea lui octombrie 1944 tinde să confirme estimările americane de dinainte de invazie. Potrivit acestora, erau cel puțin 11.230 de oameni la Peleliu. Luîndu-

i în considerare pe cei ce au fost uciși mai târziu și pe cei ale căror trupuri nu au mai fost deloc recuperate, este posibil să fi existat pe insulă în ziua D nici mai mult nici mai puțin de 13.000 de lucrători ai marinei, ai armatei sau civili.

Odată bătălia începută, nu prea au mai existat deosebiri între combatanți și necombatanți, din moment ce majoritatea celor din urmă aveau aceleași îndatoriri ca și compatrioții lor mai bine instruiți. Evident că și Murai și Nakagawa ar fi preferat ca toți oamenii de care dispuneau să fie trupe pregătite pentru luptă și nu niște recruți necopți, cum erau majoritatea celor din unitățile de serviciu. Atât aprecierile Serviciului de informații american, cât și numărările japoneze ulterioare, au arătat numărul trupelor pregătite pentru luptă ca fiind în jur de 6.500-7.000 de oameni, inclusiv al 45-lea Detașament naval de elită al forțelor de avangardă.

Imediat după debarcarea regimentului său, colonelul Nakagawa a fixat poziții defensive de probă pentru trei sectoare și a început transportul băștinașilor din Palau (nu mult peste 500 de persoane) la nord de Koror. Mai târziu, în mai, el a împărțit Peleliul în patru sectoare și și-a redistribuit trupele în mod corespunzător. Este important de notat că, în ciuda afirmațiilor sale bombastice de mai târziu despre anihilarea imediată a inamicului, el a desemnat forțe armate minime pentru apărarea acestor sectoare. Maiorul Hoji Tomita avea la dispoziție Batalionul 2 cu puțin peste 600 de oameni. Căpitanul Senkasi avea sub comandă Batalionul 3 din Regimentul 15 de Infanterie cu 750 de oameni rezervați pentru partea de sud; Maiorul Michero Hiikino, cu 550 de oameni din Batalionul al 346-lea Independent de Infanterie, trebuia să apere partea de nord. Sectorul estic se afla la această dată sub comanda unui căpitan cu aproximativ 600 de oameni. În acest fel, colonelul Nakagawa plasase mai puțin de jumătate din totalul efectivului armatei în aceste sectoare de importanță comercială. Restul oamenilor au fost situați pe înălțimi în poziții defensive sau în rezervă. Majoritatea trupelor le-a reținut sub comanda sa directă.

Peleliu

Prima prioritate după sosirea la Peleliu a fost acordată construirii de adăposturi împotriva raidurilor aeriene prin dinamitări în munte sau prin îmbunătățirea grotelor naturale. După ce acest proiect a fost pus în aplicare, trupele au început să-și dedice timpul și energia pozițiilor defensive. Pe 27 mai Nakagawa a pus la punct Planul unitar de apărare

a districtului Peleliu. Acesta fiind principalul document care ne permite să vedem parțial bătălia de la Peleliu din punctul de vedere japonez, ar fi de dorit să cităm cîteva pasaje. La capitolul „Tactică” scria:

„Zona ar trebui să se pregătească cît mai rapid posibil pentru un atac inamic, în strînsă legătură cu unitatea navală. Pozițiile defensive vor fi terminate (cît mai curînd) – puternice locuri strategice la marginea apei. Pozițiile vor fi pregătite pentru a se sprijini reciproc una cu cealaltă și vor fi apărate cu foc puternic și contraatacuri pentru distrugerea inamicului pe țarm. Acestea vor fi realizate în decurs de o lună. Să construim poziții temporare, în timp ce ne străduim să le terminăm pe cele permanente. În timp de două luni să se încheie lucrul la pozițiile de tragere cît și la punctele tari în teren. Aceste fortificații vor trebui să fie în permanență întărite.”

Un sergent atașat la Cartierul general al lui Nakagawa își amintea mai tîrziu, la interogatoriile la care a fost supus, cum încercau trupele să îndeplinească dorințele comandantului de întărire a posibilităților naturale de apărare de la Peleliu. El arăta:

„Am primit mult material de construcții, dar nepotrivit și greu de folosit. În consecință, au fost construite numai fortificații importante. Fortificațiile infanteriei nu au fost solid construite, iar materialele erau insuficiente pentru realizarea unor fortificații de mare importanță precum poziții pentru artilerie CP și OP (punct ales și punct de observare). Am petrecut multe zile și nopți construind cazematele, deși consistența cimentului nu era cea așteptată, datorită lipsei de oameni și de mijloace tehnice... Înainte de bătălie, un fost ofițer absolvent al Școlii militare spunea: „trebuie să fortificăm mica insulă pînă ce va arăta ca o imensă navă de război, mare și imposibil de scufundat”. Cred că avea dreptate. Este cu atît mai valabil pentru această insulă lipsită de putere aeriană sau maritimă. Cu toate acestea nu am reușit să fortificăm insula corespunzător, datorită lipsei de mijloace de transportare a materialelor.”

S-a scris mult despre schimbarea în tactica japoneză așa cum a apărut la Biak și mai tîrziu la Peleliu. Majoritatea acestor analize sînt în mare corecte. Totuși, există un punct în care cercetările generale greșesc. Colonelul Nakagawa nu avea deloc intenția de a ceda cu umilință țărmlul inamicului. Urmărea dimpotrivă să-l facă pe inamic să plătească cît mai

scump posibil fără ca el să se angajeze prea mult, aflînd astfel că nu are destule trupe pentru a rezista. Aceasta se vede clar în secțiunea „Instrucțiunile de luptă“ din Planul său unitar de apărare. Ordinele sunau astfel:

„Pe măsură ce vasele inamice se apropie, mici ambarcațiuni se vor angaja în lupte surpriză de guerilă, le vor ataca și le vor distruge. În aceste ocazii se vor folosi pe cît posibil multe obstacole subacvatice. Dacă inamicul pășește pe plajă, vom contraataca chiar și noaptea. Dacă inamicul debarcă într-o anumită regiune, din alte regiuni puterea de foc se va îndrepta asupra sa pentru a-l anihila. Fiecare zonă va aduce întăriri celorlalte. Dacă se întîmplă ca inamicul să încercuiască complet insula atacînd din toate părțile, fiecare sector al nostru se va confrunta cu el pentru a-l nimici. Dacă ei obțin un punct de sprijin pe plajă, atunci vor contraataca cei din rezervă. În fiecare caz se va ataca din districtul vestic, anihilînd inamicii la marginea apei. Dacă împrejurările o justifică și dacă inamicul ocupă aerodromul încercînd să-l folosească, cooperați cu forțele noastre navale de uscat de la bază și anihilați inamicul.“

Neluînd în seamă nevoia de a-și încuraja trupele cu anumite asigurări, acestea nu sînt deloc instrucțiuni ale unui ofițer pregătît să cedeze mai mult teritoriu decît ar fi necesar.

Această concluzie este confirmată și de generalul Inoue, care a arătat, la interogatoriul său, imaginea pe care și-a făcut-o despre defensivă în urma inspectării insulei Peleliu în luna iulie. Inoue observa:

„Pentru a respinge în mod efectiv o invazie, trupele infanteriei urmau să fie plasate în poziții bine întărite de-a lungul țărmurilor. Batalionul de artilerie urma să fie amplasat de-a lungul pantelor liniei muntoase din partea vestică a insulei, iar compania de tancuri avea să rămînă într-o poziție centrală sub comanda colonelului Nakagawa, pentru a putea fi trimisă în orice zonă aflată în pericol de a fi capturată.“

Comandanții japonezi nu erau pregătiți să renunțe la nici o pîrticică a insulei fără luptă. Generalul Inoue dă glas opiniilor tuturor ofițerilor superiori în ceea ce privește situațiile în care trupele ar fi putut ceda, cînd își amintește:

„Nici eu, și nici comandanții garnizoanelor locale nu luam măcar în considerare faptul că garnizoanele s-ar putea preda, indiferent cît de

lipsită de speranță ar fi situația. Tot efectivul armatei japoneze este indoctrinat împotriva ideii de a capitula vreodată.“

Proiectanții corpului de marină și statul major al primei Divizii erau foarte preocupați de două posibilități îngrijorătoare. Una dintre ele era că japonezii ar putea folosi gaze toxice.⁴ Este greu de aflat de unde a pornit această temere, dar comandanții japonezi, chiar dacă ar fi vrut să încalce Protocolul gazelor, nici nu ar fi avut gaze toxice pe insulă. A doua temere, care s-a dovedit și ea a fi nevalabilă, era că japonezii ar putea împrăști benzina și uleiuri pe plajă și pe apa din apropiere, pentru a le da foc la momentul potrivit. Acest zvon avea un simbul de adevăr. Un document atribuit colonelului Tada, șef de stat major al Armatei a 14-a, părea să indice intenția de a folosi benzina grea în acest fel. Comandantul armatei de pe (insula) Yap, Terujino Urata, plănuise să pună benzina în zonele cu mangrovi și să o aprindă. Astfel s-au iscat bănuiele pentru ofițerii serviciului de informații american cu privire la posibilitatea folosirii acestei metode la Peleliu. Nu există nici un indiciu că Nakagawa să fi considerat aceasta ca o măsură practică de apărare.

Foarte puțini japonezi au rămas în viață după Peleliu și puțini dintre aceștia s-au exprimat destul de limpede pentru a explica atitudinea soldaților japonezi. La interogatoriu, unii dintre cei capturați au răspuns în general la întrebări despre probleme militare; un număr prea mic de jurnale de însemnări au rămas și au fost traduse. Două dintre ele ne dau câteva indicii despre dificultatea transferării trupelor din Japonia spre insulele Palau. Ambii autori ai însemnărilor au părăsit Japonia cu unitățile lor de apărare antiaeriană, unul în aprilie, celălalt în mai, iar traseul lor în circuit i-a dus spre

⁴ O indicație asupra preocupării privind gazul se observă în comunicările între conducerea Diviziei a doua de pe vasul *Du Page* și trupele de pe mal. Aceasta a constituit obiectul a trei discuții între ora H și 114. MCHA (Arhivele Infanteriei Marine) - Dosarul A5-3, Divizia 1 a Infanteriei Marine, D-2, Peleliu.

Shimenoseki, Shanghai, Filipine, și în final, după o călătorie de două luni, la Koror, și de acolo la Peleliu. Un alt fapt scos în evidență de jurnale este insuficienta pregătire primită de unele dintre trupele ce fuseseră aduse ca schimb. Unul dintre oameni fusese înrolat pe 15 mai, și primise în total numai în jur de două săptămîni de pregătire înainte de a ajunge la Peleliu.

Moralul ridicat al soldaților japonezi își găsește ecoul în emoționantele însemnări ale fiecăruia (din cei doi). Recrutul care intrase în rîndul activilor la 15 mai scria trei luni mai tîrziu:

„Acum, cînd mă gîndesc prin ce trebuie să treacă camarazii mei din alte părți ale Oceanului Pacific, nu pot să nu simt că soarta strînge lanțul în jurul nostru, al celor din sectorul Palau. Dar vom apăra Peleliul! Avem convingerea fermă, că, chiar dacă vom muri, nu vom lăsa niciodată aerodromul să cadă în mîinile inamicului. Moralul nostru se ridică pînă în înaltul cerului.“

Celălalt tînăr, poate ceva mai înclinat spre meditație, mărturisea în însemnările sale pe 12 septembrie, după începerea bombardamentului dinaintea invaziei:

„M-am gîndit: În sfîrșit, inamicul a venit să debarce! Gîndindu-mă astfel, mi-am dat seama că voi muri în această primă linie a apărării Japoniei. Într-un fel e păcat, dar e o faptă eroică.“

Colegul său, în aceeași zi, era plin de un optimism provocator. El scria:

„Inamicul și-a propus să debarce! Să vină dacă vor! Cine se teme de americani sau de englezi! Vom apăra Peleliul!“

Nu este prea exagerat să credem că aceasta era atitudinea tuturor japonezilor de la Peleliu. Generalul Murai și colonelul Nakagawa probabil că împărtășeau aceleași simțăminte. Trupele japoneze făcuseră tot ce s-a putut face pentru pregătirea sacrificiului celui din urmă pentru împărat. Bombardamentul american naval și aerian care începea la 12 septembrie le-a declarat că nu vor avea mult de așteptat.

4 COMANDANȚII

Există o vorbă veche care zice că schimbările într-o birocrație civilă sau militară încep de sus. Extinzînd un pic, putem susține teza conform căreia eficiența trupelor în orice situație de luptă depinde nu doar de curaj sau de avantajele tactice ale unui cîmp de luptă localizat de comandanți subordonați, ci depinde direct de calitatea comandanților superiori.

Se pot discuta meritele relative ale majorității unităților individuale fără să se ajungă vreodată la o concluzie definitivă. Însă, în războiul din Pacific au fost puține unități de luptă atît ale Armatei sau ale Marinei care să ajungă la nivelul eficienței Diviziei I de Infanterie Marină. Aceasta a fost implicată direct în două din cele mai dificile operațiuni ale războiului – lupta din junglă și Guadalcanal și Cape Gloucester – și de fiecare dată personalul Diviziei a depășit așteptările comandanților. Trimisi în Pavuvu, unde condițiile erau la fel de proaste ca în Noua Britanie, majoritatea veteranilor n-au suferit depresiuni, ci s-au convins chiar că erau cea mai bună unitate de luptă din război. Fluxul de 5.000 de înlocuitori nu a descurajat. Noii veniți doreau să se ridice la reputația obișnuită de veterani. Psihic erau pregătiți pentru invazia din Peleliu, atît cît se putea la sfîrșitul verii din 1944. Datorită importanței funcției de conducere, ar trebui să facem o pauză a analizei campaniei Peleliu, pentru a putea examina calitatea ofițerilor superiori care erau direct răspunzători de trecerea Diviziei la acțiune.

Cu comandanții de navă se putea ajunge foarte ușor la o înțelegere. Cu toate că dețineau comanda asupra forțelor de debarcare au avut puține contribuții la planificarea invaziei și au încetat să controleze situația tactică o dată cu debarcarea Infanteriei Marine. Viceamiralul Theodore S. Wilkinson, care i-a urmat în august 1943 Amiralului Richard Kelly Turner în funcția de comandant al Forței a III-a Amfibii era considerat un intelectual și unul din arhitecții strategiei „lovindu-i unde

nu-s“. Era ciudat și reprezenta o ironie a sortii faptul că în operațiunea Palau era implicat într-un asalt direct asupra unui punct puternic, cunoscut al inamicului. Toți ofițerii-amirali subordonați, Amiralul Fort, Oldendorf, Blandy, Ainsworth, Kingman și Ofstie aveau experiențe anterioare în lupte din Pacific, care impuneau cooperarea cu unități ale Armatei sau ale Infanteriei Marine. Cu toate că există dovezi ale fricțiunilor dintre soldații din Infanteria Marină și marinarii gazdă, nu există nici o indicație în această privință la nivelul ofițerilor superiori ai Marinei și Infanteriei Marine. Dimpotrivă, se pare că au avut relații de prietenie înaintea și în timpul operațiunii Peleliu, iar Marina și-a îndeplinit cât a putut de bine rolurile de sprijin ce i-au fost desemnate.

Lista ofițerilor superiori ai Infanteriei Marine implicați în operațiunea Peleliu arăta ca un „Who’s Who“ a corpului de armată.

Cei trei comandanți de regiment au fost remarcabili și o bună parte din ultimele succese ale operațiunii pot fi atribuite comportamentului lor din primele zile amare din Peleliu.

Colonelul Lewis B. (Chesty) Puller era probabil cel mai cunoscut. Originar din Virginia, a intrat în Infanteria Marină încă de când era adolescent, a servit cu mare distincție în seria de operațiuni fulger în Caraibe, prima dată în Haiti și apoi în Nicaragua. El a condus detașamentul de infanterie marină „Horse“ în 1933 în Shanghai, unde și-a adăugat la reputația sa calitatea de comandant dur, intransigent, căruia nu-i plăceau japonezii.

Un eveniment petrecut mai târziu în China ne dezvăluie multe lucruri despre Puller. În 1940, batalionul Infanteriei Marine al cărui ofițer executiv era Puller, avea cartierul general pe strada Haiphong în Shanghai și trebuia să mențină ordinea în sectorul american al orașului internațional. Japonezii, care sufereau de o lipsă cronică de oameni în batalioanele de muncă, din când în când veneau și recrutau sute de chinezi pentru muncă, fără să ocolească măcar zonele apărate de infanteria marină. O dată, când un colonel japonez a condus un mare contingent în sectorul

american, a adunat 200 de bărbați, i-a declarat agenți Chung King și urma să plece cu ei, a apărut Puller împreună cu 21 de soldați ai infanteriei marine. Printr-un traducător, Puller a informat ofițerul japonez că are 30 de minute pentru a elibera prizonierii înainte de a-i elibera el cu forța. Russel Honsowetz, care avea să devină mai târziu unul dintre comandanții de batalion ai lui Puller în Peleliu, avea conducerea celor câtorva infanteriști marini care se aflau aliniați de-a lungul unui zid, cu fața spre japonezi. Puller a refuzat să mai vorbească cu japonezul, iar când aproape se scursese timpul, colonelul a dat ordine răstite de eliberare a chinezilor, după care au plecat. Honsowetz crede că doar Puller ar fi putut înfrunta o asemenea forță, și să și reușească.

În 1944, Lewis Puller devenise mai mult o legendă în rîndul corpului militar. Ideea de a comanda însemna pentru el să conducă, să fie în frunte, să fie aproape de lupte și să arate soldaților de infanterie că ofițerii sînt alături de el. Ca locotenent colonel care avea comanda Batalionului 1 din Regimentul 7 Infanterie Marină, s-a evidențiat pe Guadalcanal, unde și-a cîștigat a III-a decorație „Navy Cross“. În timpul campaniei din Noua Britanie a activat în diferite roluri, ca în final, pe 28 februarie 1944, să devină comandantul Regimentului 1 Infanterie Marină. Mîndria sa față de infanteria marină nu scăzuse și nici cele două campanii grele nu i-au redus convingerea că cel mai important element în orice luptă este conducerea. Fiind comandant de regiment, nu a fost implicat direct în elaborarea planului pentru Peleliu, dar nu a fost de acord cu optimismul sanguin care se infiltra în eșalonul superior al comandanților.

Dublura lui Puller din flancul drept al zonei de debarcare, colonelul Herman H. Hanneken (cunoscut de subordonați ca „Greu de cap“ sau „Cap înfierbîntat“), care avea comanda Regimentului 7 Infanterie Marină, era de asemenea veteran al campaniilor din Haiti și Nicaragua. În octombrie 1919, ca soldat înrolat în infanteria marină, Hanneken, căpitan în jandarmeria din Haiti, însoțit de alt militar de infanterie, a

trecut de o serie de bariere din Caco și l-a omorât pe Charlemagne Peralte, cel mai important conducător rebel, chiar în tabăra sa. Pentru aceasta i s-a acordat medalia „Congressional“. Zece ani mai târziu, în Nicaragua repetă fapta, capturându-l pe Manuel Jiron, unul dintre cei mai buni locotenenți ai lui Cesar Sandino. Hanneken a condus de asemenea un batalion în Guadalcanal și în primele luni ale operațiunii Noua Britanie a fost șeful de stat major al loțiitorului comandantului de divizie, înainte să i se dea comanda Regimentului 7 de Infanterie Marină, în februarie 1944. Hanneken era mai în vîrstă decît majoritatea ofițerilor, și nu era atît de flamboiant ca Puller. Oricum, experiența sa în conducerea luptelor era egalată doar de cîtiva, curajul său era de neegalat, iar cei din Regimentului 7 îi erau la fel de loiali cum erau cei din Regimentul 1 comandantului lor. Un fost sergent de infanterie spune:

„Hanneken era foarte stoic. Niciodată nu prea zîmbea. Cred că dacă cineva l-ar fi gîdilat, tot n-ar fi zîmbit. Precis a fost unul dintre cei mai duri comandanți ai tuturor timpurilor, dar foarte respectat și nu cunoștea frica.“

Regimentul 5 Infanterie Marină, aflat în centrul liniei de invazie, era comandat de colonel Harold D. (Bucky) Harris. Harris era cel mai tînăr comandant de regiment și cel mai intelectual. Spre deosebire de Puller și Hanneken, nu fusese înrolat în Infanteria Marină, ci trimis imediat după absolvirea de la Anapolis în 1925. În 1935 a absolvit Școala de Infanterie Armată la Fort Benning, și mai târziu a fost unul dintre puținii americani care a frecventat „Ecole Supérieure de Guerre“ în 1938-1939 din Paris. În perioada interbelică a servit în diferite calități în Philadelphia, Quantico, Parris Island și San Diego și în străinătate în Tientsin, China și Nicaragua. Cînd japonezii au atacat Pearl Harbour, se afla la Cartierul General al Corpului Infanteriei Marine în Washington. D.C., ca loțiitor al ofițerului care răspundea de Secția de informații a Sectorului planificare și politică. Destul de repede a devenit ofițer de contraspionaj, post pe care l-a deținut pînă în iulie 1942, cînd a fost desemnat ca ofițer de

contraspionaj în cadrul Forțelor Amfibii din Pacificul de Sud. La începutul anului 1943, pentru o scurtă perioadă a fost Șef de stat major al Forțelor Infanteriei Marine, Solomons, apoi în iunie a devenit ofițerul executiv al Diviziei I Infanterie Marină. A servit în această calitate în timpul campaniei aspre din Noua Britanie, înainte de a fi fost numit Locțiitorul șefului de stat major al serviciului de informații în februarie 1944. I s-a dat comanda Regimentului 5 Infanterie Marină chiar înainte de invadarea din Peleliu. Cu toate că grosul carierei nu și l-a petrecut în luptă, ci în elaborarea planurilor, contraspionaj, sub comanda sa Regimentul 5 a activat cu succes în Peleliu, dîndu-i-se o serie de sarcini pe care le-a îndeplinit cu eficiența unei unități disciplinate. S-ar putea ca Harris să fi fost mai puțin flamboiant și mai puțin cunoscut ca ceilalți comandanți de regiment, dar, în felul lui, le era egal.

La eșaloanele superioare regimentului încep să apară întrebări serioase privind conducerea și organizarea efortului de invazie, și mai mult, ne întîlnim cu relațiile personale neamicale dintre generalii Julian Smith, Roy Geiger, William Rupertus și Oliver P. Smith. Anumite sentimente negative se pot explica prin graba cu care a fost alcătuită forța de invazie atunci cînd s-a implicat și Forța Flotei Infanteriei Marine în operațiunile Saipan și Guam. Unele lucruri, mai ales cele făcute de comandantul Diviziei I, General Rupertus, rămîn inexplicabile și ar putea fi deslușite doar de cineva care-i cunoștea pe toți cei în cauză. Din partea tuturor celor care au servit alături de acești ofițeri am întîlnit dorința de a evita să se facă unele presupuneri cu privire la motivele acestora. Oricum, atitudinea personală a patru comandanți superiori a avut implicații adînci asupra ofițerilor subordonați și a celorlalți din Divizia I Infanterie Marină.

Poziția Generalului maior Julian C. Smith este cea mai ușoară de înțeles și de simpatizat. El era un expert recunoscut în luptele amfibii, fiind cel care comandase Divizia a II-a Infanterie Marină în timpul operațiunii Tarawa. În aprilie 1944 a fost trecut în funcția de General Comandant al Trupelor Expediționare ale Flotei a III-a. Și-a dat seama că

în această poziție nu avea autoritate. În lanțul de comandanți se afla într-o poziție inferioară ofițerilor superiori de marină și Generalului locotenent Holland M. Smith. Mai târziu, Generalul Julian Smith s-a plîns de diversele detalii ale noii sale funcții, în care el, după cît se părea, răspundea de unitățile administrative, logistice și tactice din Pacific. Considera că nu are în această funcție autoritatea necesară, deoarece, după cum spunea, „Mă ocupam de hîrtii“. Cînd se plănua STALEMATE, a fost ales în funcția de comandant al Corpului III Amfibii. Astfel, avea responsabilitatea pentru două funcții diferite. Cu toate acestea, și în această a doua funcție se simțea nedorit, deoarece Amiralul Halsey i-a dat clar de înțeles că va fi schimbat cu Generalul maior Geiger, imediat cum acesta din urmă va fi disponibil. După cum a explicat mai târziu Generalul Julian Smith, „Îndată ce Geiger a terminat în Guam și și-a retras Corpul, astfel încît a preluat organizarea și planificarea de la mine. Așa a rămas Peleliu lupta lui Geiger și Rupertus, nu a mea.“

Trebuie specificate două lucruri în legătură cu rolul Generalului Julian Smith. Niciodată nu s-a simțit parte integrantă din planul de invazie al Palaului. Considera că deținea doar poziția de titular, avînd autoritate scăzută. Situația a rămas neschimbată și, după ce s-au întors Geiger și Smith, a trecut iar în funcția de General comandant al Trupelor Expediționare a Flotei a III-a. Cu toate că era superiorul lui Geiger, nu obișnuia să intervină prea mult în procesul decizional. Se considera doar un consultant al personalului Amiralului Wilkinson. Smith a protestat totuși împotriva unor acțiuni cum ar fi decizia lui Halsey și Wilkinson de a folosi una din unitățile de șoc ale regimentelor Diviziei 81 împotriva insulei Ulithi, înainte de a fi fost clarificată situația din Peleliu. Geiger nu a fost de acord că acest regiment era necesar în Peleliu, iar Wilkinson i-a spus lui Smith, foarte simplu, că hotărîrea se luase deja. Din această cauză Julian Smith nu a făcut cunoscută această situație, chiar dacă el credea că Halsey și ceilalți au greșit trimițînd regimentul la Ulithi.

A doua precizare care trebuie făcută este că din moment

ce Generalul Julian Smith nu s-a simțit parte componentă a operațiunii, și datorită celorlalte treburi administrative pe care le avea, nu a controlat îndeaproape ceea ce se petrecea. Generalul Rupertus niciodată nu i-a raportat evoluția planurilor. Totuși asistentul Comandantului de divizie, General Oliver P. Smith, i-a arătat planurile, și J. Smith nu a găsit nici o eroare. El nu știa că Generalul Rupertus își rupsesse glezna în timpul antrenamentului dinaintea invaziei din Pavuvu. Mai târziu i-a declarat unui reporter că dacă ar fi știut de accident l-ar fi înlăturat pe Rupertus din conducerea Diviziei.

Cu toate că Generalul Julian Smith s-ar fi simțit jignit, relațiile personale cu comandantul Corpului III Amfibii, General maior Roy Geiger, nu au fost afectate. Orice urmă de încordare între cei doi bărbați era bine ascunsă și în nici un caz nu-și avea loc în plănuirea și executarea invaziei. În această perioadă, Geiger avea aproape 60 de ani și era o curiozitate a eșaloanelor superioare ale corpurilor, deoarece alesese la începutul carierei sale să devină aviator. Majoritatea experienței sale din 2 ani de război consta în conducerea a două unități de aviație, inclusiv Brigada I aviație a Infanteriei Marine din Guadalcanal. Mai târziu, în 1943, a fost Directorul Corpului de Aviație al Infanteriei Marine, înainte de a se întoarce în Pacific, pentru preluarea conducerii corpului I Amfibii de Infanterie Marină. Pentru mulți observatori care au fost instruiți modele din Armată, această alegere s-ar putea să pară ciudată. Geiger a demonstrat că are capacitatea de a conduce într-o serie de situații critice, și atât Nimitz cât și Halsey îl plăceau și aveau încredere în el. Principala critică ce i se putea aduce rolului lui Geiger nu se referă doar la trecutul în aviație, ci la durata scurtă de implicare în operațiunea Peleliu. În timpul verii anului 1944 era în primul rînd interesat de asaltarea și cucerirea Guamului. Geiger nu a preluat comanda Corpului III Amfibii pînă la 15 august, cînd era deja prea târziu să mai schimbe planurile atacului. Nu exagerăm dacă ne imaginăm că ideea lui despre operațiune era adînc influențată de optimismul ofițerului direct răspunzător de asalt, Generalul

Rupertus, cu toate că există dovezi ce ne arată că cei doi bărbați nu se aveau.

Generalul maior William H. Rupertus, la vîrsta de 55 de ani în timpul invaziei din Peleliu, era un membru impunător al vechilor trupe. Era contemporanul și prietenul generalilor Vandegrift, Holland Smith și Julian Smith. Cu toate că nu fusese flamboiant și nu avusese aventurile lui Puller și Hanneken, a servit și el în străinătate înainte de al II-lea Război Mondial și chiar dacă n-a îndeplinit fiecare sarcină spectacular, le-a îndeplinit bine. El avusese comanda Batalionului 1 din Regimentul 4 de Infanterie Marină din Shanghai, în timpul verii anului 1937 cînd japonezii au ocupat orașul. Pînă la mijlocul anului 1942 ajunsese general brigadier și asistentul comandantului divizional al Diviziei I Infanterie Marină. A îndeplinit bine această funcție în timpul campaniei din Guadalcanal, comandînd atacul din Insula Florida. Pentru o scurtă perioadă din luna octombrie 1942 a preluat temporar comanda Diviziei în timpul lipsei Generalului Vandegrift, în timpul unor lupte grele din estul rîului Lunga. Era de la sine înțeles că, atunci cînd Vandegrift devine comandantul Corpului de Infanterie Marină, Rupertus va fi succesorul lui în funcția de comandant al Diviziei I. Luînd această funcție pe 8 iulie 1943, Rupertus a fost direct implicat în elaborarea planurilor pentru campania din Noua Britanie. S-a împotrivit unor idei ale generalilor MacArthur și Kruger privind modul de folosire a Infanteriei. În ciuda criticilor ulterioare privitoare la necesitatea ofensivei din Cape Gloucester, soldații din Infanteria Marină s-au descurcat foarte bine. Din multe puncte de vedere, luptele din Cape Gloucester au fost mai severe decît cele din Guadalcanal, iar vremea și bolile au fost la fel de epuizante și istovitoare.

Se pare că nici un alt comandant divizional mai bun nu ar fi putut fi găsit. Oricum, în timpul invaziei din Peleliu aveau să iasă la suprafață defecte serioase ale caracterului generalului. Aparent, Rupertus era un tip capricios, cu toane, cu simpatii și antipatii bine definite, care nu se bazau neapărat pe trecutul persoanei. S-a sugerat că trecerile de la

o stare la alta și crizele de depresie își aveau originea în pierderea soției, fetei și băiatului în China, din cauza unei epidemii. Oricare ar fi cauzele, irascibilitatea sa afecta relațiile cu subordonații. Există puține dovezi că ar fi avut prieteni apropiați din cadrul corpurilor și au fost puține comentarii de laudă referitoare la capacitățile sale. Dimpotrivă, câțiva dintre ofițerii săi s-au referit la el ca „Rupe cel nătărău” și mulți dintre cei înrolați au fost chiar mai succinți. Prin contrast, General de brigadă Oliver Smith, asistent al comandantului de divizie, în invazia din Peleliu, inspira afectivitate sinceră și respect ofițerilor care au servit împreună cu el și care discutau despre invazie.

Locotenent-colonelul Harold Deakin, a cărui asociere cu generalul Rupertus data din ianuarie 1944, își aducea aminte că experiențele cu generalul Rupertus „variau de la o răceală profundă la o prietenie caldă...” El a abordat pe larg problema relațiilor lor înainte de Peleliu.

„Fusesem la serviciul G-3 pentru Rupertus, și în acea perioadă eram G-3 în absența lui Jeff (Fields), găsisem o bucată de teren lângă Pavuvu care semăna cu Peleliu, aici făceam exerciții de antrenament, scrisesem un ordin pentru aceasta, și așa mai departe, iar Rupertus s-a purtat frumos. Începusem să devenim prieteni buni în acele 3-4 săptămâni sau câte au fost, cit timp lipsea Jeff. Cum s-a întors Jeff, nu mi-a mai vorbit. La fel l-a tratat pe O.P. Smith.”

Aceasta ne face să ne gândim la relațiile dintre generalul Rupertus și locțiitorul său, General de brigadă O.P. Smith. Un ofițer liniștit, rezervat, amintit ca unul dintre cei mai buni californieni, generalul Smith avea puțină experiență de luptă înainte de a intra în cadrul Diviziei I Infanterie Marină, în ianuarie 1944. Majoritatea carierei și-a petrecut-o în posturi care beneficiau de inteligența sa. Înainte de a fi trimis în Pacific, a fost instructor la Școala Corpului Infanteriei Marine din Quantico, Virginia, a servit la Ambasada S.U.A. din Paris, a urmat cursurile Școlii Superioare de Război între anii 1934-1936; a fost ofițer de operațiuni la baza Infanteriei Marine din San Diego, California; a comandat Batalionul 1 al Regimentului 7 de Infanterie Marină din Iceland și a servit ca

ofițer executiv la secția Planuri și Politică în Washington, D.C. A fost comandantul Regimentului 5 Infanterie Marină în timpul operațiunii Talesa din Cape Gloucester, înainte de a deveni locțiitorul comandantului diviziei în aprilie 1944. Mai târziu, generalul Smith și-a amintit de relațiile sale cu superiorul său imediat. A spus:

„Generalul Rupertus avea o obsesie cu locțiitorii comandanților de divizie, nu-i voia în drum, și mi-a spus cînd am ajuns la Pavuvu: Acum eu aranjez acest nou post de comandă aici pe deal. Am 16 popotari care au fost trimiși să îngrijească divizia; poți alege și tu, și-ți sugerez să-ți aranjezi și tu o popotă separată acolo în seră. Așa că m-am dus acolo, și i-am zis: „Generale, eu trebuie să fiu la curent cu ce se întîmplă în divizie, așa că ar trebui să mă lăsați să iau cîțiva dintre juniorii de la personal care să stea cu mine așa încît să pot să le fiu alături și la curent“. A fost de acord cu aceasta, așa că am adunat niște persoane, cum ar fi Hank Adams, și ne-am aranjat locul. Dar eu eram doar musafir al cartierului general al Diviziei. Niciodată nu eram consultat în probleme tactice sau altceva. Mergeam pe acolo, inspectam exerciții și periodic mă duceam și-i spuneam generalului ce vedeam. Nu aveam relații de prietenie, dar nu existau răutăți sau ceva de genul acesta. Exact la fel l-a tratat pe generalul Shepherd la Cape Gloucester; nu i-a permis generalului Shepherd să mănînce la popota diviziei. Generalul Shepherd trebuia să mănînce la Yellow Beach, el și cu adjutantul său aveau un cort acolo. Eu mergeam la sediul generalului doar cînd venea vre o personalitate oficială și considera că ar fi bine să fiu și eu.“

Atitudinile generalului Rupertus față de subordonații săi ar fi putut fi considerate și înlăturate drept sincrazii dacă nu ar fi afectat evoluția campaniei. Un asemenea caz este planificarea preluării comenzii operațiunilor din ziua D. Generalul Deakin ținea minte că generalul Rupertus pusese la cale ca asistentul comandantului de divizie să meargă înainte și să stabilească nu mai puțin decît un centru avansat de mesaje pe Peleliu. Generalul Puller a fost chiar mai detaliat. El își reamintește:

„După alte cîteva instruiuri scurte, am fost chemat la comandamentul navei cu alți comandanți de regiment, Hanneken și Harris, și de la artilerie colonelul Harrison. Selden, șeful de personal, și Oliver Smith, locțiitorul comandantului, erau deja acolo. Rupertus a intrat și ne-a spus: Aveți ordinele. Eu nu voi fi pe uscat în ziua D și poate nici pe D+1.

Depinde de evoluția acțiunii. Vreau să înțelegi acum că nu se vor schimba ordinele în „nici un caz“. Chiar dacă generalul Smith încearcă să-mi schimbe planurile sau ordinele, voi, comandanții de regiment, veți refuza să vă supuneți. Înțelegi generale Smith? Da, Domnule. Voi, Harrison... Puller, Hanneken, Harris? Ne-a întrebat pe toți, pe rînd, și toți am zis că am înțeles.“

Era evident că pe generalul Smith îl deranja că i se desemnase un post periculos, care nu presupunea și o responsabilitate pe măsură. Cu toate că nu critica în mod specific pe generalul Rupertus, a indicat natura acestei probleme cînd a spus:

„Acum, pregătindu-mă pentru această operațiune (Peleliu), eram locțiitor al comandantului de divizie (ADC) și simțeam că ar fi trebuit să am un minim de personal care să vină cu mine, pentru că atunci cînd pătrunzi primul, și apare vreun pericol, poți primi sfatul sau ordinul de la divizie să preiei problema și deci îți trebuie personal pentru a evalua situația și a lua o decizie. A trebuit să am discuții înverșunate cu generalul pentru a obține un minimum de personal care să mă însoțească. El argumenta prin faptul că mă va urma imediat. Vroia să merg eu pe tîrm, să aranjez postul de comandă (CP), el urmînd să vină după o oră sau două, și deci eu nu trebuia să iau nici o decizie. Normal că n-a sosit decît a doua zi. Dar în final am abordat acest subiect și i-am zis: „În fond, dacă se întîmplă ceva și divizia nu poate interveni, cine răspunde?“ I-am spus că în calitate de ofițer superior aflat pe uscat, eu eram responsabil și deci trebuia să dispun de facilități pentru a lua hotărîrea corectă... “

Se întîmplă rar ca un comandant de divizie să fie atît de interesat ca locțiitorul său să fie în poziția de a lua hotărîri critice. O relație apropiată între cei doi bărbați ar fi ușurat situația, dar generalul nu încuraja o astfel de relație. Mai mult, generalul Rupertus ar fi trebuit să se poată baza pe generalul Smith pentru aflarea situației de pe uscat, în condițiile în care rețeaua de comunicație dintre postul de comandă al diviziei și navele din larg nu ar fi fost distruse. În condițiile în care nu se ivea nici o situație critică neprevăzută, Smith nu uzurpa funcțiile de comandă ale lui Rupertus. Ca un comandant de divizie să sugereze așa ceva public era inutil și regretabil. În orice caz, generalul Smith a operat la postul de comandă de pe plajă în mod normal, pînă la debarcarea generalul Rupertus în ziua D+1.

Unul din motivele pentru care generalul Rupertus a preluat comanda directă pe plaja din Peleliu, atât de târziu, era că avea glezna ruptă. Fusese accidentat înainte de invazie, dar ascunsese acest lucru față de superiori. Curînd după accident, generalul Oliver Smith, foarte interesat să știe dacă Rupertus mai putea să-și îndeplinească funcțiile pe Peleliu, s-a dus la doctorul lui. Doctorul a zis că piciorul va fi un handicap pentru Rupertus, dar va fi bine chiar dacă generalul va trebui să se folosească de baston. Smith a acceptat cele spuse și n-a spus niciodată nimic despre afecțiunea superiorului său. Smith își reamintește evoluția evenimentelor:

„Atunci, pe 27-29 august, am repetat la Cape Esperance și pe plaja Teyrye. Am dus trupele pe țărm; generalul Rupertus nu a putut să se urce în barcă. A rămas pe navă, iar eu am dus trupele pe uscat și am aranjat postul de comandă. Pe plajă a venit să-mi vorbească generalul Geiger: Unde este Rupertus? I-am spus, și atunci a zis: Dacă știam, l-aș fi schimbat.“

Evident, generalul Geiger considera că era prea târziu să numească alt comandant. Superiorul lui Geiger, generalul Julian Smith, a relatat mult mai târziu ignoranța sa față de situația lui Rupertus și că acesta ar fi trebuit schimbat.

O altă caracteristică a generalului Rupertus era neîncrederea în unitățile Armatei, combinată cu mîndria considerabilă ce o purta Corpului Infanteriei Marine. Împărtășea acest sentiment cu mulți dintre ofițerii superiori de Infanterie Marină. Neîncrederea lor era justificată prin compararea performanțelor trupelor din Armata de uscat și Infanteria Marină. Oricum, simțul de superioritate era pur șovinism bazat nici mai mult nici mai puțin pe zvonuri și pe o interpretare diferită a atacurilor de infanterie. S-a menționat deja ciocnirea din Saipan dintre generalul de Infanterie Marină Holland Smith și subordonatul său de Armată de uscat Ralph Smith, pe care l-a înlăturat din funcție. Ecourile acestei acțiuni încă vibrau în cadrul Armatei și Marinei printre ofițeri superiori, cînd operațiunea STALEMATE II a fost inițiată. Era evident că generalul Rupertus nu avea nici o

intenție să ceară ca divizii din Armata de uscat să fie folosite în vreun fel la ocuparea Peleliului. Nici generalul Geiger sau amiralul Wilkinson nu aveau asemenea gânduri. Singurul ofițer superior, general de Infanterie Marină, care a protestat la modul în care se risipea potențialul Diviziei 81 înainte de a se fi hotărît situația de pe Peleliu, a fost comandantul Forței Expediționare, general Julian Smith. Oricum, el se simțea doar loțiitorul lui Wilkinson, motiv pentru care, atunci când a fost informat că unitățile de Armată nu vor fi necesare ca rezervă și că pot fi eliberate și trimise în altă parte, a acceptat decizia.

În final, trebuie considerat și optimismul nestrunit al generalului Rupertus, care, evident, a influențat toate eșaloanele comenzii sale. Este imposibil de hotărît de ce a ajuns la concluziile la care a ajuns. Era veteran al campaniilor din Guadalcanal și Noua Britanie și fusese martor direct al tenacității și fanatismului japonezilor. Tarawa fusese dovada că erau pregătiți să apere pînă la moarte cea mai neînsemnată parte a imperiului. Faptul că soldatul japonez nu se schimbase fusese demonstrat clar în timpul lunilor dinaintea operațiunii STALEMATE II. Guam, Tinian și Saipan fuseseră ocupate prin lupta rezistenței feroce a japonezilor și totuși, generalul Rupertus emana încredere, mai ales după debarcarea simulată din Guadalcanal. În ciuda declarațiilor precaute date de unii dintre comandanții săi subordonați, de exemplu colonelul Puller, el a prezis deschis că Peleliu va fi ocupat în două zile, întrecînd recordul lui Julian Smith din Tarawa.

Un episod final a demonstrat că Rupertus nu era la curent cu potențialul de dezastru din Peleliu. Chiar înainte de asalt, el a trimis comandanților de regiment și celor cîțiva corespondenți ai presei care urmăreau debarcarea, o scrisoare sigilată în care ilustra părerea lui asupra situației. A scris că lupta ce va urma va fi dură dar se va sfîrși repede, așa cum fusese cu Tarawa. Peleliu, spunea el, va fi capturată în maxim patru zile. Generalul Rupertus nu se sfătuisese cu comandanții săi superiori înainte de a distribui scrisorile. Loțiitorul său, generalul O. Smith, nici măcar n-a primit o

scrisoare. Dacă ar fi fost consultat, Smith și-ar fi expus părerea conform căreia el nu credea că insula Peleliu va fi cucerită atât de repede și că nu aveau motive să declare asemenea previziuni optimiste.

Soldații simpli din Infanteria Marină nu aveau idee de geloziiile ascunse care existau în rîndul eşaloanelor superioare de comandă. Nici ofițerii de batalion sau cei de companie nu știau. Cu toate că unii s-ar fi putut să aibă rezerve față de operațiunea ce se apropia, ei erau membri ai corpurilor unde rareori se pun întrebări în legătură cu ordinele. Aveau de asemenea ferma convingere că unitățile lor erau cele mai bune din lume, și aveau încredere în conducători cu experiență ca Puller, Walt și Hanneken. Cu atât mai bine, deoarece curajul membrilor Diviziei I Infanterie Marină și conducerea luptei de către comandanții lor imediați au șters greșelile făcute în rîndurile superioare de-a lungul lunilor de elaborare a planurilor pentru operațiunea STALEMATE II.

5 ZIUA D - PELELIU

Principalele elemente ale Flotei s-au apropiat de insula Peleliu înainte de ivirea zorilor zilei de 12 septembrie. Conform planului, tunurile mari ale Grupei de sprijin a amiralului Oldendorf au început bombardarea zonelor fixate de pe Peleliu și Angaur la ora 5.30. În intervalele dintre bombardamente, avioanele din Grupul de escortă și transport atacau obiectivele dinainte stabilite și obiective necesare de-a lungul plajei și în interior. După două ore avioanele s-au retras și a fost reluată bombardarea de pe vasele de război, crucișătoare și distrugătoare. Acest ritm alternativ de distrugere a continuat în următoarele trei zile. În total au fost trase 2.200 tone de proiectile îndreptate

aproape pe linie orizontală spre Peleliu dintre care 519 salve de obuze de 16 inci, și 1.845 salve de obuze de 14 inci. Amiralul Oldendorf fusese nemulțumit de lipsa hărților bune și de prea scurta perioadă avută la dispoziție pentru pregătirea focului de artilerie. Pentru a remedia în parte această lipsă, a organizat în fiecare zi două misiuni de recunoaștere și fotografiere pentru a verifica pagubele produse și a izola punctele de forță care cereau mai multă atenție. Amiralul a avut fără îndoială dreptate afirmând că bombardamentul premergător a fost cel mai „complet posibil”, luând în considerare lipsa de informații privitoare la punctele întărite ale inamicului. Când Oldendorf a anunțat prin difuzor pe toți ofițerii superiori ai Infanteriei Marine și ai Flotei că terminase cu toate obiectivele, își exprima desigur părerea că nu mai avea cine știe ce de câștigat prin pomparea unei cantități mai mari de exploziv pe o insulă în care plajele și zonele învecinate au fost prea golite complet de vegetație de bombardamentul forțelor navale. Totuși, generalul Rupertus și statul său major au fost șocați de anunțul lui Oldendorf, iar atitudinea lor a determinat probabil continuarea bombardamentului.

Privind acum în urmă, este clar că amiralul Oldendorf și superiorul său imediat, amiralul Fort, nu pot fi condamnați pentru felul în care au apreciat valoarea continuării unui bombardament general pe 14 septembrie. Japonezii nu răspunseseră focului, așa că nu exista posibilitatea unei acțiuni contrabaterie, iar fotografiile aeriene indicau o devastare aproape totală a părților sudice și vestice ale insulei. Un fapt neapreciat la justa valoare atunci de ofițerii forțelor aeriene și navale a fost că trupe bine disciplinate adăpostite în grote și cazemate puteau supraviețui unor bombardamente mult mai puternice decât cele de la Peleliu. Greșeala nu a aparținut amiralului Oldendorf; ea a fost determinată de părerea generală că bombardamentul naval și cel tactic aerian fără o direcție precisă pot ele singure distruge dorința inamicului de a rezista. Trupele de asalt ale Infanteriei Marine aveau să plătească scump acest mod optimist de a vedea lucrurile.

Pe 12 septembrie la orele 10.50, echipele de deminări subacvatice începeau să curețe apa de obstacolele considerate de amiralul Oldendorf cele mai formidabile întâlnite de noi în tot Pacificul. Aceste echipe (UDT-urile) au creat drumuri de trecere prin detonarea recifurilor pentru LTV-uri (transportoare de desant cu șenile) și DUKW-uri (autovehicule amfibii de transport) lucrînd și toată ziua următoare. Munca era foarte periculoasă, căci înotătorii erau destul de expuși focului armelor japoneze de pe plajă. În același timp, vasele culegătoare de mine au început să curețe canalul dintre Peleliu și Angaur, precum și trecătoarea Kossol, pentru a oferi vaselor de sprijin și aprovizionare și echipelor aeriene de salvare un loc sigur de ancorare în apropierea zonei de invazie. În timpul acestor operațiuni, culegătorul de mine „Perry” și „YMS 19” au fost scufundate, iar distrugătorul „Wodleigh” a fost avariat.

Între timp, trupele Infanteriei Marine și Armatei își încheiau o călătorie de 2.100 de mile liniștită, chiar plictisitoare, începută pe plajele pentru exerciții de acostare ale Guadalcanalului. Încurcăturile iscate prin debarcarea trupelor în grabă fuseseră rezolvate prin mutarea oamenilor dintr-o ambarcațiune în alta. Fiecărui batalion de asalt i-au fost repartizate patru nave-tanc de desant (LST-uri) care transportau fiecare echipament greu și în jur de 400 de oameni, și de asemenea, transportoarele de desant cu șenile, care aveau să aducă la mal valurile de atac fixate. Navele-tanc (LST-urile) trebuiau să se apropie la o distanță nu prea mică de recif, iar cele planificate pentru atacul inițial aveau apoi să fie schimbate cu LVT-uri (transportoare cu șenile) pentru cursa finală și rapidă de 700-800 yarzi pînă la țărm. Următoarele trupe de rezervă și personalul de sprijin se aflau pe vase transportoare care stăteau la o distanță mare de plajă și urmau să fie duse pînă la locurile de transbordare de la recif de LCVP-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul vehiculelor și al trupelor). Acolo aveau să fie mutate pe LVT-urile ce se întorceau după transportul trupelor de asalt inițial la mal. Tom Lea, unul din puținii corespondenți care au ajuns la țărm pe Peleliu, își amintea:

„Zorile s-au ivit cu un cer acoperit și posomorît. Primele raze de lumină cenușie nu au dezvăluit marea acoperită de un număr înfricoșător de vase ciudate. La orizont în toate direcțiile se aflau vase de război ușoare, transportoare voluminoase, vase de desant enorme, reunite ca prin farmec în jurul nostru pe măsură ce se lumina. Era Ziua D.“

Vremea era ideală pentru un asalt cu amfibii; vizibilitatea era excelentă în toate direcțiile și avea să rămână așa chiar și în focul bătăliei. Valurile ce se spărgeau de țărnm erau slabe, ceea ce-i elibera pe cei de la Infanteria Marină de o altă grijă. Infanteriștii marini de la bordul navelor, pe de o parte bucuroși că lunga perioadă de așteptare se terminase, dar pe de altă parte temători pentru ziua ce urma, se îmbrăcau verificându-și și reverificându-și echipamentul. Oamenii de pe navele tanc de desant care cuprindeau prima grupă fixată au început să se pregătească încă de la 01.00, fiindcă erau multe de făcut pînă la ora H. Lor și celor de pe vasele de transport li s-au oferit ouă și friptură. Unul dintre ei își amintește că nu a putut gusta nimic poate pentru că stomacul îi era „plin de noduri“.

Planul pentru debarcarea pe Plaja Albă și pe Plajele Portocalii 1 și 2 urmau procedura standard a Infanteriei Marine pentru fiecare regiment, un batalion fiind ținut în rezervă în timp ce alte două erau angajate pe poziție. Datorită îngustimii zonei de debarcare pentru Regimentul 1 de Infanterie Marină, batalioanele sale urmau să se angajeze în coloană – numai unul dintre ele atingînd inițial țărnmul. Ordinul de luptă urma să fie 3/1 pe extrema stîngă la Plaja Albă 1, 2/1 pe Plaja Albă 2 și 1/1 ce forma rezerva regimentului. Pe plaja Portocalie 1, flancul stîng era păzit de 1/5, iar 3/5 debarca pe Plaja Portocalie 2; 2/5 alcătuia rezerva. Pe extrema dreaptă Plaja Portocalie 3 trebuia să fie asaltată mai întîi de 3/7 urmată imediat de 1/7, cu 2/7 ca rezervă plutitoare pentru întreaga Divizie. După angajarea (în luptă) a Diviziei 81 a armatei la Angaur și Ulithi, 2/7 a rămas singura forță de rezervă în timpul primelor zile de luptă la Peleliu. Primele grupe de asalt erau gata pe la ora 6.00, cu treizeci de minute în urmă vasele de sprijin deschiseseră focul asupra țărnmurilor de la o distanță de 1.000 de yarzi, lor

alăturându-li-se la 7.50 avioanele de pe portavioane, toate acestea venind în ajutorul Infanteriei Marine, imediat înainte și după debarcare. Batalioanele destinate asaltului inițial au fost programate după cum urmează: ora H – primul val, alcătuit din LVT-uri (transportoare de desant); ora H+1 minut, primul val de trupe; H+7 minute, al doilea val de trupe. Mitralierele, mortierele și eșaloanele de comandă pentru înaintare au fost aduse cam la al cincilea transport. Comandanții batalioanelor cu statul major respectiv se aflau în ambarcațiuni separate care le permiteau să debarce unde o cerea situația.

Vasele de transport stăteau la aproximativ 16.000 de yarzi de țărm și au început să descarce oamenii și echipamentul. Cei de pe LST-uri fuseseră deja transferați pe LVT-uri și trimiși la linia de plecare. Tom Lea își amintește că LCVP-urile au început să rotească transportoarele care trebuie să fi arătat din aer „ca un cîrd de rațe grase cu rățuște de fier ce se jucau în jurul mamei lor“. O dată eliberate pentru a se îndrepta spre plajă, le-a trebuit aproape o oră să ajungă la punctul de transfer în care Infanteria Marină a trecut pe LTV-urile ce fuseseră transportate pînă la limita recifului de LST-uri. Înaintea primei serii se aflau 18 LCI-uri (mijloace de desant pentru transportul infanteriei) echipate cu lansatoare de rachete de 4,5 inci. Acestea au deschis focul asupra plajelor cu 72 de salve de rachete care au continuat pînă după trecerea celui de-al treilea val de asalt. Apoi s-a retras în flancuri de unde puteau trage la nevoie. Alte patru LCI-uri cu mortiere de 4,2 inci stăteau la oarecare distanță de partea nordică a Plajei Albe menținînd foc continuu asupra zonei aflată imediat înapoia Plajei Albe 1. Concomitent cu focul rachetelor și mortierelor, 48 de bombardiere au menținut un atac continuu de cîte 6 avioane de-a lungul plajelor, pînă cînd cele mai înaintate trupe au ajuns la mal.

Optimismul domnea în rîndul ofițerilor de rang superior ai marinei, întregind astfel opiniile generalului Rupertus. Colonelul Puller, comandantul Regimentului 1 de Infanterie Marină, era însă de altă părere. Chiar înainte de debarcare a

urcat pe puntea vasului său pentru a-i mulțumi comandantului pentru tratamentul oferit la bord Infanteriei Marine. Căpitanul i-a spus: „Puller, n-ai să mai găsești nimic care să te rețină acolo. Nimic n-ar fi putut supraviețui acestor bubuituri“. Puller a răspuns:

„Ei bine, domnule, tot ce se mai vede este praful. Mă îndoiesc însă că l-ați curățat pe tot. Știu că au depozite subterane de combustibil pentru aerodromul acela. Și nu l-am văzut explodînd. De săptămîni întregi am învățat pe dinafară hărțile și cred că au cazemate și fortificații cum noi nu am mai văzut pînă acum.“

Părăsind coverta, căpitanul i-a urat cu o ultimă manifestare de optimism: „Succes, Puller! Te așteptăm la masă diseară“. Răspunsul profetic al lui Puller a fost: „Dacă scăpăm de aici, voi vă veți întoarce în Hawaii cu mult înainte de a termina noi treaba.“

Oricît de orientat spre acțiune ar fi fost Puller, nu era totuși decît un comandant de regiment care nu a ajuns pe țărîm decît după ce primele unități de sub comanda sa au fost angajate în acțiune. Este greu de știut exact cînd anume fiecare dintre ofițerii superiori au ajuns să-și ia în primire unitatea. Comandantul lui 2/1, * locotenentul colonel Russell Honsowetz, își amintește că el, împreună cu ofițerii săi, au pornit cu cea de-a treia serie într-o ambarcațiune separată care i-a dat posibilitatea să-și aleagă locul debarcării. Dacă presupunem că ceilalți comandanți de batalioane au venit cam în același timp, înseamnă că a existat un fel de a controla batalioanele stabilit înainte de ora 9.00. Posturile de comandă ale regimentelor au fost sigur stabilite curînd după aceea. Conform mesajelor primite la bordul lui „Du Page“, punctul de comandă (CP) al Regimentului 1 de Infanterie Marină funcționa în jur de 9.15, iar cel al Diviziei, puțin după aceea.

Aproape în același moment în care LVT-urile avansate au

* Prima cifră marchează numărul batalionului și a 2-a numărul regimentului. (N. tr.)

părăsit reciful îndreptîndu-se spre plajă, au intrat în raza focului artileriei ușoare japoneze, a mortierelor dinspre interiorul insulei și a artileriei grele ascunsă pe înălțimi. Un foc puternic s-a dezlănțuit mai tîrziu din flancuri de-a lungul întregului țărm. La început, focul japonez nu părea să se îndrepte spre ținte individuale, ci mai degrabă era dinainte stabilit, mișcîndu-se spre țărm o dată cu înaintarea LVT-urilor. Foarte curînd fumul provenit de la focul japonezilor și de la vehiculele arzînd a acoperit aproape complet plaja pentru cei din Infanteria Marină veniți în seriile de asalt următoare. Unul dintre aceștia își amintea:

„Înaintam privind spectacolul înfricoșător. Apa țîșnea în uriașe gheizere în jurul tractoarelor amfibii din fața noastră pe măsură ce se apropiau de recif. Plaja era acum marcată pe toată lungimea ei de o fișie continuă de flăcări ce avea în spate un adevărat zid de fum. Părea că un vulcan imens a erupt brusc din mare, iar noi, în loc să ne îndreptăm spre o insulă, eram mai degrabă sorbiți de un vârtej în flăcări.“

Primele grupe de Infanterie Marină au debarcat pe Plaja Albă 1 la 8.32, numai cu două minute întîrziere față de programare. În patru minute trupele erau pe uscat pe toate plajele și au fost întîmpinate de un foc puternic de puști, mitraliere și aruncătoare de mine, mai ales pe Plaja Albă 1 și Portocalie 2. Unii comentatori au lăsat impresia greșită conform căreia colonelul Nakagawa a înconjurat zonele de debarcare fără luptă. Nimic mai departe de adevăr, deși acesta desemnase numai aproximativ 1.200 de oameni pentru regiunea vestică de defensivă, preferînd să folosească majoritatea forțelor în apărarea înălțimilor, pentru a face capturarea Peleliului cît mai scumpă pentru atacanți. Obiectivele de bază pentru japonezi erau ambarcațiunile de debarcare. Toate rapoartele indică succesul acestora în distrugerea LVT-urilor și a DUKW-urilor (autovehicule amfibii de transport). Deși seriile de la doi pînă la șase au debarcat după program, seriile următoare au fost oprite datorită pierderilor de LVT-uri și au fost trimise la mal după cum au fost chemate. Seria a 12-a a fost reținută 30 de minute, iar a 14-a a fost întîrziată cu 45 de minute. E.B. Sledge, pe atunci

membru al Companiei K din 3/5, își amintește cu precizie:

„În susul și în josul plajei, ca și pe recif, mai multe tractoare amfibii și DUKW-uri ardeau. Rafalele mitralierelor japoneze brăzdau apa ca și cum ar fi lovit-o cu un bici uriaș. Gheizerele scoteau fără încetare trombe de apă în locurile în care cădeau proiectilele mortierelor și cele ale artileriei. Am prins într-o privire fugară un grup de infanteriști părăsind pe recif un tractor amfibie fumegînd. Unii cădeau în timp ce gloanțele și fragmente (de materiale) răpăiau improșcînd apa printre ei. Tovarășii lor încercau să-i ajute luptîndu-se prin apa pînă la genunchi.“

O nouă fază a procedurii de debarcare cerea ca tancurile amfibii M-4 Sherman să fie transportate pînă la marginea recifului, pentru a ajunge pe țărm cu seria a patra. Echipele de înlăturare a minelor subacvatice curățaseră zona recifului de obstacolele cele mai periculoase. Cu toate acestea, tancurilor le-au trebuit aproximativ zece minute pentru a ajunge pe plajă și în tot acest timp s-au aflat în bătaia focului inamic. Cele 18 tancuri din Compania A, Batalionul întîi de tancuri desemnate să sprijine Regimentul 1 de Infanterie Marină, au pornit de la recif spre plajă în șase coloane. Violența și precizia focului japonez se pot vedea în faptul că toate tancurile (cu excepția unuia singur) au fost lovite de explozibile înainte de a atinge țărmul. Numai trei dintre ele au fost complet scoase din luptă, unele explozii producîndu-se sub apă și schimbînd astfel direcția forței de impact. Din cele 30 de tancuri ale diviziei, majoritatea au fost lovite de cel puțin patru sau șase ori. Cu toate acestea, cele mai multe Sherman-uri au putut să-și aducă aportul tunurilor de 75 mm alături de infanterie foarte devreme, iar pe parcursul zilei au fost de mare ajutor în oprirea unui important atac japonez de tancuri.

Intensitatea focului japonez și dificultatea ajungerii la țărm au fost atestate de generalul Oliver Smith, locțiitorul comandantului diviziei, care își amintea:

„Mă gîndisem să merg pe uscat într-un DUKW, dar am ajuns pe acest vas de control USS „Hazelwood“ și am văzut astfel toate tractoarele amfibie arzînd, tot focul mortierelor căzînd asupra recifului, și m-am decis să urc mai degrabă într-un LVT, care n-ar mai fi pierdut timpul cu traversarea

recifului. În cele din urmă am putut chema un LVT care s-a apropiat de ambarcațiunea în care mă aflam și am putut urca. L-am întrebat pe băiatul care conducea LVT-ul dacă știe drumul pe plajă, iar el a răspuns că da, mai fusese acolo de două ori, așa că i-am spus: „În regulă, atunci vom merge spre...” Cred că i-am zis Orange 2, ceea ce însemna mijlocul plajei. Am pornit spre țărm, iar focul mortierelor cădea în apă. Când a ajuns la jumătatea drumului dintre recif și plajă, am dat peste un gard de sîrmă ghimpată paralel cu plaja, iar LVT-ul a luat-o spre nord, deși ar fi putut să treacă prin el, mergînd apoi tot paralel cu sîrma ghimpată. În cele din urmă l-am atenționat pe băiatul care conducea: „Dacă mai mergem, curînd o să ieșim din zona plajei, iar noi trebuie să ajungem în „interior”. Așa că s-a îndreptat spre plajă și am debarcat apoi la capătul de nord al sectorului Orange...”

În ciuda tuturor ocaziilor ce ar fi putut prilejui greșeli grave, precum și în fața unui foc inamic devastator, debarcarea a decurs totuși în linii mari după cum fusese programată. Singura încurcătură demnă de menționat, chiar comică, văzută retrospectiv, a avut loc după-amiaza, tîrziu, și nu a avut nici un efect asupra desfășurării luptei în prima zi. Aceasta a avut loc cînd generalul Rupertus, preocupat de cursul bătăliei în zona sudică a insulei, a ordonat la 2/7 rezerva Diviziei să sprijine cele două batalioane de asalt ale lui Hanneken. Eșecul total care a urmat va fi relatat mai tîrziu. Este menționat aici pentru că ilustrează foarte bine problema comunicațiilor care nu s-a reglementat în toată divizia pînă în (ziua) D+1.

Sistemul de comunicații, atît de important pentru toate nivelele de conducere, se putea defecta din cele mai banale cauze. Echipamentul necesar se putea pierde, iar în timpul asaltului putea fi distrus în diverse feluri. Oricînd se putea întîmpla să fie tăiate cablurile de către tancuri sau vehicule amfibii. Comunicațiile radio între posturile de comandă ale regimentelor și vasul de control „Du Page” au fost neîntrerupte din momentul debarcării. Generalul Smith, într-un adăpost antitanc pe plaja Orange, se afla și el în legătură directă cu „Du Page” la puțin timp după stabilirea postului său de comandă. De acolo avea legături laterale de comunicații cu regimentele 5 și 7 de Infanterie Marină. Cu toate acestea, deținea numai informații fragmentare despre

Pentru pușcașii Marinei trecerea de la relativa siguranță de pe LVT-uri la situația din apă și de pe plajă a constituit o adevărată teroare. Unele din tractoarele amfibii puteau ajunge direct pe plajă. În alte locuri, precum Plaja Orange 3, oamenii au fost siliți să sară în apă și să se bălăcească prin ea pînă la mal. Cei care au supraviețuit focului concentrat de puști, mitraliere și mortiere și care mai tîrziu și-au stăvilit emoțiile încercînd să descrie ce simțeau, au fost unanimi în reacțiile lor. Russell Davis, membru în 2/1, care a debarcat pe plaja Albă 2, își amintea:

„Nu l-am văzut pe Buck (sergentul său), dar amintirea vocii sale îmi stăruie încă în minte. Îl auzisem spunînd de o sută de ori: „Aleargă spre ei. Nu sta la marginea apei. Fugi pînă vei avea pămînt sub picioare“. Am început să merg cu îndîrjire prin apă. Dedesubt, pămîntul era plin de gropi. Pășeam în locuri cu adîncituri și am căzut de mai multe ori. Dar nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni. Deasupra capului, de jur împrejur și peste tot, aerul vuia și cînta. Zumzăitul a devenit atît de constant, încît alcătuia un biziit continuu și ascuțit. M-am năpustit în fumul care vuia, poticnindu-mă uneori, dar continuînd să alerg. Parcă eram izolat complet, iar eu nu distingeam nimic mai mult decît conturul șters al uscatului prin fum și vuietul care mă înconjura. Am ieșit din apă căzînd, m-am ridicat și am mai înaintat cu greutate încă cinci iarzi... Alergasem împresurat de unul din cele mai năprasnice focuri pregătite vreodată în război pe o plajă de debarcare, și m-am prăbușit pe țarm. Stăteam la pămînt cu răsufarea tăiată și făcîndu-mi griji pentru Buck. Mă aflam pe plajă, dar nu aveam nici o idee ce o să fac în continuare.“

Toți pușcașii Marinei trebuiau să se fi întrebat ce să facă în continuare, și toți și-au răspuns în același fel – să meargă mai departe și să-și găsească vreun adăpost în fața focului inamic. E.B. Sledge cu Regimentul 5 de Infanterie Marină pe plaja Orange repeta și el experiența lui Davis la debarcare:

„Oamenii se îngrămădeau să sară peste bord cît mai repede cu putință. L-am urmat pe Snafu (un prieten), am urcat și mi-am plantat bine ambele picioare pe bordul stîng ca să pot sări cît mai departe posibil. În acel moment a izbucnit în aer un foc de mitralieră cu trasoare incandescente ce au trecut prin dreptul ochilor mei, aproape ștergîndu-mi fața. Mi-am retras capul ca o broască, mi-am pierdut echilibrul și am căzut cu stîngăcie înainte, pe nisip, într-un talmeș-balmeș de muniții, răniți, căști,

carabine, măști de gaze, cartușiere, gamele și sufertașe care se izbeau una de alta. „Pleacă de pe plajă! Pleacă de pe plajă!” erau cuvintele care îmi zbîrniiau în minte.“

Tom Lea, un ziarist care a împărtășit din experiența pușcașilor marinei de pe Plaja Orange, scria mai târziu:

„Fiecare se retrăgea în el însuși cînd cobora spre bord direct în flăcări. Soldații aceia striviți în nisip pe plajă erau parcă în întuneric și se înghesuiau unul în altul ca niște șoareci uzi aproape morți, cînd mi-am zvîrlit și eu trupul printre ei. Nu era decît un huruit și un vîjiit sub casca mea în timp ce-mi desfăceam curelușa de sub barbă și miroseam benzina în flăcări și muniția explodînd din LVT-urile ce ardeau în jurul nostru. Oamenii din prima serie pătrunseseră în întunericul insulei cam 25 de iarzi cînd mi-am aruncat privirea spre pîvîrnișul nisipos. Apoi am alergat spre dreapta, luînd-o pieziș în susul plajei, jumătate aplecat, să-mi caut adăpost. Pierzîndu-mi echilibrul, am căzut cu fața în jos, chiar în momentul în care am auzit fișitul unei mortiere. Mi-am dat seama că este prea aproape. Un fulger roșu îmi străbătu pupilele. Cam la cincisprezece iarzi distanță, pe marginea mai ridicată a plajei, el distruse patru oameni de pe ambarcațiunea noastră. Un trup părea că zboară tăiat în bucăți. Cu o teribilă claritate i-am văzut capul și un picior plutind în aer...”

Toți cei care au participat la debarcare și au supraviețuit au avut în mare aceleași impresii. Fumul, zgomotul și căldura i-au însoțit permanent. Confuzia creată era de necrezut, artileria japoneză și focul de mortiere prinzînd LVT-urile și pasagerii lor chiar în raza focului dinainte stabilit. Distrugerile pricinuite de acesta au fost evident mai mari decît prevăzuse Infanteria Marină; la fel și pagubele de pe plajele expuse atacului. Experiențele avute de toți ofițerii superiori care ajungeau pe plajă după seriile inițiale sînt surprinzător de asemănătoare. Generalul Lewis Walt, șeful de stat major în Regimentul 5 de Infanterie Marină, scria:

„Am debarcat cu un eșalon de ariergardă din Regimentul 5 într-un tractor amfibie. Cred că făceam parte din a cincea serie. Apa era agitată și unii aveau rău de mare. Tractorul în care mă afluam a intrat pe țarm cam o sută de picioare. Cînd tractorul s-a oprit și bordul a fost coborît, am sărit împreună cu radiotelegrafistul meu. Abia părăsisem ambarcațiunea cînd o mitralieră japoneză a deschis foc automat asupra oamenilor rămași în tractor, omorîndu-i sau rănindu-i grav.”

Colonelul Puller a întâmpinat aceleași dificultăți, LVT-ul său fiind lovit de câteva ori imediat după ce sărise peste bord și alergase să se adăpostească în susul plajei.

Zonele de plajă constituiau scenele unei confuzii în masă; singura logică a primelor serii era să te depărtezi de țărm, să alergi rapid spre interiorul insulei și să stabilești o linie defensivă. Modul cu totul întâmplător și impersonal neinfluențat de vreun rang, în care moartea secera viețile, n-a fost niciodată mai evident ca în primele câteva minute ale debarcării vaselor amfibii. Adjutantul lui 3/5 a fost ucis curînd după debarcare. Colonelul Honsowetz de la 2/1 își amintește cum a fost omorît adjutantul său:

„Alergam de-a lungul plajei cu adjutantul meu. Ei (japonezii) făcuseră aceste „gropi de păianjeni“ pe plajă și adjutanul meu a căzut. Era chiar alături de mine, iar un japonez era într-una din gropile acestea, în timp ce noi alergam el s-a ridicat și a tras, dar a tras în adjutant, nu în mine. L-am văzut. Aveau „gropi de păianjen“ peste tot.”

Nu s-a înregistrat o scădere apreciabilă a pagubelor imediat după ce Infanteria Marină a părăsit plaja, dar trebuie să fi fost o ușurare să te îndepărtezi de fișia aceea albă și îngustă de pămînt care oferea o atît de mică protecție.

Japonezii se foloseau de orice caracteristică a terenului pentru a-și ascunde mitralierele, mortierele și trăgătorii. Unul din cele mai bune exemple pentru măiestria de care dădeau dovadă a fost în extremitatea stîngă a plajei Albe. Aici, un vîrf de aproximativ 130 de picioare înălțime, alcătuit din coral, țîșnea din ocean. Locuri pentru cazemate fuseseră săpate sau obținute prin detonarea coralului la nivele mai joase sau mai înalte și fuseseră construite și cinci cazemate întărite din beton. „Găuri de păianjen“, pentru adăpostirea infanteriei, fuseseră de asemenea create prin detonare. Fotografiile aeriene arătaseră acest punct înalt, dar el nu părea a fi atît de bine fortificat. Totuși colonelul Puller fusese atît de îngrijorat în ceea ce privește acest loc înainte de ziua D, încît a cerut Marinei să-i acorde o atenție specială la bombardament, și a fost asigurat că „vîrful“ va fi ținta unui foc mai intens. Temerile sale s-au dovedit a fi justificate, din

moment ce japonezii din unghiul lor puteau declanșa foc de anfiladă direct asupra flancului său expus, iar tunul lor de 45 mm putea cuprinde în raza lui majoritatea întinderii Plajei Albe. În fiecare cazemată erau 6 pînă la 12 oameni cu mitraliere grele. O verificare ulterioară a arătat că, în ciuda precauției lui Puller, „întreg vîrf și locurile sale de apărare au rămas neatinsse de focul forțelor navale.” Acest puternic punct de apărare trebuia să fie neutralizat înainte ca Regimentul 1 de Infanterie Marină să pivoteze și să-și completeze mișcarea către liniile O-1. Această sarcină de a anihila apărarea japoneză de pe Vîrf a revenit căpitanului George P. Hunt, și companiei K din Infanteria Marină. Cea mai aprigă înclăștare din prima zi s-a concentrat în punctul amintit și pe linia crestelor de coral aflate exact în fața lui 3/1.

La debarcare, plutonul 3 al lui Hunt de pe extrema stîngă a asaltat direct către nord Vîrf, reușind să se apropie la 50 de yarzi înainte de a fi reperat. Curînd s-a dovedit că Vîrf nu putea fi atacat direct de pe plajă. Între timp, plutonul 2 a reușit să intre pe insulă cam 75 de yarzi, după care a pătruns într-una din capcanele întinse tancurilor și a fost oprit de un foc puternic dinspre capătul nordic al crestei de coral spre dreapta lor. Se crease o breșă mare între cele două plutoane și fiecare avea pagube considerabile. Cu toate acestea, Hunt a ordonat plutonului său de rezervă, primul, și părții rămase din plutonul 3 să atace prin breșă. În timp ce apărătorii Vîrfului își concentrău atenția asupra zonei plajei, infanteriștii marinei de sub comanda locotenentului secund William Willis au lovit dinspre est. Într-o intensă încrucișare de focuri Marina a ucis majoritatea infanteriștilor japonezi care apărau cazematele. Apoi, apropiindu-se sistematic de fiecare cazemată în punctul ei cel mai slab, infanteriștii Marinei au aruncat și grenade în interior, după care și-au făcut loc luptîndu-se cu ultimii japonezi spre punctul cel mai înalt al Vîrfului. Totuși, tunul de 45 mm aflat jos, pe amplasamentul său de beton, își continua focul. Locotenentul Willis a aruncat o grenadă fumigenă în fața deschizăturii pentru tun, orbindu-i pe trăgătorii japonezi, iar

alt infanterist a aruncat o grenadă în adăpost, aprinzând muniția dinăuntru. Pușcașii Marinei îi preluau ușor pe japonezii ce încercau să fugă de flăcările din interior.

Compania K a lui Hunt întărise flancul stîng al lui Puller, oprise focul de anfiladă și ucisese mai mult de 100 de japonezi în mai puțin de două ore de la debarcare. Prețul plătit fusese însă scump, iar grelele încercări prin care trecuseră aveau să mai dureze încă 30 de ore. Din plutoanele de asalt, lui Hunt îi mai rămăseseră numai 34 de soldați combatanți, și cu aceștia comandantul a înființat un perimetru defensiv bazat pe o mitralieră japoneză capturată. Mai târziu, Hunt își amintea situația multora dintre oamenii săi în această perioadă:

„Am văzut un amestec înspăimîntător de bandaje, piele însîngerată și mutilată; oameni scrișnind din dinți și resemnați cu rănilor lor; oameni gemînd și zvîrcolindu-se în agonie; oameni întinși sau încovioiați sau incremeniți grotesc în poziția morții; oameni cu măruntaiele ieșite în afară sau cu bucăți întregi de trup smulse...”

Această descriere însuflețită ar fi putut fi reprodusă în multe locuri de-a lungul frontului 3/1 în timp ce supraviețuitorii debarcărilor, acum obosiți și deshidratați, încercau să-și croiască drum în interiorul insulei. Problema tactică de bază o constituia breșa dintre Compania K de pe Vîrf și Compania 1, ce ataca spre est. Dacă comandantul japonez ar fi fost capabil să organizeze o formație de pătrundere prin această breșă, ar fi putut probabil ajunge forțele atît de dezorganizate de pe plajă. Din fericire, el s-a mulțumit doar să îndrepte atacuri sporadice spre Vîrf și să păstreze o poziție defensivă de-a lungul crestei, care a surprins Infanteria Marinei în încercarea ei de a închide breșa dintre cele două companii. Locotenent-colonelul Stephen Sabol, avînd sub comandă 3/1, a ordonat rezervei sale, Compania L, să încerce să-i scoată pe japonezi de pe poziția lor pe creastă, restabilind astfel legătura cu oamenii lui Hunt rămași pe Vîrf. În pofida atacurilor continue ale Infanteriei Marine și angajării în luptă a ultimelor ei rezerve, japonezii rămîneau fermi pe poziții. Sabol a cerut apoi ajutor

de la regiment și a fost trimisă Compania A din 1/1 însoțită de câteva tancuri ale regimentului. Pînă mai tîrziu, după-amiaza, ei și-au asigurat deja o poziție întărită pe panta sudică a crestei și au stabilit contactul lateral cu compania I din 3/1. Apoi, Compania B din 1/1 a fost trecută prin rîndurile Companiei A să continue asaltul, dar a fost oprită după ce a înaintat cîțiva yarzi. Și celelalte atacuri au fost oprite în ziua respectivă. Breșa dintre infanteriștii Marinei de pe Vîrf și celelalte unități fusese micșorată, dar rămînea totuși amenințarea unui contraatac puternic. Colonelul Puller a stabilit o linie secundară care bloca accesul la plajă cu toți cei rămași din rezerva sa împreună cu aproximativ 100 de oameni dintr-un batalion de geniu. Pericolul contraatacului nu a fost înlăturat pînă în dimineața următoare, cînd Compania de rezervă din 1/1, sprijinită de tancuri, a ocupat în sfîrșit partea vestică a crestei luînd legătura cu oamenii lui Hunt de pe Vîrf.

În timp ce avea loc lupta disperată pentru Vîrf, 2/1, comandat de colonelul Housowetz, trebuia să facă față unei rezistențe considerabile, dar mult mai mici. Cele două companii de asalt au străbătut repede plaja ajutate de LVT(A)-uri, ajungînd într-o zonă ce fusese bine împădurită înaintea începerii bombardamentului naval și aerian. Majoritatea copacilor fuseseră doborîți și ofereau astfel bune adăpostiri improvizate pușcașilor japonezi pe lîngă pozițiile lor deja pregătite. În unele zone, de-a lungul acestei porțiuni de front, pădurea făcea loc mlaștinii, iar japonezii își stabiliseră puternice puncte defensive ce acopereau căile de trecere prin ea. Cu toate acestea, infanteriștii Marinei au folosit aruncătoare de flăcări, LVT(A)-uri și echipe de distrugere pentru a înlătura majoritatea pozițiilor japoneze pregătite, iar pînă la ora 9.45, ajunseseră la linia O-1, în apropiere de marginea vestică a aerodromului, la 350 de yarzi în interiorul insulei. Au stabilit contactul direct cu 1/5, batalionul din flancul stîng al regimentului condus de colonelul Harris. A fost fixată o poziție defensivă de către 2/1 la marginea aerodromului, la numai cîțiva yarzi de zona barăcilor, și s-a așteptat îmbunătățirea situației de pe frontul

lui Sabol. Mai târziu, în aceeași după-amiază, elemente ale Batalionului 2 au luat parte la anihilarea atacului de tancuri japonez și au fost supuse, ca și Infanteria Marină din alte unități, unor continue atacuri pe scară mică și unor infiltrații în timpul nopții dinspre 15 spre 16.

Forța centrală de asalt din Regimentul 5 de Infanterie Marină de pe Plaja Orange a întâmpinat și ea o rezistență coordonată slabă. Infanteriștii marini din Batalionul 1/5 sub comanda locotenent-colonelului Robert Boyd, aflați pe partea stângă, au avut mai mult noroc, artileria și focul de mortiere japonez fiind aici mai puțin concentrate ca în sectorul nordic. Fuseseră lovite mai puține ambarcațiuni în timpul debarcării, iar pierderile de efectiv nu au fost prea mari. Când infanteriștii Marinei au trecut de plajă pătrunzând în rămășițele unei întinse păduri de cocotieri, au întâlnit doar o ușoară opoziție și nici un fel de poziții de apărare naturale deosebite, așa cum întâlnise Regimentul 1. Ei au ajuns la limita de vest a aerodromului în 30 de minute de la debarcare. Curînd după aceea au făcut joncțiunea cu 2/1 al lui Housowetz, aflat în partea stîngă. Se aflau în contact direct cu postul de comandă al diviziei și cu centrul de comunicare de pe „Du Page”. Datorită luptelor grele ce aveau loc în partea stîngă a regimentului, 1/5 a ocupat poziții defensive așteptînd totodată ordine de înaintare spre est, pentru a asigura aerodromul. Aceste pregătiri defensive includeau, în afară de aruncătoare cu reacție AT-bazuca, și mitraliere și patru tunuri antitanc de 37 mm așezate în gropile de obuze. Mai târziu au sosit trei tancuri ale Companiei B, Batalionul 1 de tancuri, și au fost așezate spațiat, puțin în spatele pușcașilor, la o distanță de țarm de la care se văd numai catargele. 1/5 și 2/1 au primit mai târziu după-amiaza sprijinul unei baterii de obuziere de 75 mm din 2/11 plasate în spatele și pe dreapta lui 1/5. Pe la mijlocul după-amiezei intra în acțiune centrul de orientare a focului, iar LVT(A)-urile care oferiseră sprijinul lor direct au fost eliberate pentru a acționa în altă parte.

Încă de la începutul asaltului, conducerea superioară se temuse că japonezii vor folosi gaze toxice în încercarea lor

disperată de a păstra Peleliul. Au fost astfel transmise mai multe întrebări prin intermediul centrului de comunicații de pe „Du Page” către posturile de comandă de pe țarm. Deși ar fi dificil de dovedit, trebuie totuși să se fi răspîndit un zvon printre trăgătorii Infanteriei Marine, mulți dintre care aveau motive de îngrijorare, din moment ce își aruncaseră măștile de gaze și foloseau numai suportul de pînză, pentru a ține în el țigări, gumă de mestecat și alte nimicuri. Cam pe la amiază japonezii au declanșat un puternic atac cu mortiere asupra postului de comandă din 2/5. Cîteva din aceste rafale au fost proiectile ce degajau un fum galben, iar unii japonezi strigau: „Gaze! Gaze!” S-a stîrnit destulă panică în zona respectivă, mulți dintre infanteriști hotărînd să se întoarcă pe plajă pentru a-și regăsi măștile. Din fericire, nu toți au avut aceeași reacție, iar cei cu automatele și mitralierele i-au oprit pe infanteriștii japonezi care au început un atac limitat după oprirea focului de mortiere.

Infanteria Marină din 3/5, de sub comanda locotenent-colonelului Austin C. Shafner, unul dintre primii ofițeri ai Marinei care au scăpat din captivitate în Filipine, a debarcat conform planului stabilit pe Plaja Orange 2. Dispunea de Compania I pe stînga și de Compania K pe dreapta, iar pe Compania L o păstra ca rezervă. Întîlnind doar o slabă opoziție a artileriei și mortierelor, Compania I s-a deplasat rapid spre interiorul insulei, a luat legătura cu 1/5 din partea stîngă, a ajuns la linia O-1 în mai puțin de o oră de la debarcare și a fost silită să se oprească foarte aproape de drumul principal. Compania K a trecut printr-o serie de întîmplări nefericite, care nu au luat sfîrșit pînă la coborîrea întinericului. O parte din motivele încurcăturilor prin care au trecut a constituit-o faptul că 3/7, batalionul de asalt al colonelului Hanneken, a debarcat într-un loc greșit.

Infanteriștii Marinei din 3/7 au întîlnit numeroase obstacole subacvatice în fața plajei lor, Orange 3, și au avut de întîmpinat un foc puternic din față, de pe înălțimile de coral din capătul sudic al insulei, precum și de pe o insuliță situată mai către larg, numită Ngarmoked. Ambarcațiunea lor a luat-o spre nord și a lăsat mai mult de jumătate din 3/7

pe Plaja Orange 2, unde aceștia s-au amestecat cu Compania K din Regimentul al 5-lea. Comandantul Batalionului 3/7, maiorul Hunter E. Hurts, a fost debarcat pe Plaja Orange 2, în timp ce ofițerul său adjutant și alți membri ai Statului său Major au ajuns pe plaja stabilită, Orange 3. Ofițerul adjutant, maiorul V.H. Streit, a fost ucis curînd după debarcări. Vehiculul care transporta majoritatea echipamentului telefonic al batalionului a fost lovit pe plajă, multă aparatură a fost distrusă, și mulți telefoniști au murit. Pentru a mări și mai mult confuzia creată, denumirile de companie, atît pentru 3/5 cît și pentru 3/7, erau Companiile I, K și L. Un trăgător din Compania K – Regimentul 5 de Infanterie Marină își amintește:

„Mă tot uitam în dreapta noastră și mă așteptam să văd oameni din Batalionul al 3-lea, Regimentul al 7-lea de Infanterie Marină (3/7) care ar fi trebuit să fie acolo. Dar nu am văzut decît figurile familiare ale infanteriștilor din compania mea, pe măsură ce ne îndepărtam de plajă. Infanteriști ai Marinei au început să se apropie din ce în ce mai mulți în spatele nostru, dar nici unul nu se zărea în flancul nostru drept. Ofițeri și subofițeri necunoscuți strigau din răspuțeri ordine: „Compania K, plutonul meu să se prezinte aici!“, sau „Compania K, secția mortiere, aici!”. S-au creat mari încurcături care au durat în jur de cincisprezece minute, cît timp ofițerii și comandanții din companiile noastre cu același nume din Regimentul 7 de Infanterie Marină au despărțit cele două unități.“

Imediat după lămurirea lucrurilor între batalioanele de flanc ale celor două regimente, japonezii au declanșat un puternic bombardament de mortiere care a împiedicat înaintarea spre est a Companiei K. Soldatul Sledge, direct implicat în evenimentele descrise, își amintea:

„Barajul de foc al mortierelor continua fără să slăbească. Credeam că n-o să mai înceteze niciodată. Eram îngrozit de obuzele mari care zburau pretutindeni în jurul nostru. Unul era să cadă direct în groapa în care mă aflam, așa mi s-a părut... În timpul primului meu foc de baraj, după evenimentele derulate atît de rapid la sosirea pe plajă, am încercat o nouă senzație: cea de absolută neajutorare. Bombardarea a încetat după aproximativ o jumătate de oră, deși ni se părea că durase ore întregi. Nu mai aveam deloc noțiunea timpului. Asta mai ales în timpul unui bombardament puternic. Niciodată nu-mi dădeam seama cît durează.

Apoi a sosit ordinul să plecăm și m-am ridicat acoperit de un strat de praf de coral. Mă simțeam moale ca o gelatină și nu-mi venea să cred că a mai scăpat vreunul dintre noi dintr-un asemenea foc.“

Compania K a reușit în cele din urmă să înainteze și, deși a întâlnit în cale mai multe cazemate de lemn și beton, a ajuns la linia O-1 în jur de ora 10.00, alăturându-și flancul de cel al Companiei I. Pe la 10.30, batalionul a primit ordin de înaintare către est, iar Compania K a fost din nou confruntată cu probleme ce nu s-au iscat din vina ei.

Pădurea de lăstăriș prin care avansa Infanteria Marină ascundea plutoanele unul de celălalt, iar trăgătorii japonezi din copaci mențineau un continuu foc de hărțuială. Compania păstra legătura cu flancul vecin din dreapta, 3/7; dar nu putea ține legătura cu propria sa Companie I din stînga. Compania I înainta mai greu, căci încerca să mențină legătura cu Batalionul 2/1 al colonelului Housowetz. Breșa formată astfel a fost completată prin aducerea în această linie a companiei L, cea de rezervă. Compania K a fost întâmpinată de o serie de cazemate și tranșee prevăzute de japonezi cu arme automate. Aceste puncte de rezistență nu au fost anihilate decît cu ajutorul focului orizontal al tancurilor de sprijin Sherman. Cînd s-a reușit neutralizarea acestor puncte, contactul cu 3/7 fusese deja întrerupt. Între timp, 2/5, batalionul de rezervă, debarcase și ajunsese la linia O-1 în jur de 11.30, luînd o poziție mediană între celelalte două batalioane. Companiei I din 3/5 i-a fost schimbată poziția, așezîndu-se în sprijinul părții stîngi a Companiei K.

Există încă multe semne de întrebare cu privire la ceea ce s-a întîmplat după neutralizarea forței cazematelor și după reluarea atacului de către 2/5 și 3/5. Direcția atacului era prin tufărișul des al pădurii prin care era imposibil de văzut departe pînă la flancuri. Legătura dintre 3/5 și 3/7 a fost restabilită curînd după începerea atacului, iar colonelul Shafner a fost informat asupra poziției elementelor părții din stînga a lui 3/7. S-a raportat că infanteriștii Marinei din Regimentul 7 se aflau pe direcția nord-sud, la cîteva sute de

iarzi înaintea lui 3/6. Shafner a ordonat companiilor K și I să avanseze rapid, pentru a lua legătura cu 3/7. Cele două companii n-au întâlnit niciodată vreun membru al Regimentului 7 de Infanterie Marină. În schimb, ele și-au croit cu greu drum înainte pînă au ajuns aproape de coasta estică a insulei. Imposibilitatea de a repera flancul stîng al lui 3/7 nu și-a găsit explicație decît pe la jumătatea după-amiezii, cînd s-a descoperit că raportul dat mai devreme asupra poziției lor era incorect. Shafner a ordonat apoi Companiei K să se întoarcă și să încerce să ia legătura pe flancul drept. Mișcarea de înapoiere nu a luat sfîrșit pînă la căderea întinericului. Celelalte elemente de sub comanda lui Shafner au continuat să-și facă loc înainte, iar Infanteria Marină din Compania L a atins zonele plajei de est.

În jurul orei 17.00, japonezii au dezlănțuit un puternic atac de mortiere împotriva lui 3/5. Mai multe rafale au ajuns în apropierea postului de comandă al batalionului, iar Shafner a fost rănit. Adjutantul lui Shafner, maiorul Robert Ash, murise în timpul debarcării. Incapacitatea lui Shafner a contribuit și ea la confuzia în cadrul batalionului 3/5. Locotenent-colonelul Lewis Walt, ofițerul adjutant al regimentului, a primit ordin să preia comanda batalionului și să recîștige controlul asupra elementelor împrăștiate. Cînd acesta a ajuns la postul de comandă al batalionului, deja se lăsa întinericul. Totuși, după evacuarea lui Shafner, Walt, împreună cu ajutorul de comandant al batalionului 3, a pornit în căutarea companiilor rătăcite. Au găsit Compania L unită cu 2/5 pe partea stîngă și întinzîndu-se spre sud cu 100 de iarzi în interiorul junglei. Walt a ordonat flancului drept al companiei să se întoarcă la aerodrom și să stabilească o linie de apărare orientată spre sud. Apoi a găsit Compania I, cam la 200 de iarzi sud de calea de acces, pregătindu-și adăpostul pentru noapte. Li s-a ordonat să o ia spre nord și să se alăture flancului drept al Companiei L. În cele din urmă, cu mult după ora 21.00, Walt a găsit Compania K și i-a ordonat să se organizeze la dreapta batalionului și să se alăture unității stîngi din 3/7. În ciuda aprecierii exacte a lucrurilor de către Walt, și în ciuda

ordinelor sale clare, linia de legătură pe care a încercat să o creeze nu s-a format în întregime, de vreme ce Compania I nu și-a putut găsi poziția pe întuneric și a fost silită să-și sape adăpost în fața golului ce încă se păstra între 3/5 și 3/7. Astfel, la căderea nopții Regimentul 5 de Infanterie Marină era în întregime angajat dincolo de linia O-1, dar cu elemente ale batalionului dispuse cu fața spre nord, est și sud. Din fericire, japonezii erau prea slabi în acest sector pentru a se folosi de această încurcătură și a porni un puternic atac coordonat în timpul după-amiezii sau seara devreme.⁵

Planurile de debarcare prevăzuseră ca 3/7 să debarce pe Plaja Orange 3, urmat îndeaproape în coloană de 1/7. Batalionul rămas, 2/7, era desemnat ca rezervă a diviziei. Când mai târziu Divizia 81 a Armatei a fost angajată în altă parte, 2/7 a rămas singura rezervă a Corpului al III-lea de Debarcare. 3/7 urma să se îndrepte spre est izolându-i pe japonezi în partea sudică a insulei, în timp ce 1/7 – după debarcare – trebuia să o ia spre dreapta atacînd în direcția sud, pentru a începe lupta pentru anihilarea punctului înalt numit Insula Ngarmoked. Linia O-1 pentru Regimentul 7 de Infanterie Marină se afla de-a lungul țărmului estic al Peleliului. După cum am mai observat, planurile inițiale au fost modificate mult datorită condițiilor impuse de zona de debarcare. Obstacolele naturale, cît și cele realizate de oameni, au silit companiile de asalt din Batalionul 3/7 să debarce mai departe spre nord, unde s-au amestecat cu unitățile din flancul drept al Regimentului 5. Operațiunea de separare a lor a necesitat destul de mult timp. Din fericire, rezistența inamicului de-a lungul plajei era relativ scăzută, iar un tranșeu antitanc japonez a folosit la adăpostirea mișcărilor laterale ale Infanteriei Marine de pe lungimea plajei. În jurul orei 9.30, cele două companii de asalt din 3/7

⁵ Sledge și Strobridge, *History*, p.119; scrisoarea Generalului Walt către autor, 14 nov. 1982; Sledge, în *With the Old Breed*, p.71, relatează că Generalul Walt a primit Medalia de Onoare a Congresului pentru ceea ce a făcut în seara aceea.

se îndreptau deja spre est.

În jur de 10.30, înaintarea a fost oprită de un foc coordonat venit dintr-un complex de clădiri în ruină și din amplasamente de tancuri, dar mai ales dintr-o cazemată mare de beton. Existența cazematei fusese cunoscută și se făcuseră deja planuri de acțiune împotriva ei. Atacul a fost oprit pînă la sosirea tancurilor Sherman desemnate pentru înlăturarea obstacolului. Din păcate, tanchiștii făcînd un larg ocol spre stînga au întîlnit Compania 1 din Regimentul 5 de Marină și au cooperat cu ei o vreme înainte de a-și da seama că ar fi trebuit să acționeze cu Compania 1 din Regimentul 7 de Marină. Între timp, 3/7, așteptînd tancurile, au depășit ora programată, iar contactul lor cu Regimentul 5 din partea stîngă a fost compromis. Regimentul 7 de Infanterie Marină, care mai devreme se încadrase destul de bine în timp, nu a mai putut recupera timpul pierdut cu așteptarea tancurilor pentru cucerirea cazematei.

Elementele din 3/7, sub comanda locotenent-colonelului John Gormley, au debarcat de asemenea mai la nord de zonele stabilite, dar pentru că plaja fusese curățată, companiile de asalt s-au regrupat rapid și au ajuns în zonele indicate pentru ele. Compania A de pe flancul stîng, din imediata apropiere a Regimentului 5 de Marină, a atacat spre est, în timp ce Compania C s-a deplasat spre sud printr-o mlaștină de mangrovii. Singura cale de trecere spre vest prin mlaștină era bine apărată de niște cazemate mici, ceea ce aproape a oprit înaintarea. Cealaltă companie de asalt, Compania A, își croise drum în jurul mlaștinii spre est, încălcînd de fapt zona aparținînd lui 3/7. Tîrziu, după-amiază, Gormley a ordonat Companiei B să intre celelalte companii. Astfel, la căderea nopții, Regimentul 7 de Infanterie Marină se afla încă departe de linia după cît se vede optimistă, O-1. El nu se găsea departe de capătul estic al insulei și suporta focul puternic al apărătorilor japonezi. Compania 1 din Batalionul al 3-lea, datorită întîrzierii în așezarea tancurilor pe poziție, era încă reținută în fața cazematei, iar în extrema stîngă a regimentului încurcătura de după masă cu Regimentul 5 produsese o breșă largă între

regimente.

Situația în care se afla Regimentul 7 târziu, după-amiază, deși nu era deloc amenințătoare, a fost totuși un prilej de îngrijorare pentru cartierul general al diviziei și mai ales pentru generalul Rupertus. Rapoartele primite mai devreme din partea Regimentului 7 indicau că rezistența de-a lungul frontului le era mai aprigă decît se așteptaseră. Deși intensele lupte din sud nu se arătau a fi atît de disperate ca în extremul nordic din sectorul 1 / 1. Puller, atît datorită prostului sistem de comunicare, cît și datorită viziunii sale asupra funcției de comandă, nu transmisese complet situația de acolo. Postul de comandă al diviziei intrase în funcție din orele mai târzii ale dimineții, iar generalul Oliver Smith răspundea în întregime de ofensivă. Generalul Rupertus se simțea izolat la bordul navei și aceasta i-a întărit mai mult concluzia la care ajunsese curînd, după ce părăsise Pavuvu. Colonelul Selden, șeful de Stat Major al Diviziei, își amintea:

„Pe drum spre Peleliu, prietenul nostru stătea ca pe ace și a început să vorbească despre debarcarea din Ziua D. Cu toții am reușit să-l facem să tacă, dar totuși, pe măsură ce ne apropiam de ziua cu pricina, el devenea din ce în ce mai obsedat de ideea de a debarca devreme; iar cînd a mai sosit și vestea că generalul Geiger se afla pe țârm, am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l opresc să nu plece imediat.“

Selden temîndu-se de ce s-ar fi putut întîmpla cu toți superiorii statului major concentrați într-un singur loc pe o plajă ostilă, l-a convins în cele din urmă pe Rupertus să rămînă la bordul lui „Du Page“ pînă în dimineața următoare. Generalul Oliver Smith mărturisea că Rupertus

„era foarte nerăbdător să meargă pe țârm, și a încercat să mă facă să-i spun să debarce. Știam că nu trebuia să fie în acel moment pe țârm; dispunea de un cartier general enorm, care ar fi necesitat multe tractoare amfibii pentru debarcare, și pur și simplu nu le aveam.“

Smith și-a informat totuși superiorul că dacă insistă, el crede că poate ajunge pe țârm în relativă siguranță. Colonelul Selden a fost de acord să preia spre țârm majoritatea cartierului general al diviziei mai târziu, după amiaza. Cu

toate acestea Selden i-a reținut la linia de transfer așteptând să plece spre plajă rezerva Diviziei 2/7. Luînd în final decizia că nu se poate face mai nimic pe țărm pe întuneric, membrii Statului Major s-au întors pe „Du Page“ pe la miezul nopții. Prin aceste acțiuni Rupertus s-a izolat și mai mult în timp ce ofițerii săi de stat major erau reținuți pe recif. Harold Deakin, pe atunci un locotenent-colonel ce nu se afla printre favoriții lui Rupertus, își amintea:

„Selden și Statul Major – 2, 3 și 4 – au rămas blocați pe recif, și de fapt eu eram șef de stat major la bordul vasului și în felul acesta s-au petrecut lucrurile. Rupertus pe vremea aceea era un prieten foarte bun, vă asigur... Era un prieten foarte bun, pentru că se sprijinea foarte mult pe mine...”

Deciziile generalului Rupertus, din cursul după-amiezii, nu numai că au redus eficacitatea cartierului său general, dar au făcut și ca unitățile de rezervă ale Diviziei să fie angajate în luptă fără a fi necesar. Aproximativ la ora prînzului, îngrijorat de încetineala cu care avansa Regimentul 7, el a ordonat Companiei de Recunoaștere a Diviziei – o parte a rezervelor plutitoare – să debarce și să sprijine Regimentul 7. Acesta a fost un mod greșit de folosire a unității, reflectînd prejudecata lui Rupertus. G-3-ul lui Rupertus (șeful secției Operații și pregătiri de luptă a Statului Major) – locotenent-colonelul Lewis Fields, își amintea încă cu amărăciune într-un interviu, 30 de ani mai tîrziu:

„... [Generalul Rupertus] nu avea cum să folosească Compania de Recunoaștere. În consecință în Ziua D, primul care a avut nevoie de ajutor, care avea multe pierderi, a primit ce? Compania de Recunoaștere, ca înlocuitor al pierderilor sale. N-am să uit niciodată asta, pentru că eu contam pe ei, pentru că 3-ul și 2-ul, colonelul Scot și cu mine, lucram împreună.”

Încă și mai discutabilă a fost decizia generalului de a trimite în luptă 2/7, probabil pentru a aduce mai multă forță trupelor lui Hanneken blocate în mlaștină de rezistență japoneză care s-a dovedit a fi mult mai tenace decît

prevăzuseră. Rupertus a luat hotărîrea privitoare la 2/7 în ciuda faptului că nici generalul Oliver Smith, nici colonelul Hanneken, nu ceruseră întăriri. Smith era convins că existau destule trupe pe țărm pentru a se descurca în restul zilei și desfășurarea altor trupe ar fi fost o problemă. Cu toate acestea, curînd după trimiterea Companiei de Recunoaștere, colonelul Selden a trimis un mesaj lui Hanneken întrebînd dacă să se angajeze și restul rezervei. După o întîrziere destul de mare, a fost primit un răspuns afirmativ. După ce s-au consultat, Selden și Fields au dus informația lui Rupertus recomandînd să fie angajat 2/7. Acesta a fost de acord, dar i-a spus lui Selden: „E-n regulă Johnny, dar asta înseamnă că am spus tot ce-aveam de spus“. Totuși nu era cazul să-și facă griji, deoarece 2/7 a fost implicată într-una din puținele încurcături atît de grave din ziua D.

Locotenent-colonelul Spencer Berger, comandant al lui 2/7, a primit ordin să ia orice ambarcațiuni erau la îndemînă; să-și imbarce oamenii și să pornească spre linia de transfer de la Plaja Orange 3 între orele 15.00 și 16.00. Berger cu greu a putut să-și ia oamenii în ambarcațiuni și să se îndrepte spre plajă. Totuși, cînd au ajuns la linia de transfer, nici un ofițer de control nu știa nimic despre debarcarea unității. După cîtva timp petrecut în încercări zadarnice de a găsi pe cineva care auzise de ordin, el a încercat să ia legătura cu Cartierul General al Diviziei, dar nu a reușit. Cu puțin înainte de lăsarea întinericului, a încercat să-și treacă batalionul dincolo de recif, cu ambarcațiunile de care dispunea. Din nefericire, luaa prea multă apă, și aproape s-au împotmolit, începînd să atragă și un foc sporadic, dar puternic, al japonezilor. După renunțarea la această încercare, Berger a primit ordin să se întoarcă la vasul de transport „Leedstoun“. Multe dintre ambarcațiuni nu aveau busole, iar în cele care aveau, ofițerii de bord nu primiseră indicații și asupra rutei de întoarcere. Pentru a complica și mai mult lucrurile, vasele de transport se îndepărtaseră și ele spre larg. Puțin după miezul nopții, după ce trupele sale își petrecuseră pe apă mai mult de șapte ore, Berger a zărit vasul de transport. Ca să continue farsa,

căpitanul de pe „Leedstown” a refuzat mai întâi să preia infanteriștii Marinei, el avînd de fapt ordin să-i debarce. Berger l-a convins cu greu pe acest formalist al protocolului să-i permită să vină la bord pentru a lua legătura cu Divizia și a lămuri lucrurile. Restul nopții a fost petrecut aranjînd bărcile și urcînd la bord infanteriștii sfîrșiți de oboseală și rău de mare. În dimineața următoare, batalionul a coborît din nou de la bord și a ajuns pe uscat în jurul orei 8.00, după aproximativ 15 ore de la ordinul inițial de debarcare.

Pînă mai tîrziu după-amiaza, elemente ale Regimentului 11, artileria, deja debarcaseră și își potriviseră unele din arme. Fiecare batalion de infanterie dispunea și de un număr de arme antitanc de 37 mm și de bazuca, pe lîngă puterea de foc a mitralierelor grele și tunurilor de la unitățile de asalt. O baterie de tunuri de 40 mm aparținînd Batalionului de Artilerie Antiaeriană a fost trimis pînă la linie în zona Regimentului 5 de Infanterie Marină. Aceste tunuri cu tragere rapidă erau foarte eficace în luptă directă, dar foarte periculoase pentru cei care le mînuiau, expunîndu-i direct focului inamic. Au fost de asemenea atașate batalioanelor individuale tancuri Sherman, iar unii comandanți de unitate se aflau în comunicare directă cu vasele ce ofereau sprijin de foc din larg. În acest fel, deși pierderile au fost mai grele decît se așteptaseră, iar unele dintre unități nu avansaseră cît trebuia, Infanteria Marină avea la dispoziție o desfășurare de forțe de foc de temut. Acest lucru a fost clar demonstrat de rezultatele unui atac de bază al infanteriei și tancurilor japoneze care a început în jurul orei 16.00 în fața batalionului 2/1 al lui Housowetz și în fața batalionului 1/5 al colonelului Boyd. Nici una dintre unități nu avansase din cursul dimineții și amîndouă se împotmoliseră aproape paralel cu pista transversală secundară a aerodromului.

Faptele esențiale ale contraatacului japonez din cursul după-amiezii sînt cunoscute, dar detaliile sînt încă dezbătute și nu se vor clarifica probabil niciodată complet. Ceea ce se știe cu siguranță este că în jurul orei 16.30 japonezii au deschis lupta cu un foc foarte puternic de artilerie și mortiere grele asupra plajelor Orange, iar cîteva minute mai tîrziu

infanteria japoneză, bazată în mare pe forța companiilor, a început să se desfășoare aproape de partea nordică a aerodromului. Un observator din aer a raportat de asemenea că japonezii aduceau tancuri, le ascundeau în spatele înălțimilor și al frontului, dar totuși în apropierea infanteriei. Aceste mișcări de trupe au fost raportate centrului de comunicare de pe „Du Page” la 16.45. Numărul de tancuri a fost estimat la 20. S-au aranjat în două coloane la aproximativ 600 de yarzi înaintea Infanteriei Marine, au înconjurat marginea de nord a tufărișului pădurii și au șarjat cu putere maximă traversînd în diagonală frontul lui 2/1, țintind în centrul lui 1/5. Infanteria japoneză a alergat după tancuri, dar nu le-a putut ajunge.

Toți observatorii sînt de părere că șarja plină, accidentală sau planificată, a fost singura cale care ar fi putut aduce succesul atacului. Dacă comandantul japonez ar fi urmat întocmai tactica standard de tancuri/infanterie, tancurile sale ar fi fost distruse cu mult înainte de a ajunge liniile Infanteriei Marine, deoarece tancurile japoneze reprezentau un punct slab important în planurile lor militare și nu-și meritau deloc (re)numele. Aveau greutate mică, blindaj frontal redus, șenile expuse, și doar un tun de mic calibru. Infanteriștii Marinei din ambele batalioane stăteau blocați de mai multe ore, iar 1/5 al colonelului Boyd își amplasase tunurile antitanc de 37 mm înaintea liniilor. Deși toate tancurile Sherman – minus unul – din Compania B a Batalionului 1 de tancuri aflat în sprijinul lui 2/5 se întorseseră pe plajă pentru reîncărcare, nu trebuia să se deplaseze decît aproximativ 50 de yarzi pentru a-și îndrepta tunurile de 75 mm asupra tancurilor japoneze care își expuneau părțile lor vulnerabile. În plus, cele trei tancuri Sherman, atașate la 1/5, stăteau la adăpost (de atacul în anfiladă) în spatele liniilor, iar mai spre sud, încă patru Sherman-uri operînd cu 2/5 se aflau într-o poziție de atac din flanc. Poate că japonezii nu și-au închipuit atacul ca pe o șarjă sinucigașă, dar aceasta a fost întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Cînd tancurile ușoare japoneze s-au apropiat,

infanteriștii Marinei din ambele batalioane au deschis focul cu armele antitanc, iar Sherman-urile din toate sectoarele s-au îndreptat spre inamic. Singura unitate de artilerie în acțiune, Bateria E din 2/11, a declanșat un foc discret cu viteză de tragere maximă înainte ca vehiculele japoneze să iasă de pe pistă. Un bombardier în picaj al forțelor navale și-a adus și el contribuția lansând asupra japonezilor o bombă de 500 de livre. Soldatul Sledge din 3/5, aflat în zona din dreapta atacului, l-a observat totuși. El a raportat:

„Explozii de obuze au apărut printre tancurile inamice. Cîteva din tancurile noastre Sherman sosiseră la marginea aerodromului în stînga noastră și au deschis focul. Din cauza norilor de praf și a focului de proiectile, nu am putut vedea prea mult și n-am zărit deloc Infanteria inamică, dar focul din stînga noastră era extrem de puternic.“

Praful și fumul s-au adăugat la confuzia creată și au constituit unul din motivele pentru care au existat mai tîrziu neînțelegeri între 1/5 și 2/1. Colonelul Housowetz, avînd sub comandă 2/1, este convins că oamenii săi cu bazuca au lovit șapte sau opt tancuri japoneze și a relatat că abia a scăpat cu viață cînd unul din vehiculele în plină viteză au zburat chiar pe deasupra capului său cînd s-a ghemuit într-o adîncitură din teren din preajma pistei. Acesta era desigur un tanc care a fost distrus de infanteriștii Marinei din unitatea sa. Tunurile antitanc din Regimentul 5 al Infanteriei Marine au fost menținute în acțiune, după cum și toate tancurile Sherman au fost implicate în defensivă. Căpitanul Jack Munday, comandant al plutonului de tancuri ce sprijinea Batalionul 1/5, a raportat mai multe lovituri în plin asupra tancurilor japoneze, mai ales după trecerea de la proiectile de distrugere a blindajului la explozibile cu întîrziere. Fondul de foc aproape perfect pentru tancurile Infanteriei Marine a oferit artileriștilor o zi mare în lupta împotriva tancurilor japoneze atît de puțin protejate. Majoritatea tancurilor japoneze examinate după bătălie au arătat o mulțime de lovituri în toate părțile, așa încît a fost imposibil să se acorde o mai mare credibilitate vreuneia din unități. Nu se cunoaște exact nici numărul tancurilor

japoneze participante, deși cifra acceptată ar fi treisprezece, din care numai două au scăpat. Infanteriștii japonezi ori au fost omorâți, ori s-au salvat traversînd aerodromul.

Încercarea japonezilor de a pătrunde în liniile Infanteriei Marine folosind tancurile a fost un eșec total, deși două tancuri au reușit să răzbească pînă la plajă, unde au produs pagube minore. Infanteriștii Marinei au rămas doar pe pozițiile lor, în timp ce tancurile și aruncătoarele cu reacție (bazuca) își făceau datoria, iar apoi îi omorau pe infanteriștii și tanchiștii japonezi care rămăseseră în viață. Un alt atac major al infanteriei, susținut de două tancuri, a fost lansat pe la 17.50 și a avut ca țintă punctul de legătură între Regimentele 1 și 5 de Infanterie Marină. Tunurile mai grele ale Sherman-urilor au distrus tancurile, iar focul armelor automate au secerat infanteria înainte de a ajunge la liniile Marinei. Indiferent de ce a susținut fiecare din unitățile Marinei, un lucru a rămas indiscutabil. După ora 18 în Ziua D, colonelul Nakagawa nu a mai rămas cu nici un fel de posibilitate de a amenința vreo unitate a Marinei cu trupe blindate.

Luptele nu au încetat cu venirea întinericului. Deși intensitatea focului japonez de arme portative și mortiere a scăzut considerabil de-a lungul liniei, pe parcursul nopții s-a deschis focul cu mitraliere, arme de mînă, mortiere și artilerie, asupra unor zone dinainte fixate. Folosirea de către artileria Marinei a munițiilor de iluminat, a contrabateriei și a focului de hărțuială a răsturnat planurile japonezilor. Totuși, asupra Punctului ei și-au continuat atacul pînă ce căpitanul Hunt a rămas dimineată numai cu 18 soldați combatanți. Singurul loc în care japonezii au realizat un atac mai de proporții a fost extrema sudică împotriva Batalionului 3/7 blocat aici. Dinspre terenurile împădurite și mlăștinoase ei au declanșat spre nord o serie de lovituri care au continuat aproape patru ore. Atacanții au suferit pagube grele și nu s-au putut deloc apropia să străpungă liniile Infanteriei Marine.

Deși intensitatea luptelor se mai diminuase, noaptea își avea primejdiile ei, reale sau existente doar în închipuirea

oamenilor. Japonezii știau foarte bine să se strecoare și mai mulți infanteriști au fost omorâți în prima noapte. Gîndurile că japonezii încearcă astfel de atacuri izolate, împletite cu zgomotele, mirosul și căldura i-au ținut pe majoritatea infanteriștilor treji; chiar și cei cu mai multă experiență au dormit foarte puțin. Russel Davis, din Regimentul 1 Infanterie Marină, își amintește cît de aproape erau liniile frontului și cum un japonez care știa engleza și fusese pesemne ales special să-i insulte, le striga fel de fel de lucruri de la cei cîțiva iarzi care îi despărțeau. I s-a răspuns pe același ton, cu vorbe și mai colorate, și mai originale, iar acest schimb de insulte a durat un timp, pînă ce ofițerii Marinei i-au pus capăt de teamă că japonezii voiau doar să le afle poziția cît mai exact. Experiența de peste noapte a lui Davis trebuie să fi fost împărtășită și de alte mii de infanteriști. El notează:

„Îmi amintesc foarte puține detalii din noaptea aceea. Buck trebuie să fi rămas treaz în toate orele de strajă. Nu părea niciodată să poată dormi bine atît timp cît era în apropierea liniilor. De altfel, nimeni nu putea. Ori de cîte ori izbucnea vreun semnal luminos sau un obuz bubuia mai aproape inima începea să-mi bată mai tare. Linia în timpul nopții are un fond sonor specific. Cînd focul puștilor încetează se instalează liniștea. Cînd se întîmplă asta și te împresoară întunericul, războiul pare de departe și te cuprinde somnul de atîta oboseală. Dar apoi se aude o împușcătură, cîteodată de-a noastră, cîteodată de-a lor. Urmează o rafală de foc, în cele din urmă se declanșează răpăitul unei mitraliere. Apoi se aude un schimb nervos de focuri, în timp ce ambele părți se trezesc și tăcăne cu furie. Oamenii strigă de-a lungul liniei, rachetele luminează și umbra aleargă încolo și înapoi în fața liniei, încît ai putea jura că inamicul atacă în forță. Cartușe trasoare străbat întunericul. Cei cu mortierele se trezesc și ei și trag de cîteva ori. Artileria intră și ea în joc și războiul este în toi. Apoi iarăși se creează un moment de acalmie, se mai trag cîteva rafale stinghere și lucrurile se liniștesc din nou. Cîteodată străpunge aerul un strigăt răgușit după cel care culege cadavrele, iar oamenii se întrebă ici și colo: „Cine a fost lovit? Cine a fost?”

Din cele relatate de un alt infanterist al Marinei reiese cît de primejdios era pentru aceștia chiar în zonele relativ sigure, din apropierea postului de comandă al diviziei. Benis Frank, orchestrant în fanfară, funcționase cîtva timp după

debarcare ca brancardier. Poziția sa se afla în zona din spate, în preajma postului de comandă al tanchiștilor. Cu toate acestea, toți erau nervoși și temători, și nu ieșeau din tranșeul lor decât dacă era neapărată nevoie. Iar Frank chiar avea nevoie, și situația în care s-a aflat în seara aceea era să-l coste viața.

„Era vorba despre o necesitate fiziologică... – dacă erai singur, nu îndrăzneai să te strecuri afară din tranșeul tău. Era spre ivitul zorilor și a trebuit să urinez. Noi ne așternusem pe jos în tranșee pelerinele – era nisip, dar exista un mic miriapod la Peleliu care ți se strecura pe sub pelerină și îi auzai fișuitul și nu puteai fi deloc sigur – îți lăsa un fel de urmă pe piele care producea bășici – mulți aveau asemenea bășici. Cei mai în vîrstă îmi spusese ră să-mi fac rost de pîine și brînză ca să n-am probleme cu stomacul, dar acum nu mai puteam aștepta, iar între tranșeul meu și cel de alături se afla o creangă mare a unui copac ce fusese doborît. Așa că am mers și m-am așezat pe el pentru a-mi rezolva problema; apoi am auzit la spate țâcănitul unui încărcător de automat Thomson; era tipul din șanțul de alături care crezuse că vede figura unui japonez care se țira spre el. I-am spus cine sînt. Apoi am descoperit că exact în locul pe care stătusem se afla îngropată o mină de teren, care din fericire pentru mine nu a explodat.“

La sfîrșitul Zilei D Divizia 1 Infanterie Marină își realizase toate obiectivele ce i se fixaseră, cu excepția părții sudice a insulei. În pofida temperaturilor ce atingeau la prînz peste 100° F și a umidității foarte ridicate, unele batalioane de asalt făcuseră minuni în fața unei rezistențe japoneze de o forță nemaîntîlnită pînă atunci. În cursul primei zile au devenit evidente multe deficiențe, ele putînd fi observate chiar și de un simplu trăgător. Mai întîi nereușita bombardamentului naval și aerian concentrat de a scoate din luptă fortărețele inamice, sau în multe cazuri de a modifica simțitor capacitatea de rezistență japoneză. În strînsă legătură cu aceasta, pierderea multor vehicule cu șenile, datorită focului inamic. Cu toată activitatea echipelor de salvare, s-a făcut simțită mult lipsa mijloacelor de transport, care a dus la multe dificultăți în aprovizionarea primelor linii cu muniție, hrană și apă. Folosirea paletelor a dat multă bătaie de cap, iar remorcile amfibii au ajuns aproape toate la țăr_m cu defecțiuni. Au fost prinse prea jos și multe au suferit

avariei cînd au fost trase din apă pe plajă. Evacuarea morților și răniților a fost foarte dificilă datorită numărului mic de vehicule de transport. Stațiile de evacuare nu au fost bine fixate sau marcate, iar LVT-urile pentru transport întîmpinau greutăți pînă la găsirea lor. Multe LVT-uri nu aveau rampe, iar răniții nu puteau fi urcați la bord.

În afară de rezistența îndîrjită a japonezilor, un lucru care a rămas în memoria tuturor a fost lipsa de apă în acea primă zi. Temperaturile înalte și umiditatea din Peleliu făceau orice fel de efort extrem de dificil. În primele zile după invazie temperatura la ora prînzului era invariabil peste 100°F. După o activitate fizică asiduă, infanteriștii aveau nevoie de mari cantități de lichide. De la bordul navei primiseră cîte două bidoane pline cu apă. O parte din această apă nu era bună de băut. Totuși toți pușcașii, cu excepția doar a acelorora cu multă stăpînire de sine, își terminaseră apa pînă după-amiază. Lipsa de mijloace de transport și rezistența japoneză însemna că oamenii de la linia frontului se aflau în mare încurcătură. Căderea nopții nu era de prea mare folos, temperatura scăzînd numai cu cîteva grade. În unele locuri apa se strînsese în gropile de bombe și obuze, iar unii infanteriști, gîndindu-se că merită să riște, își potoleau setea cu lichidul murdar, albicios. Chiar cînd se primea apă în zona liniilor, de obicei era amestecată cu benzină și uleiuri, cea mai mare parte din ea fiind transportată în bidoane de 55 galoane folosite anterior pentru depozitarea acestora și nespălate bine. Mulți dintre infanteriștii Marinei s-au îmbolnăvit din cauza apei și au trebuit să fie evacuați mai tîrziu. Numai un număr relativ mic de oameni și-au primit rația de apă din bidoanele obișnuite de cinci galoane „Jerry“, umplute la bordul vasului, pentru că cei ce se ocupau cu aprovizionarea s-au gîndit că și bidoanele mari vor fi la fel de bune. Unul dintre eroii rămași neglorificați ai celei dintii zile la Peleliu a fost căpitanul Paul Douglas, mai tîrziu senator din Illinois. Un soldat își amintește:

„N-am văzut niciodată pe nimeni care să dăruiască mai mult țării sale decît Paul Douglas. Își punea în spate un bidon de cinci galoane de apă –

trebuie să fi avut 50 de ani, iar noi eram majoritatea de 18 sau 19 ani și îl vedeam mai bătrîn ca Dumnezeu. Aici erau 110°, fața îi era roșie ca cel mai roșu măr pe care l-ați văzut vreodată, și totuși venea în fața trupelor și zicea: „Haideți, v-am adus niște apă“, și era pentru noi ca un Dumnezeu. Douglas era adjutant de Divizie, ar fi trebuit să stea în spatele frontului, dar el se afla aici, pe linia frontului, cu noi.“

Problema apei a continuat să fie acută pînă ce inginerii au descoperit că se pot săpa fîntini aproape peste tot pe insulă, iar mai tîrziu acestea au asigurat cantitatea necesară de apă pentru trupele ocupante.

În ciuda tuturor dificultăților întîmpinate, în dimineața celei de-a doua zile infanteriștii Marinei dețineau un cap de pod de 3.000 de yarzi lungime și aproximativ 500 de yarzi în adîncime. În unele locuri pătrunseseră și mai mult, țineau sub control jumătatea sudică a aerodromului și își creaseră și o poziție întărită pe coasta estică. Colonelul Nakagawa își risipise multe dintre trupele desemnate pentru sectoarele vestic și sudic, își pierduse majoritatea tancurilor și cu siguranță nu avea forța necesară să împingă Marina înapoi pe coaste. Cu toate acestea, Divizia 1 de Marină a plătit un preț foarte scump pentru înaintarea sa. Numărul total al morților și răniților în luptă s-a ridicat la 1.111. Dintre aceștia 210 erau morți. Mult mai mulți au suferit temporar de incapacitate de luptă datorită oboselii excesive, căldurii și umidității. În zilele care au urmat, luptele, deși purtate pe un alt teren, s-au dovedit a fi la fel de grele, iar tributul în vieți omenești cerut de japonezi pentru fiecare iard cucerit a fost la fel de ridicat.

6 UN CAP DE POD APĂRAT

Planul celei de-a doua zile a operațiunii era simplu. La orele 08.00 începea un atac general. Regimentul 1 de

Infanterie Marină va ataca în general spre vest și va slăbi rezistența japoneză de-a lungul liniei de margine. În același timp, golul din stînga liniei va fi ocupat și se va stabili contactul cu compania izolată a căpitanului Hunt, care ținea Punctul. După cucerirea porțiunii nordice a aeroportului și a barăcilor anexe, 2/1, cooperînd cu flancul stîng al batalionului Regimentului 5 de Infanterie Marină, va începe atacul spre nord, care-i va alinia de-a lungul masivului deluros principal al Umurbrogolului, obiectivele principale ale Regimentului 5 de Infanterie Marină fiind ocuparea aerodromului, a majortății clădirilor aferente ca și a principalelor obiective din orașul Peleliu. Dacă aceste manevre reușeau, compania din flancul drept trebuia să ajungă pe coasta estică pînă la sfîrșitul zilei, creînd cadrul necesar soldaților din Infanteria Marină să stăpînească o poziție est-vest de-a lungul întregii insule. Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină, 1/7 și 3/7, urmau să finalizeze sarcina de a curăța punctul sudic de apărătorii japonezi, o sarcină pe care cei din cartierul general și-au închipuit că poate fi îndeplinită în Ziua D. Batalionul în rezervă 2/7, care în seara Zilei D navigase prin împrejurimi, a fost trecut mai tîrziu în sectorul 1 al Diviziei de Infanterie Marină, pentru a sprijini atacul lui Puller în Ziua D+1. Urma să rămînă atașat Regimentului 1 pînă cînd acea unitate urma să fie retrasă din luptă.

Factorii care nu aveau legătură cu rezistența inamicului continuau să frămînte soldații în toate atacurile lor după Ziua D. Cu toate că problemele căldurii și umidității au fost deja menționate, ele nu pot fi subliniate destul. În dimineța Zilei D+1 temperatura urcase deja la 100° F. Mulți dintre soldați nu avuseseră destulă apă bună de băut și unii chiar au băut apă lăptoasă din scorburî. Au apărut pe rînd insolația, bolile din cauza apei și supradozarea cu tablete de sare, toate contribuind la reducerea numărului soldaților apti de luptă din toate unitățile. Cum luptele au continuat și după Ziua D+1, aproape fiecare soldat fusese afectat de vreun fel de infecție, tip ciupercă, afecțiuni care nu puteau fi tratate corespunzător decît după retragerea unităților în

spatele liniei.

Mirosurile erau groaznice. Pădurea tropicală, în condiții normale are un miros specific, de putred, mai ales în zonele mlăștinoase. Peleliu fusese zdruncinată de cîteva zile de focurile Marinei și bombardamentele aeriene și timp de o zi și o noapte de lupte înverșunate. Se simțeau peste tot mirosurile tari de cordit, de cocotieri și arbuști arși. Și mai erau și morții. În general soldații din Infanterie, morți, erau luați și mutați repede în zona de plajă; dar asemenea atenție nu se acorda și japonezilor. Temperaturile înalte accelerau descompunerea. Mirosul particular, „mirosul morții“, era foarte puternic mai ales în cazemate și alte zone în care japonezii opuseseră rezistență. Căpitanul Hunt povestește cum era la „Punct“:

„De la cei pe care-i omoriserăm ieri emana un miros de putrefacție groaznic. Pielea galbenă începuse să li se facă maro, iar corpurile pe care biziau muștele, dar pe care nu apăruseră viermi încă, erau umflate și crăpate ca niște pepeni stricați.“

Corpurile și mirosurile nu aminteau constant de omniprezența morții. Fiecare soldat din Infanteria Marină văzuse prieteni loviți, unii mutilați groaznic, alții omorîți, și fiecare, în intervalele mai liniștite, se gîndise și se întrebese de ce el a scăpat și alții au murit. Erau atîtea moduri de a fi omorît sau lovit, încît era normal ca cei sănătoși încă să se întrebe cît va mai dura pînă devin și ei victime. Cu toate că a doua zi luptele în unele locuri au fost și mai severe, moralul nu le-a scăzut. Două motive sînt mai evidente. Primul constă în faptul că ei erau „Marines“ soldați ai Infanteriei Marine și chiar dacă fiecare în sinea lui înflorește situația, nu aveau de gînd să-și dezamăgească prietenii sau Corpurile. Al doilea factor este de obicei neglijat în relatările trupelor din Pacific. Soldații de Infanterie Marină îi urau pe japonezi. Parțial, această ură le fusese sădită intenționat. De exemplu, colonelul Puller niciodată nu-și lăsa oamenii să uite că ei au venit cu scopul de a-i distruge pe „micii bastarzi crăcănați“. La popota Diviziei I din Pavuvu erau pancarde mari pe care scria: „Omorîți japonezii, Omorîți japonezii, Omorîți

japonezii!“

De asemenea nu uitaseră atrocitățile comise de japonezi în tot Pacificul, dar mai ales împotriva soldaților de Infanterie Marină în Guadalcanal și Noua Britanie. Soldații își puteau explica propria cruzime mai ales când se întâlneau cu rezultatele directe ale rezistenței fanatice a japonezilor din Peleliu. James Merrifield, un sergent aflat în Peleliu, atașat la Cartierul General al Regimentului 5, își amintește:

„Puteai să vezi grămezi, sute de japonezi morți și nu simțeai nimic – doar mirosul – dar dacă treceai pe lângă unul de-al nostru te sfișia.”

Una dintre ilustrările cele mai bune ale acestei uri vine din partea căpitanului Hunt, care a avut multe victime din rîndul oamenilor săi în timpul capturării Punctului. Descriindu-și sentimentele după prima zi, el spunea:

„În toate mințile era același gând: pierdusem prea mulți oameni buni; cît puteam să mai ținem piept? Japonezul încetase momentan; dar ne va lovi din nou; încă eram slăbiți; urma să fim schimbați ca să putem dormi? Vom muri? – și ce dacă – și eram foarte supărați pe japonezi. Îi uram, îi omoram, și nu ne lăsam decît morți. Dacă n-ar fi fost ei, n-am fi pe insula asta blestemată în mijlocul nemicului, cu toate pietrele astea, cu căldura asta nenorocită, fără apă și mîncare.”

Cea mai amară luptă din Ziua D+1 s-a dus pe poziția căpitanului Hunt și pe linia mărginașă adiacentă chiar în fața lui 3/1. În ciuda focurilor intermitente și a contraatacurilor sporadice din noaptea trecută, Compania K a lui Hunt, cu toate că suferise multe pierderi, continua să ocupe Punctul. Cu terțarola ni s-au adus muniții, mîncare, apă și au fost evacuați morții. În timpul dimineții D+1 japonezii au continuat să-și construiască barajul de mortiere și să arunce grenade în zona infanteriei. Toată ziua împușcăturile au chinuit soldații americani. O dată ce s-a descoperit o cale printre stîncile marine veneau provizii regulat și chiar au fost aduse și întărituri, dintre cei ce rămăseseră pe plajă. Firul de transmisie ce făcea legătura dintre companie și batalion, care fusese tăiat, a fost reparat așa încît locotenentul Klopff și echipa lui de observații artilerie

l-a putut însoți pe Hunt. Klopff a adus cu el și puterea de comunicare cu cei aflați în partea dreaptă a zonei din spate a Punctului. În final, chiar înainte de a se întuneca, Compania B și-a croit drumul spre golul creat și elementele sale din partea stîngă au făcut contact cu apărătorii. Cele 30 de ore de izolare ale lui Hunt se sfîrșiseră. Japonezii au reacționat încet la pierderea Punctului. Cu toate că au hărțuit întruna soldații, n-au trecut la un contraatac principal decît pe la orele 22.00 din Ziua D+1. Dacă se făcuse o asemenea cucerire cu o noapte înainte cînd efectivul lui Hunt era de 20 de oameni, atunci japonezii ar fi putut să ocupe locul strategic și să respingă flancul Diviziei I. Pînă cînd s-a gîndit să atace puternic, Hunt primise întărituri, avuse 2 plutoane de mortiere întinse în zonele frontale, era legat de artileria de divizie, iar comandamentul său era în tranșeele săpate de-a lungul zonelor înalte. Japonezii nu aveau altceva de făcut decît să-și îndrepte atacul dinspre est direct spre apărători. Au început un atac simultan de-a lungul zonei plane a plajei din nord; aceasta a fost cea mai apropiată zonă a atacului banzai tipic care a avut loc la Peleliu. Cei care au atacat frontal soldații Infanteriei Marine au fost sfîșiați în bucăți de focurile de mitralieră și automate al cărui efect era sporit, de artilerie și mortiere. Cei care au încercat să atace de-a lungul recifului au fost sau omorîți, sau împinși în nișele din faleză. Soldații i-au scos apoi din ascunzători, aruncînd grenade termit prin deschizături și orificii. La ora 02.00 în Ziua D+2, lupta se terminase.

Atacul fanatic al japonezilor împotriva Punctului venise prea tîrziu și-i costase 350 de oameni. Nu au putut cuceri Punctul și atunci au plecat, lăsîndu-și morții într-un spectacol care l-a impresionat și pe căpitanul Hunt, care-și amintește:

„În nenumăratele bazine și golfulețe în corali, japonezii morți stăteau în patru straturi, iar pe spațiile nivelate erau împrăștiați pe un singur strat. Erau întinși, înfiorători, cu fețele înghețate și buzele încrețite răutăcios, care lăsau să se vadă dinții distanțați și gingiile înnegrite. Ochii aveau întipărit filmul verde al morții prin care vedeam expresia de groază și incredibilitate. Mulți dintre ei erau îmbrățișați ca și cînd ar fi încercat să

se apere de focul nostru. Fuseseră mutilați înspăimîntător: străpunși de gloanțe și sfîșiați de șrapnel pînă le ieșiseră măruntaiele; picioare, brațe, capete și torsuri decorau pietrele și în unele locuri atîrnau grotesc în copaci.“

Dar și pierderea americanilor fusese mare. Cînd a fost eliberată din funcție Compania K pe 17 septembrie, din 235 de oameni cu care debarcase, Hunt mai avea doar 78.

Atacul asupra creștelor de corali din zona dreaptă a Punctului s-a consumat foarte repede după ce a început atacul general la orele 08.00 în ziua D+1. Există dovezi considerabile că foarte repede colonelul Nakagawa își retrăsese trupele de rezervă din zonele estice, ca și majoritatea trupelor care supraviețuiseră în fața Regimentului 5 Infanterie Marină spre poziții dinainte stabilite, apărute din zonele înalte. Totuși, acele trupe care controlau linia din față a Regimentului 1 continuau să opună rezistență fanatică. Colonelul Puller își angajase Batalionul de rezervă 1/1 în Ziua D, și unitatea de tancuri a reușit în după-amiaza D+1 să captureze un segment din linia de frontieră. Aceasta a permis în fine Companiei B să închidă golul cu soldații împresurați de la Punct. Oricum, seara a venit doar cu această cucerire minimă de teritoriu pe extrema stîngă a Regimentului 1 de Infanterie Marină.

Celălalt batalion de flanc al lui Puller, 2/1 al lui Housowetz, în strînsă cooperare cu Regimentul 5 de Infanterie Marină pe partea dreaptă, a trecut peste marginea estică a aerodomului, întîlnind rezistența japoneză minimă. Multe dintre clădirile consolidate cu beton fuseseră sfărîmate de focurile anterioare ale Marinei. Cu toate că ruinele asigurau o oarecare acoperire pentru soldați, ele adăposteau și japonezi care au trebuit scoși prin lupte înverșunate, om la om. Pînă spre seara Zilei D+1, întreaga zonă a barăcilor era controlată de 2/1. Batalionul a înregistrat un succes considerabil, dar la venirea întinericului încă mai aveau peste 250 de iarzi pînă la drumul lateral care marca linia O-2.

Imediat după răsăritul Zilei D+1, japonezii au declanșat un bombardament intens, de toate calibrele, asupra zonei

centrale a liniei Infanteriei Marine. Cu toate că acesta nu a oprit atacul programat pentru 08.00, aproape a distrus structura de comandă a Regimentului 5. Două serii de focuri ale mortierilor grei japonezi au lovit zona CP. Una a fost o lovitură directă asupra CP, iar cealaltă a distrus echipament de comunicație valoros. R-1, R-2, un nou-sosit maior înlocuitor și ofițerul de legătură al Artileriei Marine au fost înlăturați din acțiune. Colonelul Harris, comandantul regimentului, a fost aproape îngropat în explozie, scăpînd cu un genunchi sucit și răni dureroase. Această pierdere era foarte serioasă, deoarece colonelul Walt, ofițerul executiv, fusese trimis cu o seară înainte să preia comanda 3/5. Au fost aduși înlocuitori spre CP regimental în timp ce continua atacul împotriva bazei aeriene. Noul E-1 era căpitanul Paul Douglas, care înainte fusese ofițer de personal al unei divizii. Spre seară, Walt a fost înlocuit în funcția de comandant al 3/5 de maiorul J.H. Gustavson, care fusese ofițerul executiv al 2/5. Când Walt s-a întors la cartierul general al regimentului, l-a găsit pe Harris întins pe o targă, cu dureri mari, dar conștient și hotărît să nu se lase evacuat. I-a spus lui Walt că va depinde de el mai mult decît ar fi normal. Astfel, pe 16 septembrie a existat o conducere dublă a Regimentului 5. Walt spunea:

„El (Harris) nu putea ajunge în primele linii. Hotărîrile mai puțin importante le luam singur. În cazul unor decizii majore, dacă timpul permitea, discutam cu colonelul Harris și-i ceream decizia. În ultimele zile ale campaniei, Regimentul era angajat în capătul nordic al insulei, iar eu conduceam dintr-un CP din față. Colonelul Harris stătea mai retras și eu îl informam asupra celor ce se petreceau“.

Obiectivul Regimentului 5 din Ziua D+1 era să ocupe porțiunea principală a aerodromului și să treacă mai departe spre linia O-2 chiar lîngă începutul liniei de despărțire principală. Aceasta însemna că majoritatea celor trei batalioane de atac trebuia să treacă peste terenul plat descoperit. Japonezii, ascunși în șanțuri săpate adînc de-a lungul versanților ce duceau spre dealurile 200 și 210, punctele înaintașe ale crestei Nas Însîngerat, aveau un cîmp

perfect pentru deschiderea focului asupra aeroportului. Din posturile de observație japonezii puteau să apeleze și la artileria grea aflată în zonele înalte dinspre nord. Încercarea grea la care au fost supuși soldații americani a fost înregistrată superb de unul dintre cei care au supraviețuit, din 3/5. El scria:

„Soarele ardea fără milă și căldura era epuizantă. Fumul și praful de la baraj îmi limitau vederea. Pământul parcă se legăna înainte și înapoi, din cauza ciocnirilor. Aveam impresia că pluteam în vârtejul unei furtuni imaginare. Gloanțele japoneze pocneau și trosneau, iar trasoarele treceau pe lângă mine, pe ambele părți, la nivelul taliei. Focurile de artilerie ușoară, ucigașe, păreau aproape nesemnificative în mijlocul grenadelor explozive. Exploziile, vuietul și uruitul fragmentelor de grenade umpleau cerul. Bucăți de coral dinamitat îmi ardeau fața și miinile, în timp ce bucăți de metal cădeau pe stîncile tari ca grindina pe străzile unui oraș. Peste tot grenadele explodau ca niște artificii uriașe.“

După capturarea aerodromului, 1/5 pe stînga și 2/5 pe dreapta continuau să întîmpine rezistență puternică. 3/5 a fost forțat spre nord și a fost folosit în restul zilei mai mult într-o mișcare de asigurare a zonei estice dintre Regimentul 5 și al 7-lea, încercînd să cucerească un punct sudic. Compania F a 3/5 a fost adusă mai tîrziu, spre seară, pentru a umple un gol împreună cu 2/1, care fusese creat în avansurile dimineții. Avansul lent al 1/5 și 2/5 a fost menținut sub focuri continue japoneze de pe înălțimi. Înainte de amiază Batalionul 1/5 al colonelului Boyd ajunsese în zona mangovelor la nord de aeroport. Aici au întîlnit rezistență puternică din partea japonezilor sub formă de tranșee antitanc, căptușite cu beton. Aceste poziții au fost cucerite abia după lupte grele, după care batalionul a înaintat spre linia O-2. Aceasta se afla de-a lungul unui drum de la baza dealurilor, oferind protecție redusă, motiv pentru care Boyd și-a mutat trupele în adăpostul tranșeelor antitanc pentru noapte. Problemele maiorului Gordon Gayle cu 2/5 erau compuse din pădurea de tufăriș și lăstăriș și mlaștina de mangrove dintre aerodrom și coasta estică. Mulți japonezi se ascuseseră în această zonă, de unde a trebuit să fie scoși cu ajutorul tancurilor. Intensitatea și natura

dezorganizată a luptelor au fost înregistrate de căpitanul Jack Munday, care se ocupa de tancurile care susțineau 2/5. În jurnalul său scria:

„Nici nu era lumină cînd se apropie un locotenent și-mi spune să mă alătur undeva Batalionului al II-lea (ca întotdeauna – nici o indicație, nici o îndrumare, nimic). Am pornit buldozerul și am plecat... Îl găsim pe maiorul Gale la OP. Toți acești comandanți de batalion au prostul obicei de a sta la OP care este sau în față sau în primele linii. El se afla ca 50 de iarzi mai în față. Era ca o momeală într-o poiană cu mitraliere japoneze de ambele părți. I-am omorît. Acum mă aflu în tancul nr.15. Unul își face hara-kiri. Puștii sînt însetați de sînge. Îi omoară iar pe cei morți...”

Pînă spre sfîrșitul zilei, după lupte grele om la om, 2/5 distrusese majoritatea buncărelor și zonelor fortificate din zona de acțiune. Totuși, înainte de lăsarea întunericului, 2/5 s-a retras spre o zonă mai ascunsă, care oferea cîmp mai larg de lansare a focului. Cele două batalioane ale Regimentului 7 al Infanteriei Marine care atacau spre marginea sudică a insulei au întîlnit rezistență din partea trupelor veterane ale Batalionului al III-lea de japonezi, echivalent cu orice care confruntase Regimentul 1 Infanterie Marină de-a lungul recifului de corali din partea stîngă. Companiile K și I la orele 08.00, după încetarea focurilor pregătitoare au atacat spre est pentru a goli zona de barăci mici și fortificații alăturate care se aflau lîngă o cazemată mare. Tancurile și aruncătoarele de flăcări constituiau grupul de șoc al atacului sprijinit de artileria de 75 și 105 mm. Succesul inițial al unităților de artilerie a Infanteriei Marine a fost notat de Tom Lea, care a trecut prin acea zonă cu cîteva minute mai tîrziu:

„Puteam auzi mersul leneș al tancurilor, mortarelor și mortierelor, pocnetul focurilor noastre și răspunsul focurilor japoneze chiar în fața noastră, cînd să intrăm într-o zonă deschisă spre vîrfurile dealului pe care-l urcam. Luminișul era o zonă a barăcilor japoneze înconjurate de cazemate și posturi antiaeriene. Totul era distrus, demolat, sfărîmat. Erau japonezi morți pe jos, acolo unde fuseseră loviți, iar în cele două cazemate am văzut niște corpuri care nu mai erau decît carne roșie crudă și sînge amestecat cu praf de beton și așchii de lemn...”

Atacul spre est a fost oprit de un fort mare cu pereți de

beton de 5 picioare și plăci de oțel groase de 1 inch în jurul gurilor de tun. Loviturile directe ale unităților de marină ajutoare au făcut puține stricăciuni, iar loviturile de 75 mm ale tancurilor Sherman au fost complet inefficiente. În final s-a ajuns la grenadele fumigene ca să acopere echipele Infanteriei Marine de dinamitare care așezau cartușele de dinamită la baza pereților fortului. O dată ce au fost străpunși pereții, apărătorii au fost rapid înlăturați și avansul a continuat.

Una dintre companiile Batalionului 3/7 a ajuns la țărmul estic la 09.30 și au început să stabilească un perimetru de apărare. Celelalte două companii au continuat să atace japonezii pe direcția sudică spre bancul de nisip îngust care apăra ultima poziție de apărare din sud-est. În ciuda bunei organizări a apărării japonezilor bazată pe pozițiile tunurilor dinainte stabilite și pe mici cazemate, soldații americani, cu tancuri, bazuca și aruncătoare de flăcări erau gata la prînz să înceapă un ultim atac împotriva japonezilor. Dar căldura puternică și luptele grele și-au semnalat prezența; majoritatea soldaților nu băuseră apă de dimineată. S-a hotărît să se amîne atacul pentru a-i lăsa pe soldați să se odihnească și să aștepte apa. Binevenita apă sălcie nu a sosit decît după-amiază, motiv pentru care colonelul Hanneken s-a decis să amîne atacul final pentru a doua zi dimineată. Pregătirile au continuat pînă la lăsarea întinericului, tancurile Sherman trăgeau spre cazematele și punctele strategice ale japonezilor. Inginerii de luptă s-au dus înainte să dezamorseze minele puse de japonezi în bancul de nisip.

Avansînd spre coasta vestică, Batalionul 1/7 a avut cam aceleași probleme în timpul zilei ca sora sa, batalionul din stînga. După începerea atacului la orele 08.00 s-au întîlnit cu focuri dense din partea infanteriei japoneze care era ascunsă în cazemate și buncăre. De asemenea japonezii au instalat patru tunuri de 5 inci și trei tunuri antiaeriene de calibru mai mic, pentru a supraveghea zona de sud a Peleliului. Infanteria Marină era bine susținută de propria artilerie, de tunurile Marinei și rachetele de la LCT-urile speciale aflate în larg, astfel încît spre amiază ajunseseră la

limita de pământ care făcea legătura dintre Peleliu și Insula Ngarmoked. Oricum, căldura și lipsa de apă a încetinit avansul ca și în cazul Batalionului 3/7. Cantități suficiente de apă n-au sosit la Batalionul 1/7 decît spre seară. Sosirea apei a fost notată de corespondentul și artistul Tom Lea, care scria:

Cînd am auzit pe unul dintre cei noi spunînd că un LVT a adus cîteva bidoane de apă am înviat. Mi-am desfăcut bidoanele de la brîu și fără măcar să-mi pun casca am plecat în căutarea bidoanelor mari. Le-am zărit într-un luminiș sus pe coasta unde le lăsase LVT-ul și am pornit spre ele. Cam la 15 pași de apă era să intru într-o baltă mare de singe proaspăt. Uitîndu-mă în sus, am văzut trei soldați de Infanterie Marină care duceau un om împușcat în piept. Îl scoteau din luminiș, lîngă bidoane rămăsese un singur om. Nu mă gîndeam decît la apa aceea, mi-am umplut bidonul fără să mă adresez celui alt soldat. Imediat după ce m-am întors alături de Farrel și Martin, în timp ce beam apa a apărut un soldat din patrula noastră cu bidonul plin, spunînd: „Ai dracului, au omorît doi tipi lîngă mine în timp ce-mi umpleam asta. Înainte de asta împușcaseră deja unul“. Am mai luat cîteva înghițituri fierbinți simțindu-mă ciudat.

Chiar lîngă front au fost aduse arme ușoare antitanc, ca și o autoșenilă cu un tun de 75 mm care să-i ajute pe geniști să curețe plaja de mine. Mai tîrziu, geniștii au lucrat în întuneric pentru a curăța drumurile directe ce duceau spre Ngarmoked de mine japoneze. La începutul după-amiezii s-a început un atac combinat de artilerie, tunuri marine și avioane împotriva posturilor japoneze de pe insulă și plăjile interioare adiacente. Scriind la adăpostul uneia dintre navele de sprijin, Tom Lea își aduce aminte:

„Deodată proiectile de 8 inci de la crucișătoarele grele au început să cadă în fața noastră la 250-400 iarzi. Explodau în flăcări mari și fum gri. Chiar și pămîntul se cutremura, după care auzeam boom-urile triple ale salvelor. Aceste fintini gigante de flăcări apăreau pe toată lungimea și lățimea insulei, una după alta – apoi au încetat la fel de brusc cum au început. Chiar din dreptul soarelui au apărut bombardiere cu un zgomot de textile rupte ca și cum sfîșiau cerul. Am văzut cum ouăle negre părăseau abdomenul avioanelor și cum se deschideau ușile amorte, bombele de 1.000 de punduri cădeau în junglă. Peste toată peninsula apăreau iar arbori înalți de fum gri-muștar, acolo unde semînțele de foc

prinseseră rădăcini. Apoi bombardierele cu torpilă veneau pe cer făcând coboriri ascuțite, eliberînd rachetele multiple cu un vîjuit groaznic, iar la sfîrșitul zborului lansînd cuiburi pline de ouă mici și negre care se ciocneau în aer și urlau cînd rupeau pămîntul. Avioanele cu torpilă nu au planat la sfîrșit, ci s-au întors brusc și au zburat deasupra noastră destul de jos. Puteam să vedem echipajul foarte bine în timp ce circulau pe deasupra și se uitau la noi după zid. Doi dintre piloți ne-au făcut cu mîna. În final au sosit și avioanele de vînătoare, escadroane întregi în picaj secțiune cu secțiune, survolînd. Am privit calea portocalie lăsată de trasoarele lor, în timp ce cerul era plin pînă la saturație de zgomotul asurzitor al tunurilor lor.“

Japonezii au pornit atacul principal al zilei D+1 împotriva flancului stîng al Diviziei I Infanterie Marină la orele 22.00, pierzînd majoritatea oamenilor în această încercare. În rest se mulțumeau cu focuri intermitente, obositoare, și cu trimiterea unor trupe să infiltreze liniile Infanteriei Marine. În extrema sudică, un număr de japonezi au încercat în timpul refluxului să traverseze din Ngarmoked spre o insulă mică, anonimă, din nord. Au fost descoperiți și în lumina grenadelor iluminatoare au fost rețezați de trăgătorii Infanteriei Marine și de cei cu mitraliere.

În sfîrșit, aproximativ la orele 10.00 a venit și generalul Rupertus și și-a transferat comanda de pe vas la CP, care fusese aranjată de generalul Oliver Smith. CP-ul se mai afla încă în tranșeele antitanc care erau imediat în spatele sectorului Regimentului 5 Infanterie Marină. Acesta a rămas centrul nervos al operațiunii pînă cînd partea sudică a insulei a fost clarificată și asalturile inițiale pornite împotriva Umurbrogolului. Apoi CP-ul divizional a fost mutat în fostul bloc al administrației japoneze, adiacent la aerodrom. Generalul Smith a rămas în vechiul CP pînă la începutul lui noiembrie, cînd s-a întors în Pavuvu. Generalul Rupertus era încă handicapat din cauza accidentării piciorului în Ziua D+1 și mai mult decît de obicei depindea de subordonați pentru aflarea situației de-a lungul frontului. Aceasta a devenit una din sarcinile principale ale generalului Smith. Era aproape tot timpul în mișcare, în jurul Diviziei. Evident, generalul Rupertus a continuat să păstreze o distanță extraordinară față de ADC, pierzînd astfel suportul intelectual și moral al

generalului Smith. Smith raporta din cînd în cînd ofițerului comandant, dar nu i s-a cerut niciodată să participe la conferințele de planificare care aveau loc la Cartierul General.

În orice situație de luptă, pușcașii erau cei care duceau greul și sufereau cele mai multe accidente. Așa că este normal să concentrăm atenția asupra acestor elemente, să ignorăm, într-un sens relativ, personalul din fund. În această conjunctură pare potrivit să ne uităm la contribuția adusă de grupele de sprijin, ținînd cont de un factor evident dar foarte des neglijat. Într-o invazie ca cea din Peleliu sînt foarte puține zone în afară de pericol; plaja este aproape la fel de periculoasă ca și frontul. În Peleliu inginerii, cei din orchestră, personalul medical, membrii echipajului de descărcare a proviziilor, toți se aflau sub foc și toate elementele Diviziei I Infanterie Marină au suferit pierderi în primele două zile.

Elemente ale artileriei diviziei, Regimentul 11 Infanterie Marină, se aflau pe țărm în ziua D, acordînd sprijin direct prin foc Infanteriei. Corpul de artilerie a sosit pe uscat a doua zi și a fost pus sub controlul ofițerului comandant al Regimentului 11 Infanterie Marină. Toate aceste arme erau supuse focului intermitent al contrabateriei artileriei japoneze, aflată în zonele înalte, departe, chiar și în Insula Ngesebus. Majoritatea armelor Regimentului 11 au fost folosite pentru sprijinirea directă a Regimentelor 1 și 5 de Infanterie Marină în asaltul nordic din Ziua D+1 și după aceea. Oricum, Batalionul II de obuziere de 105 mm și o baterie de obuziere de 155 mm au jucat un rol important în neutralizarea pozițiilor fortificate japoneze din sud, care confruntau Regimentul 7 Infanterie Marină. O baterie a Batalionului VIII de obuziere de 155 mm a fost așezată într-o poziție din care să poată trage asupra canalului, în vederea sprijinirii debarcărilor Diviziei 81 în Angaur. Pe 18, toate aceste arme, tunuri și obuze au devenit disponibile să suporte noul atac al Infanteriei Marine asupra marginilor nordice ale aerodromului.

Inginerilor de luptă li s-a dat o serie de sarcini pe care le-

au îndeplinit mai bine decît se aştepta, în ciuda lipsei de personal calificat şi a condiţiilor primejdioase. Majoritatea inginerilor de luptă fuseseră ataşaţi direct la echipele de luptă pentru a ajuta la curăţarea multor posturi japoneze fortificate, despre care în raportul final al inginerului corpului scria că sînt „de tipul celor întîlnite de obicei la posturile japoneze doar că din punct de vedere calitativ şi cantitativ erau superioare celor întîlnite pînă acum.“ Aceste unităţi de geniu, supuse aceleiaşi situaţii ca şi puşcaşii Infanteriei Marine, au avut multe pierderi. Implicarea majorităţii geniştilor în sprijinirea infanteriei a dus la reducerea considerabilă a specialiştilor care să depisteze minele şi capcanele. Pentru sarcini de genul acesta au fost delegaţi un număr foarte mic de genişti. Rezultatul a fost pierderea unui număr mare de soldaţi şi vehicule din cauza acestor suvenire fatale lăsate de japonezi.

Un grup de oameni, ale căror funcţii erau atît de necesare succesului oricărei operaţiuni amfibii şi a căror muncă este de obicei trecută cu vederea, era numit „grupul de ţărm“. Treaba lor era să descarce şi să mute proviziile necesare spre diferite echipe de luptă. În Peleliu sarcinile de acest gen erau îngreuiate de prezenţa recifului. Majoritatea materialelor de suport trebuiau transferate în dreptul recifului în LVT-uri sau DUKW-uri din cauza drumului periculos pînă la mal. Artileria şi mortierele fatale ale japonezilor au distrus o serie de LVT-uri şi de alte mijloace de transport, aceste pierderi făcînd dificilă aprovizionarea trupelor din faţă. În primele trei zile apa şi muniţiile au avut prioritate. Dar abia în a III-a zi s-a instalat după recif un loc de debarcare de tip LST în zona Scarlet Beach (Plaja Roşie). În Ziua D+4 se instalase o trecere tip ponton, dar pînă nu a fost asigurată Purple Beach (Plaja Violetă) de pe coasta sudică, nu puteau fi aprovizionaţi în flux continuu cei de pe uscat. Pînă în Ziua D+4, majoritatea descărcărilor s-au făcut sub focul direct al japonezilor şi pentru o perioadă bună de timp armele ascunse în zonele înalte puteau să mai facă încă mult rău.

Politica guvernului Statelor Unite în anii 1940 excludea integrarea. Albii şi negrii erau despărţiţi, cei din urmă fiind

folosiți în posturi de muncă fizică, grea, de obicei nu luptau. Cu toate că au fost trecuți în funcții inferioare în cadrul Corpurilor, soldații de Infanterie Marină de culoare s-au evidențiat în Peleliu. Despărțirea aceasta a fost notată pe scurt de Russell Davis din Regimentul 1 Infanterie Marină, care își amintește că s-au instalat în seara zilei D și că s-a întors să privească spre plajă:

„... Pe poteca de lângă baltă venea o coloană de bărbați cu fețe închise la culoare, îmbrăcați în salopete de Infanterie Marină. Erau bărbați înalți, solizi, iar fețele lor nu se puteau distinge din cauza întunericului care se lăsa. Erau primii soldați de culoare pe care îi văzusem în război. Aduceau apă și muniții de pe plajă, conduși de un sergent imens, care ducea o ladă de muniție pe fiecare umăr. Au lăsat lăzile jos lângă banc, și chiar atunci japonezii au tras salva de seară pe front și toată lumea a fugit să se ascundă...”

Unul dintre soldații de culoare care se ascunsese în aceeași groapă cu Davis a hotărât să rămână peste noapte și a fost imediat introdus într-una din gărzi.

Acceptarea unui soldat de Infanterie Marină de culoare într-o asemenea situație de luptă spune mai mult decât comentariile ofițerilor superiori la adresa comportamentului acestora când se află sub foc de armă. Toți comandanții de unitate care au intrat în contact cu acești bărbați le-au lăudat curajul, zelul și buna dispoziție. Colonelul Deakin a notat activitățile soldaților de culoare din cadrul celui de-al XVI-lea Depozit al Cîmpului care s-au oferit să fie purtătorii tărgilor și i-a lăudat pentru modul în care au îndeplinit acest important serviciu. De asemenea, colonelul Harris, în raportul său de luptă, a dat atenție deosebită negrilor din Seabees* – Compania A a Batalionului Special 17 CB, pentru sarcina grea dar deosebit de importantă de descărcare a proviziilor pe plajă sub amenințarea focului inamic.

Soldații de Infanterie Marină și marinarii de culoare erau înlăturați din cauza prejudecăților, din rîndul soldaților obișnuiți de Infanterie Marină, dar în Peleliu au demonstrat

* Unitate de geniu de marină.

că merită să ocupe locul respectiv.

S-ar putea ca grupurile de „marines“ din Peleliu, cărora li s-a făcut cea mai puțină publicitate și care meritau laude, să fie echipele de medici și personalul din spatele frontului, ca membrii orchestrei, personalul Cartierului General și persoanele care îngrijeau cîinii de război care mai tîrziu au fost trecuți să poarte tîrgile. O dată cu primele atacuri din Ziua D au sosit pe uscat și 3 companii medicale. Compania A a fost desemnată Regimentului 1 Infanterie Marină, Compania B Regimentului 5 și Compania C Regimentului 7. Fiecare dintre aceste unități avea un efectiv autorizat de 40 de soldați însărcinați cu strîngerea cadavrelor și 96 de brancardieri; s-a descoperit destul de repede că nu erau suficiente cadre. Căldura și umiditatea ar fi pus la grea încercare echipele medicale, chiar dacă inamicul n-ar fi tras. Rezistența feroce a japonezilor de pe plajă și din zonele următoare a dus la o rată de victime mult mai mare decît se așteptau în rîndul echipelor de tragere ale Infanteriei Marine. Chiar și cei din trupă au suferit pierderi neobișnuite. Pînă cînd Divizia I Infanterie Marină s-a retras, corpul spitalului avea 239 pierderi din cifra inițială în 1.835. Această cifră, cu toate că este mare, nu ilustrează întreaga situație: 36% din Compania A erau răniți, 31% din Compania B și 45% din Compania C, majoritatea acestor pierderi fiind înregistrate în primele zile de luptă.

Putem să ne creăm o idee în legătură cu situația brancardierilor din primele zile ale bătăliei din povestirile unui soldat de Infanterie Marină dintr-o unitate antiaeriană ale cărei tunuri nu fuseseră aduse pe uscat încă. El povestește:

„Primul sergent s-a oferit să mă facă brancardier. Regimentul 5 fusese oprit într-o zonă mlăștinoasă, numărul victimelor era mare, frunzișul era căzut tot, iar cadavrele pluteau în apă și în noroi printre crăci și bețe fără nici un fel de acoperire. Mi-aduc aminte că erau doi Seabees, încă un tip și cu mine [în echipă]. Cazemata în care trebuia inițial să-mi duc escadronul era folosită în acea perioadă ca stație de evacuare, și se afla chiar peste o culme în apropierea unui drum paralel cu partea din spate a culmii. Am fugit în sus pe drum cam 400 de iarzi, pînă la cazemata asta

am văzut că aveau mulți răniți pe târgi. Prima dată ne-am dus toți patru cu o targă, dar în primul drum cei doi Seabees au fost loviți și atunci, împreună cu celălalt soldat de Infanterie Marină, am mai făcut patru drumuri în mlaștină, dar pe urmă el a trebuit să mai facă două drumuri sigur, pentru că la mine a apărut prostrația, din cauza căldurii.“

Companiile medicale erau pe uscat și au început să opereze chiar înainte să se facă o oră de la prima debarcare. Totuși, majoritatea echipamentului lor n-a fost adus decât după multe ore. Abia la patru zile după debarcarea soldaților de Infanterie Marină au fost aduse toate facilitățile adecvate spitalului pe uscat. Până atunci, funcția principală a majorității personalului medical fusese de evacuare a răniților. Pentru acest scop au fost stabilite secții medicale de uscat, care aveau să fie consolidate mai târziu pe Plaja Portocalie. O altă stație de colectare centrală a fost stabilită pe Plaja Violet, după ce acea zonă fusese asigurată, deoarece răniții puteau fi evacuați de aici direct pe APA-uri și pe vapoarele spital. Unele victime, cele din luptele primelor două zile au fost evacuate din câmpul de luptă și duse direct pe recif, fără să mai treacă prin secțiile medicale de pe uscat. Procedura de evacuare în retrospectivă pare foarte simplă, dar a fost de fapt foarte dificilă datorită focurilor obositoare și lipsei de vehicule. Răniții erau aduși la stațiile de evacuare cu orice mijloc disponibil. Aici li se administra tratamentul minim și cât se putea de repede erau trecuți în DUKW-uri pentru a fi transportați la recif și unde așteptau APA-uri sau nave spital.

Este imposibil să redăm realitatea problemelor legate de tratarea răniților și muribunzilor din Peleliu. Tom Lea a descris cât se putea de bine una din bazele temporare pentru răniți pe care a observat-o în Ziua D+2.

„Cam la 30 de pași în spatele șanțului japonez se stabilise o bază pentru răniți, într-un crater mare de obuz făcut de unul din tunurile noastre de război. De jur împrejur erau bucăți de șrapnel lungi de peste 1 picior. La baza craterului, un doctor lucra la cazurile cele mai grave din târgi. Cei de la trupă, cite patru la o targă, veneau continuu cu răniți însingerați. Doctorul lega de vârful unui trunchi de copac căzut sticlele cu plasmă și făcea transfuzii cât putea de repede după intervenții chirurgicale dure. Cei

de la trupă aplicau compresii, sulf, morfină, se ocupau de răniții care puteau merge și acordau primul ajutor cazurilor mai ușoare. Părintele stătea alături cu două sufertașe și o biblie, ne ajuta. Se vedea că era adînc tulburat de suferința răniților și de moarte. Părea singur și foarte aproape de Dumnezeu cînd se apleca asupra celor amăriți, atît de departe de casă. Soldații puneau un poncho, o bluză, o cîrpă, orice la îndemină peste fețele gri ale morților și îi duceau la o margine de plajă, sub prelate, unde așteptau săparea mormintelor.“

O problemă principală pentru planificatorii Infanteriei Marine era minimizarea răspîndirii bolilor infecțioase. În primele zile, mii de japonezi morți stăteau acolo unde muriseră. Ar fi fost prea periculos să le colecteze corpurile chiar dacă ar fi avut oameni disponibili pentru această sarcină grea. Problema principală cu care se confruntau comandanții de Infanterie Marină din Ziua D+2 era lipsa de trupe care să îndeplinească misiunile de combat. Nimeni nu putea fi liber să îngroape morți. Căldura și umiditatea au făcut din partea sudică a insulei o uzină de mirosuri, al cărei corespondent civil nu putea fi decît un grajd sau un abator al unui oraș din Vest nu prea modern. Toți participanții au fost de acord că mirosul corpurilor în putrefacție era copleșitor. Pentru a opri dezvoltarea bolilor purtate de insecte, Infanteria Marină a trimis 3 echipe sanitare de cîte 15 oameni în ziua D. Folosind spray-uri mici pline cu o nouă substanță chimică DDT, aceste echipe mergeau în spatele trăgătorilor de Infanterie Marină pulverizînd DDT în toate locurile unde inamicul își aruncase gunoaiile, pe fețele și mai ales pe corpurile japonezilor care începuseră să se descompună. Mai tîrziu, un camion special a pulverizat DDT-ul în locurile de înmulțire a țințarilor, iar un avion special adaptat a pulverizat întreaga insulă.

În ciuda acestor eforturi eroice, un număr mare de soldați ai Infanteriei Marine au făcut dizenterie, care pentru mulți era la fel de obositoare ca și căldura sau acțiunile dușmanului. Probabil că aveau dreptate cînd spuneau că insectele erau de vină, pentru că DDT-ul, în timp ce era eficient în ceea ce privește insectele mature, nu omora larvele. Astfel, populația de insecte nu a fost niciodată

eradicată și noile insecte aveau un număr din ce în ce mai mare de cadavre din care să se hrănească. Spre norocul soldaților Infanteriei Marine, pe Insula Peleliu nu erau țînțari „anofelis“ sau „aedes Aegypti“. Țînțarii „culicene“ din zona mlăștinoasă erau obositori, dar puteau fi controlați cu DDT. Toate cazurile declarate de malerie apăreau la veterani care luaseră boala în Noua Britanie sau Guadalcanal.

Erau și alte neplăceri pe care trebuiau să le suporte toți, mai ales trăgătorii din prima linie. Printre numeroasele infecții de tip ciupercă, cele mai des întâlnite erau herpesurile. Când se putea, trupele din spate își scoteau cît mai multe haine, mergeau fără chiloți sau curele, deoarece puteau să-i roadă, lucru care le agrava situația. Combatanții nu se puteau lipsi nici măcar de aceste lucruri, nu puteau să-și creeze nici cel mai mic confort. Insectele erau îngrozitoare. Pe lângă țînțarii greu de omorît, probabil că cel mai enervant tip era „micul țînțar“. Unul dintre soldați își amintește foarte bine de micile insecte și de suferința care o provocau:

„Cum am debarcat am început să fim devorați de vii de un fel de paraziți pe care nu-i puteam vedea, și atunci le spuneam „ums-nevăzute“. Am ajuns la concluzia că erau mici țînțari care se înmulțeau în ținuturi mlăștinoase sărate și erau mai mici decît o musculiță. Intrau în pori și, tată, era ca o rană de burghiu; intrau adînc de tot, și normal că simțai și în somn, și te scărpinai pînă cînd te trezeai că-ți curge sînge, că ai bube care te mîncă, pe care le apucaseși și doreai să le scarpini pînă cad cu totul. Se pare că distracția era completă, nefumătorii aveau cele mai multe probleme. Așa că dormeam cu manșete bine încheiate încercînd să oprim drăciile astea. Personalul medical se uitase prin documentele găsite la japonezi pentru a descoperi ce sînt, dar n-au reușit. Brusc au încetat să ne mai deranjeze. Desigur că se dădea cu DDT, dar nu cred că asta le-a oprit. Cred că am devenit noi imuni.“

În ciuda problemelor, la sfîrșitul zilei de 16 septembrie comandanții superiori ai Corpului III Amfibii se puteau felicita că, în ciuda rezistenței japoneze și toate pierderile Infanteriei Marine reușiseră să obțină obiectivul major. Japonezii din sud nemaiprimind întărituri nu mai puteau rezista mult, aerodromul și zona alăturată de barăci fuseseră

capturate, și presupunea că forțarea rapidă pe drumul de est și de vest va aduce și restul insulei sub controlul Infanteriei Marine.

Între timp, Forța de Atac Angaur, sub comanda contraamiralului William Blandy, aștepta lângă plăjile desemnate ale Angaurului, cu ofițerii și soldații Diviziei 81 de Infanterie. Fiind optimiști, se așteptau să debarce pe 16 (Codul Ziua Vulpilor). Dar oricum, comandantul superior de Infanterie Marină, Julian Smith, a întrebat scopul Diviziei 81 înainte ca situația din Peleliu să fie clară. Luptele grele din Ziua D confirmau hotărîrea înțeleaptă de a menține rezerva în stare de plutire pînă cînd se determina situația din Peleliu. Dar avansul rapid al Regimentului 5 Infanterie Marină și capturarea aerodromului se pare că a luminat gîndurile ofițerilor superiori. E de înțeles că generalul Mueller, comandantul Diviziei 81, voia să-și ia trupele de pe vas și să înceapă să pună în aplicare planul. Amiralul Blandy de asemenea susținea decizia de invadare a Angaurului. În ciuda pierderilor suferite de Divizia I Infanterie Marină și a rezistenței încăpățînate a japonezilor din sud, niciodată generalul Rupertus nu a indicat că s-ar putea să fie nevoit să folosească în vreo măsură divizia de Armată. Astfel la întîlnirea dintre amiralul Fort, care comanda Grupul de Atac Vestic și generalul Geiger, s-a dat un ordin pe 16 septembrie la ora 14.32, să înceapă dimineața următoare invadarea Angaurului.

În sens restrîns, comandanții superiori au avut dreptate cînd au eliberat Divizia 81. Obiectivul principal al invaziei, aerodromul, fusese ocupat, iar prognozele referitoare la gonirea japonezilor din toată insula, mai puțin zonele înalte, erau foarte bune. Generalul Rupertus și mulți dintre subordonații săi, mai ales colonelul Puller, erau convinși că Infanteria Marină era de neînvins. Dar colonelul Nakagawa încă deținea Umurbrogolul cu toate văile și culmile sale, iar obiectivele sale nu se schimbaseră – să-i facă pe „Marines” să plătească cu sînge fiecare picior pătrat de insulă.

Majoritatea ofițerilor superiori ar fi fost surprinși dacă li s-ar fi spus pe 16 septembrie că urmează una dintre cele mai

grele lupte și că în această luptă va fi distrus un regiment întreg al Infanteriei Marine iar capacitățile de luptă ale celorlalte două vor fi serios afectate.

7 ANGAUR ȘI ULITHI

În primele dezbateri ale planului STALEMATE ocuparea insulei Angaur la șapte mile sud de Peleliu fusese cea dintâi acțiune prevăzută. La început Marina hotărîse să atace în primul rînd Angaur-ul și abia apoi Peleliu. Generalul Julian Smith, pe cînd era comandant al Trupelor Expediționare protestase împotriva acestei ordini a acțiunilor, arătînd că dacă Peleliu nu era atacată înainte sau în același timp cu Angaur, japonezii puteau aduce întăriri prin Insulele Rock din Babeldaob. Acest lucru ar fi îngreunat inutil capturarea Peleliului. Strategii forțelor navale de la Pearl Harbor care stabileau parametrii, pentru operațiunea revizuită STALEMATE II, erau de acord cu ideea generalului Smith ca Peleliu să fie ocupată prima, rupîndu-se astfel legătura între insula sudică și întăririle care ar fi putut sosi din Peleliu sau Babeldaob.

Privind înapoi este dificil să ne dăm seama de ce Angaur a fost considerată importantă. Era mai mică decît Peleliu, nu avea instalații militare deosebite și pe ea se afla doar un mic orașel. Înainte de război japonezii prețuiseră Angaurul numai pentru zăcămintele de fosfat. Existau două motive oferite de strategii Marinei pentru prioritatea acordată Angaurului. Primul era că se afla într-o poziție strategică și japonezii o puteau folosi ca bază de atac a pozițiilor americane de la Peleliu. Însă acest lucru conta prea puțin avînd în vedere garnizoana mică existentă pe Angaur și lipsa unor forțe japoneze semnificative pe apă sau aeriene în insulele Palau. Babeldaob și Koror cu porturi mult mai bune și cu peste

25.000 de oameni n-au fost niciodată luate cu asalt, deși constituiau o amenințare mult mai mare decît Angaur. Al doilea motiv avansat era nevoia de un aerodrom pentru bombardiere pe care strategii militari voiau să-l construiască în zona de șes a insulei. Un astfel de aerodrom a fost terminat într-o lună și cîteva zile după ocuparea Angaurului. În acel moment însă evenimentele de pe principalele teatre de operațiuni făcuseră inutil noul aerodrom.

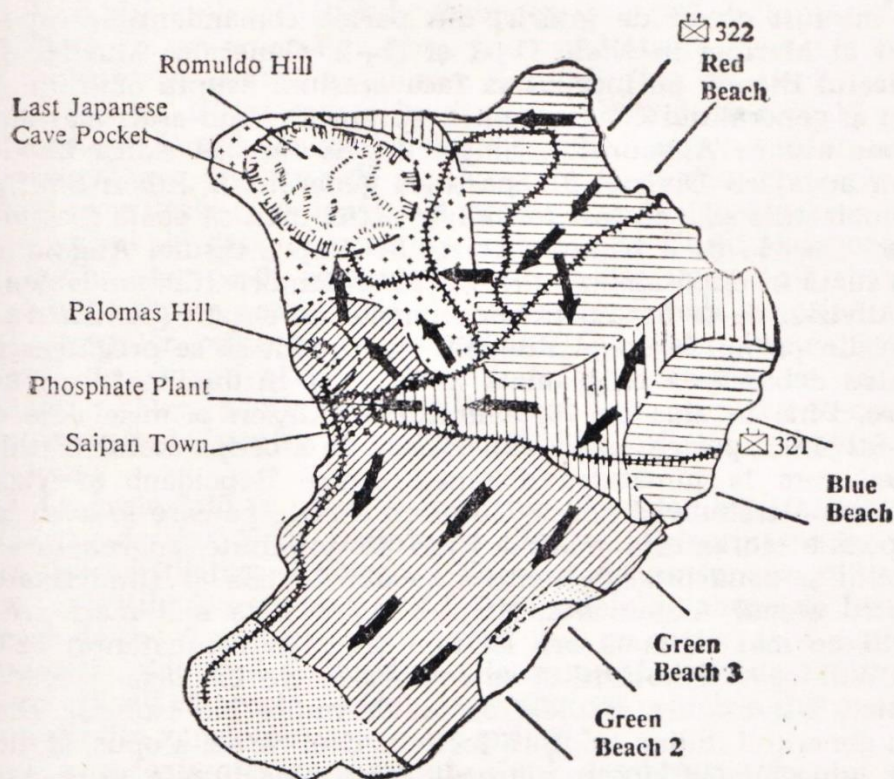
De la început s-a hotărît folosirea Diviziei 81 de Infanterie cu obiectivul Angaur, iar planificarea detaliată a cuceririi ei a revenit generalului maior Paul Mueller și statului său major. Cînd Mueller a sosit în Hawaii pe 6 iulie, a aflat că STALEMATE I fusese anulat și înlocuit cu STALEMATE II, iar statul său major a început proiectarea ocupării insulei Angaur. La început au fost informați că pe insulă se aflau numai 300 de japonezi, iar Mueller se putea aștepta în consecință ca o singură brigadă combatantă a diviziei să fie tocmai potrivită pentru a lua Angaurul. Totuși, pe 22 iulie, Serviciul de informații din Saipan a raportat că există pe insulă un regiment de întăriri, mai puțin probabil un batalion. Planul a fost schimbat, intenționîndu-se folosirea a două din brigăzile de atac ale diviziei. Acest plan general revizuit a fost prezentat generalului Julian Smith pe 22 iulie și a fost acceptat. Planurile de invazie prevedeau debarcări simultane ale celor două brigăzi. Brigada (RCT) 322 de sub comanda colonelului Benjamin Venable trebuia să debarce pe Plaja Roșie (Red Beach) în nord-estul insulei și să avanseze cît mai repede (atît cît îi permitea rezistența aici) în direcția sud-vest, spre singura localitate mai mare, orașul Saipan. Între timp, brigada 321 aflată sub comanda colonelului Robert Dark urma să debarce pe Blue Beach, pe coasta sud-estică imediat învecinată cu punctul nord-estic. Apoi trebuia să o ia spre vest în interiorul insulei pînă ce ajungea aproximativ în centrul ei unde își schimba direcția de atac spre sud. Pînă în acel moment brigada 322 trebuia să își asigure cea mai mare parte din nordul insulei, iar cele două regimente urmau să facă joncțiunea pentru ultima înaintare spre sud.

Planul era simplu și era conceput să beneficieze nu numai de două din cele mai propice plaje de debarcare, dar și de căile ferate care legau țărmurile estice și nordice cu uzina de fosfați și orașul Saipan. Plajele Roșie și Albastră au fost alese pentru că în aceste puncte nu se afla nici un recif protector. Acest factor a cîntărit mai mult decît faptul că liniile de înaintare vor fi mult restrînse de pădurea care începea aproape la marginea plajelor. Cu toate acestea, strategii aveau încredere într-o decizie rapidă de vreme ce se credea că japonezii nu aveau pe insulă decît două batalioane cu aproximativ 2.500 de oameni. Astfel, Armata, o dată ce primele sale valuri de asalt se aflau pe țărm, ar fi avut un avantaj în forțe umane care Marinei îi lipseau la Peleliu. Regimentele Armatei au avut de fapt un avantaj numeric mult mai mare decît se crezuse, pentru că sursele de informații supraestimaseră mărimea garnizoanei japoneze. Japonezii dispuneau numai de Batalionul 1 al Regimentului 59 de Infanterie cu aproximativ 1.400 de oameni pentru a rezista invaziei. Aceasta pentru că generalul Inoue, crezînd că asaltul principal va fi împotriva Babeldaobului, retrăsese celălalt batalion de infanterie și trupele de sprijin în ultima parte a lui iulie. Maiorul Ushio Goto primise comanda Angaurului cînd superiorul său, colonelul Eguchi, a primit ordin de întoarcere la Koror.

Hotărîrea de a debarca pe Plajele Roșie și Albastră – în loc de Plajele Verzi, mai lungi și mai netede – aflate la sud-est, a reprezentat o mare șansă, căci aici japonezii construiseră mijloace complicate de apărare. Aceste fortificații includeau cazemate întărite de beton, tetrahedrons, sîrmă ghimpată și mine de teren. Maiorul Goto și-a plasat grosul trupelor destul de aproape pentru a sprijini zona plajelor de est, sud și vest. Se baza pe zonele bine împădurite din nord pentru încetinirea oricărei invazii provenită din acea direcție, încetinire care i-ar fi fost îndeajuns pentru mutarea trupelor din partea centrală a insulei. Deși dispunea de un efectiv mic de trupe, obiectivele sale erau aceleași cu cele ale colonelului Nakagawa la Peleliu. Și el primise din partea colonelului Toda Ordinul de

Operațiuni și i s-a încredințat misiunea de a face capturarea Angaurului cât mai costisitoare posibil pentru americani. Dacă și-ar fi închipuit că invazia va veni din direcția plajelor nordice, cu siguranță că ar fi luptat mai mult împotriva debarcărilor, dar obiectivele sale erau clare – să-i facă pe americani să lupte pentru fiecare punct întărit, să se retragă pe crestele de coral și pe înălțimi în nord-vestul zonei din jurul Colinelor Palomas și Ramuldo, și să reziste pînă la moarte.

The Angaur Operation

Gains

September 17

September 19

Mopping Up

September 18

September 20

Lunga odisee a Diviziei 81 care începuse pe 11 august cînd Divizia a părăsit Oahu era aproape încheiată. Oamenii din această divizie, la începerea atacului asupra insulei Angaur, erau desigur una dintre cele mai plimbate unități din Pacific. Fuseseră transportați din Oahu la Guadalcanal unde au făcut exerciții de debarcare la Capul Esperance pe 30 august și 1 septembrie, separat de manevrele de debarcare ale Marinei. Apoi s-au reîmbarcat pentru insulele Palau și s-au alăturat convoiului masiv ce se îndrepta către nord. Planul pentru folosirea Diviziei 81 rămînea flexibil: totul depindea de avansarea Infanteriei Marine la Peleliu de vreme ce, teoretic, cele trei brigăzi combatante (RCT-uri) din Divizia 81 trebuiau să formeze o rezervă plutitoare pe care Infanteria să se bazeze. Deoarece Fox Day, data pentru atacul Angaurului nu a fost fixată, Divizia 81 încă netestată a așteptat la bordul transportoarelor pe parcursul primelor două zile de lupte puternice pe Peleliu. Nu au fost cereri de întăriri din partea comandanților superiori ai Marinei în zilele D+1 și D+2. Generalul Mueller și amiralul Blandy au început să facă presiuni asupra amiralului Fort și generalului Geiger pentru aprobarea unui asalt mai din vreme asupra Angaurului. Singurul glas care se ridica împotriva angajării Diviziei 81 aparținea generalului Julian Smith, dar obiecțiile sale au fost formulate astfel încît să poată fi ignorate. Decizia de a trimite Divizia 81 asupra insulei Angaur a fost luată în după-amiaza zilei de 16 septembrie. Comandamentul diviziei de la bordul transportorului de desant (pentru trupele din primul eșalon) „Fremout“ a început să se pregătească pentru debarcarea programată la ora 8.30 în dimineața următoare. Pînă în ziua de 16, amiralul Wilkinson primise deja o directivă din partea amiralului Halsey de a ocupa atolul Ulithi, situat cam la jumătatea distanței dintre Babeldaob și Yap. Wilkinson trebuia să ocupe Ulithi cu forțele pe care le avea la dispoziție. Infanteria marină fiind în totalitate angrenată la Peleliu și două brigăzi combatante din Divizia 81 fiind fixate pentru atacul Angaurului, singura rezervă de mai mari proporții ce mai rămînea era RCT-ul (brigada

combatantă) 323, iar Wilkinson a hotărît să se folosească de întreaga brigadă pentru a-și asigura insulele destul de multe ale atolului. Din nou generalul Julian Smith a fost singurul care s-a opus, și din nou amiralul Wilkinson a trecut peste obiecțiunile sale. Așa cum aveau să arate curînd evenimentele, utilizarea brigăzii 323 a fost o mare irosire de forțe, datorată informațiilor deficitare în ceea ce privește forțele japoneze din afara garnizoanei principale din insulele Palau. Supraestimarea cu sută la sută a forțelor din Angaur a dus la angajarea inutilă a unei întregi brigăzi combatante, iar aprecierea (greșită) a unui număr destul de mare de japonezi la Ulithi a fost ca acolo să fie angrenată o treime din numărul trupelor afectate pentru Peleliu. Cei din brigada 323 nu aveau să întâlnească nici un japonez pe nici una din insulițele atolului Ulithi.

Hotărîrea de a angaja întreaga Divizie 81 împotriva unor obiective secundare a avut mai multe consecințe. În primul rînd, a înlăturat alternativa folosirii rezervelor Armatei la Peleliu în timpul luptelor disperate de după D+2. Divizia I de Marină a fost silită să folosească personalul de întreținere în acțiuni de luptă pentru a sprijini înaintarea. Aceeași hotărîre a îndepărtat de Peleliu sprijinul aerian și naval. În „Ziua Vulpilor” (Fox Day), aproximativ jumătate din forțele de sprijin aerian al Infanteriei Marine a fost deviat către operațiunea din Angaur, și multe misiuni cerute de Infanterie nu au putut fi îndeplinite. Situația s-a înrăutățit în ziua următoare, cînd multe unități ale Grupului Operativ 38 s-au retras. Numai după capturarea Angaurului în F+3 (la trei zile după Fox Day) Marina și-a putut dedica din nou întreaga atenție insulei Peleliu.

Forțele navale care sprijineau debarcările atît de dificile de la Peleliu au fost epuizate de necesitatea de a oferi foc de acoperire celorlalte două invazii. Bombardamentul preliminar al Angaurului a început pe 12 septembrie și focul naval a continuat să sprijine invazia pînă ce insula a fost capturată 8 zile mai tîrziu. Amiralul Blandy dispunea de vasul de luptă „Tennessee”, de un crucișător greu, trei crucișătoare ușoare și cinci distrugătoare pentru anihilarea apărării fixe de pe

Angaur. Operațiunea Ulithi care a început să prindă contur pe 17 septembrie în largul insulei Peleliu a necesitat un crucișător, nouă distrugătoare, trei vase de recunoaștere, două vase de transport de mare viteză, cinci transportoare de atac și douăsprezece ambarcațiuni de debarcare pentru plecarea la Ulithi și începerea primului atac pe 21 septembrie. Nu se știe sigur dacă absența vreunuia dintre aceste vase a avut vreo influență negativă asupra luptelor crâncene de la Peleliu. Cu toate acestea, peste 4.000 de oameni aflați la bordul transportoarelor ce se îndreptau către inamic la 200 mile spre nord au fost rezerve ca și inexistente pentru Infanteria Marină atît de încercată pe Peleliu.

La orele 7.30 în „Ziua Vulpilor“, pe 17 septembrie forțele navale au deschis focul. Înainte de sfîrșitul zilei prinsese în raza focului poziții fixe și obiective de ocazie și consumase 867 tone de proiectile în care intrau și 600 de rafale de obuze de 14 inci trase de pe „Tennessee“. Nu există nici un motiv de a pune la îndoială „Raportul de după bătălie asupra focului de artilerie“, care afirma că acesta „a fost devastator, și practic a distrus toți copacii din zonele pe care le-a cuprins“.

La aproximativ zece minute după deschiderea focului inițial, 40 de aruncătoare de bombe au măturat plajele pentru debarcare și zonele învecinate. Sprijinite de LCI-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul infanteriei) care lansau rachete, primele transportoare de desant cu șenile din cele două batalioane de asalt ale brigăzii 321 au debarcat pe Plaja Albastră, iar cîteva minute mai tîrziu brigada 322 a intrat pe Plaja Roșie. Vasele transportoare la bordul cărora se afla brigada 323, care încă nu fusese detașată pentru operațiunea Ulithi, au demonstrat de-a lungul coastei vestice în largul orașului Saipan toate în același timp, în speranța de a atrage trupe japoneze în apărarea regiunii.

Depășește scopul lucrării noastre o examinare în detaliu a acțiunilor Diviziei 81 la Angaur și mai tîrziu la Ulithi. Urmărim mai degrabă să arătăm cum s-au comportat trupele Armatei în prima lor acțiune și în ce mod operațiunile de la Angaur au completat sau au scăzut din forța luptelor grele ce

se purtau de partea cealaltă a canalului, la Peleliu. Un răspuns pe scurt la prima problemă ar fi că toate elementele Diviziei s-au comportat bine și după obținerea insulei pe 20, ele deveniseră deja o forță extrem de competentă. Aceasta nu înseamnă că nu s-au făcut greșeli. În prima noapte japonezii, conform obiceiului lor, s-au infiltrat dincolo de linii provocând unele pierderi. De asemenea, au atras după sine multe focuri la întâmplare ale efectivului din spatele liniilor care s-a crezut atacat. În a doua zi, cele două brigăzi combatante (RCT-uri) au întârziat aproape două ore începerea înaintării, în parte datorită contraatacurilor japoneze, dar în cea mai mare parte lipsei de experiență a ofițerilor și oamenilor din divizia 81.

Deși a fost prima lor bătălie, trupele Armatei s-au comportat în general foarte bine. Nu au existat probleme deosebite la debarcare și ambele brigăzi s-au deplasat repede pe plajă intrînd în pădure. Debarcările au fost întîmpinate doar de un foc sporadic de mitraliere și puști. Maiorul Goto își ținea deoparte batalionul pentru a-și folosi oamenii în modul cel mai profitabil. Unitățile de sprijin ale armatei își puteau aduce proviziile direct pe ambele plaje în LCVP-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul vehiculelor și trupelor) și LCMS-uri (mijloace plutitoare de desant pentru transportul trupelor mecanizate), și chiar LST-uri (nave tanc de desant) mult mai mari puteau acosta fără multe dificultăți. Asta însemna că foarte curînd buldozerele puteau fi folosite pentru a croi drum prin desișul junglei. Au urmat tancurile Sherman, care mergeau în ajutorul infanteriștilor. Artileria Diviziei a fost rapid montată pe poziții, adăugînd mai multă putere de foc infanteriei.

Cei din Brigada 322 au descoperit curînd că inamicii lor principali erau pădurea, căldura și umiditatea. Japonezii nu au luptat în sectorul nordic decît cu foc de hărțuială de mortiere și mitraliere. S-a ajuns la linia O-1 cu rapiditate și cu minimum de pagube. Totuși, brigada 321, în încercarea ei de a-și atinge obiectivul primei zile, a întîmpinat o rezistență serioasă la înaintare și mai mult din partea fortificațiilor deținute de inamic în flancurile sale, lîngă Rocky Point la sud și Capul Ngatpokul la nord. Pe la mijlocul zilei, generalul

Mueller dăduse deja brigăzii 322 semnalul verde de înaintare cît mai mult către obiectivele ce fuseseră stabilite pentru a doua zi. El spera mai ales că brigada 322 va reuși să închidă breșa destul de mare care o separa de 321. Întărirea flancurilor regimentelor sale depindea și de succesul înaintării brigăzii 321 în aceeași după amiază. Vasele de sprijin ale Marinei stăteau în largul zonei Plajei Albastre și trăgeau sute de rafale în pozițiile întărite ale japonezilor. Aparatele de zbor ale forțelor navale s-au alăturat atacului bombardînd și lansînd rafale de foc nimicitor. Cu toate acestea, ca și la Peleliu, toată această masă concentrată de putere explozibilă nu i-a urnit pe japonezi, rămînînd ca infanteriștii și geniștii să anihileze cazematele una cîte una folosind aruncătoare de flăcări și încărcături explozibile. În seara „Zilei Vulpilor” brigada 321 ajunsese în centrul liniei O-1, dar flancurile nu își atinseseră obiectivele. În contrast cu aceștia, 322 se afla pe linia O-2.

În noaptea de 17 septembrie maiorul Goto a ordonat continue infiltrări dincolo de liniile Diviziei 81, în timp ce el își redispunea trupele. În zona centrală și sudică a lăsat numai forțe minime de acoperire și și-a retras majoritatea oamenilor pe înălțimile din nord-vest, pe un teren cu văi și creste ascuțite de coral. Aici și-a propus să-și organizeze punctul final de rezistență. Pentru a nu atrage atenția asupra planurilor sale, în zorii zilei de 18 septembrie a lansat două contraatacuri. Primele au fost îndreptate asupra flancului stîng al brigăzii 321, care înaintase puțin în prima zi. O companie japoneză cu întăriri a împins înapoi Batalionul 1 de infanterie cu aproximativ 75 de iarzi pînă ce linia a rămas stabilă și japonezii au încetat atacul. Totuși, după cîteva minute în care s-au regrupat, japonezii au revenit și s-au purtat lupte grele corp la corp. Au fost trimise în grabă întăriri și acestea împreună cu loviturile forțelor aeriene i-au forțat pe japonezi să se retragă. În acest timp maiorul Goto a mai trimis o parte din infanteria sa în atacuri de sondaj împotriva centrului frontului deținut de brigada 322. Acestea au fost mult mai lipsite de sprijin decît cele împotriva brigăzii 321 și au folosit mai ales la subminarea planurilor americane

de a relua ofensiva.

Cînd pe 18 septembrie, în jurul orei 10.45, a început în sfîrșit atacul diviziei 81, luptele s-au repetat întocmai ca în prima zi. Brigada 321, în încercarea sa de a se mișca spre sud, a întîlnit din nou foarte eficientul sistem de defensivă alcătuit din cazemate, șanțuri de mitralieră și tranșee care o oprise în după-amiaza trecută. După cîteva atacuri frontale fără nici un rezultat, Batalionul 1 a urmat linia căii ferate numită de ei Calea Ferată Sudică, pe o distanță de aproximativ un sfert de milă spre interior, după care a luat-o spre stînga, în încercarea de a ajunge în spatele pozițiilor japoneze. Această mișcare, deși corectă din punct de vedere tactic, nu a reușit decît parțial, hățîșul junglei, minele de teren și trăgătorii ascunși pretutindeni împiedicînd o înaintare rapidă. La căderea serii, pe 18 septembrie, elementele din fruntea brigăzii 321 erau silite să se retragă pe poziții de apărare către sud, de-a lungul liniei ferate.

În timp ce brigada 321 înainta atît de greu, brigada 322 a avut din nou mai mult succes. Batalionul 3 de pe partea stîngă, sprijinit de artilerie și trupe blindate, a înaintat de-a lungul altei căi ferate numită de ei a Pacificului, reușind pînă la prînz și ajungă la punctul de întîlnire cu linia sudică, la cîteva sute de iarzi de uzina de fosfați. La scurt timp după atingerea acestui obiectiv Batalionul 3 a fost lovit de avioane ale Marinei americane care au acționat conform unor fixări greșite de obiective. Bombele și rafalele trase au omorît 7 oameni și au rănit 46 din brigada 322. Mișcarea de înaintare a continuat totuși și uzina de fosfați a fost capturată pînă la ora 14.00. Infanteria a forțat înaintarea pînă la cîteva sute de iarzi de coasta vestică și în interiorul limitelor nordice ale orașului Saipan înainte de a-și stabili perimetrul defensiv pe timpul nopții. Batalionul 2 din flancul drept al brigăzii 322 primise sarcina de a lua prin învăluire Ramuldo Hill și de a se întoarce apoi spre sud de-a lungul coastei vestice pentru a face joncțiune cu Batalionul 3. Terenul accidentat al coastei nord-vestice a împiedicat ducerea la îndeplinire a unui plan atît de îndrăzneț. După ce cîteva elemente au ajuns la Capul Pkulangelul, extremitatea nord-vestică a insulei, întregul

batalion s-a retras din pozițiile expuse către linia O-2.

Nu se știe (precis) dacă generalul Mueller a crezut într-adevăr ceea ce a dorit maiorul Goto, mai precis că grosul forțelor japoneze s-ar afla în sud, sau dacă el pur și simplu a hotărât ocuparea zonei netede a insulei pentru a înlesni construirea rapidă a unei baze aeriene. Oricare ar fi fost motivele sale, generalul Mueller a lansat pe 19 septembrie patru batalioane împotriva obiectivelor din sud. Un singur batalion a fost folosit să lovească zona nordică învecinată cu înălțimile Palomas și Ramuldo. Sprijiniți de trupe blindate și artilerie, infanteriștii au depășit rapid apărarea orașului Saipan. Înaintând cu iuțeală, principalele elemente ale brigăzii 322 au atins pînă la venirea seriei extrema sudică a insulei. Trupelor de rezervă le-a revenit sarcina de a curăța de inamici zona din spatele liniilor americane. Între timp, Batalionul 2 din brigada 321, îndreptîndu-se spre vest, a cucerit Middle Town, un sătuc imediat la est de Saipan Town. Singurele locuri în care divizia 81 a întîlnit o rezistență îndîrjită ce nu i-a permis atingerea obiectivelor au fost lîngă Palomas Hill în partea de vest și în zonele mlăștinoase ale coastei sud-estice învecinate cu pozițiile de apărare de pe plajă. Elementele brigăzii 321 încă nu anihilaseră această serie de puncte întărite.

În cursul dimineții de 20 septembrie generalul Mueller a transmis un mesaj generalului Geiger, anunțînd că se pusese capăt întregii rezistențe organizate pe Angaur. Într-un fel, afirmația era corectă, din moment ce brigada 321 neutralizase în sfîrșit punctele defensive foarte rezistente de pe coasta estică și ocupase toată partea sudică a insulei, iar brigada 322 tocmai își începea asaltul asupra regiunii Ramuldo Hill. O formulare mai corectă ar fi indicat că insula se afla sub control american sigur. Rezistența organizată reprezenta încă un factor important pe Angaur, ținînd seama că maiorul Goto își stabilise un bastion defensiv pe înălțimile de coral din nord-vest. Acesta își amplasase mortierele, artileria ușoară și mitralierele în peșteri naturale și făcute special. Aproape fiecare palmă de pămînt care ducea la pozițiile sale avea îndreptată spre ea o armă.

Bombardamentul naval a produs mici pagube pozițiilor japoneze, ca și cel aerian, iar terenul accidentat arăta că și superioritatea netă a artileriei și blindatelor americane conta prea puțin. Ca și la Peleliu, japonezii trebuiau scoși afară de infanterie, cu ajutorul încărcăturii explozive și a aruncătoarelor de flăcări, ceea ce însemna o misiune grea, care cerea destul timp.

Această misiune primejdioasă și lipsită de vreo răsplată a revenit brigăzii 322, căci înaltul comandament al Corpului al III-lea de Debarcare a văzut în cele din urmă limpede cât de disperată era nevoia de întăriri a Marinei de la Peleliu, și brigada 321 a fost în consecință transferată sub comanda generalului Rupertus. Soldații brigăzii 322 au continuat să-și croiască drum înainte puțin câte puțin, aproape încă o lună după ce generalul Mueller anunțase încetarea rezistenței organizate. Căldura, umiditatea și lipsurile au făcut din această fază a bătăliei cea mai grea operațiune. Dar superioritatea în forțe umane și putere de foc a început să-și spună cuvântul în fața apărării japoneze. Până la sfârșitul primei săptămîni din octombrie atacurile asupra pozițiilor japoneze deveniseră aproape niște acțiuni de patrulare mai grele. Recunoscînd schimbarea produsă în natura luptelor, pe 14 octombrie generalul Mueller a încredințat unui nou comandant, a cărui sarcină era să construiască o bază aeriană de înaintare. Pe 19 octombrie maiorul Goto a fost ucis și trei zile mai târziu ultima poziție japoneză a fost cucerită. Tot ce rămăsese de făcut era înlăturarea ultimilor inamici rămași în urmă. Operațiunea împotriva Angaurului costase „Pisicile Sălbatică” 260 morți, 1.354 răniți și 940 de oameni rămași cu incapacități datorită bolilor sau din alte cauze. Japonezii au estimat 1.338 de morți, dar un număr surprinzător de oameni – 59, au fost luați prizonieri. Pentru toate aceste pierderi, Statele Unite obținuseră doar o insuliță pe care să-și construiască o altă bază aeriană.

Lucrul a început la aceasta pe 20 septembrie și primul avion a aterizat aici pe 15 octombrie.

Capturarea insulei Angaur a fost considerată la vremea respectivă a avea multe consecințe. Dar nu a fost totuși, așa

cum notau unii observatori, „de primă importanță”. Teoretic, de acolo japonezii ar fi putut amenința liniile de comunicații ale Aliaților dacă ar fi avut la dispoziție forțe aeriene și navale adecvate. Dar 1944 nu mai era 1942, iar Aliații dețineau superioritatea aeriană și controlul aproape complet asupra mării. Flota a treia a amiralului Halsey putea străbate în lung și în lat Pacificul central fără teamă. Speranța sa pentru o dispută finală cu marina imperială urma să fie îndeplinită la mai puțin de o săptămână după cucerirea ultimei poziții japoneze de pe Angaur. Seria de confruntări navale din largul localității Leyte avea să înlăture ultimele obstacole serioase reprezentate de forțele navale japoneze. În zona Palau japonezii se aflau într-o situație și mai critică în ceea ce privește forța aeriană. Nu le mai rămăseseră avioane pentru apărarea instalațiilor (aparaturii) importante de pe Babeldaob și Koror, sau pentru sprijinirea defensivei de la Peleliu. Proiectanții americani ai bazei aeriene de care era nevoie la Angaur au trebuit să fie scoși din junglă și din mlaștini. Japonezii nu consideraseră Angaurul destul de important pentru a cheltui timp și efort în construirea acolo măcar a unei piste secundare.

Putem considera că scurta campanie asupra insulei Angaur a fost și mai puțin necesară decât invazia de la Peleliu, dar nu același lucru se poate spune despre Ulithi. Decizia de a cuceri atolul în timp ce situația de la Peleliu era critică încă ar putea reprezenta o idee strălucită dacă nu am lua în considerare serviciul de informații extrem de slab care a funcționat înainte de capturarea sa. Dacă rețeaua de informații ar fi fost cât de cât eficientă, s-ar fi putut cunoaște numărul aproximativ de trupe aflat acolo, iar comandamentul nu ar fi socotit necesar să trimită un întreg regiment la Ulithi, epuizând astfel rezervele pentru Peleliu. În ciuda proiectului discutabil al capturării atolului Ulithi, ocuparea lui a fost unul din marile câștiguri ale războiului din Pacific și a reprezentat într-adevăr o problemă de „primă importanță”.

Sarcina capturării atolului Ulithi a revenit brigăzii combatante (RCT) 323, rezerva plutitoare rămasă din cele

destinate pentru Angaur și Peleliu. Amiralul Wilkinson, răspunzând directivei amiralului Halsey de a ocupa Ulithi „cu resursele avute la îndemână“, a ordonat detașarea brigăzii 323 pentru operațiunile de la Ulithi în seara zilei de 16 septembrie. Planurile pentru capturarea atolului au fost simple. Existau aici zece insule mai mari și mai multe insulițe foarte mici de coral. Fiecare din cele mai mari insule a primit un nume de cod: insula centrală a lanțului, numită „Uimire“ Amazement (Mangejang Island) se învecina cu Canalul Mugai, principala poartă de intrare în lagună. Un detașament de recunoaștere urma să debarce pe această insulă în ziua „Dansului-1“ (Jig Day), pe 21 septembrie, să ocupe și să păstreze un perimetru defensiv care la nevoie să primească întăriri în vederea capturării insulei și astfel să aibă în pază intrarea în lagună. Canalul și zonele cheie din lagună urmau să fie curățate de mine și apoi urma cucerirea pe rînd a celorlalte insule mai mari.

Grupul de Atac pentru Ulithi, avînd în componență 31 de vase sub comanda amiralului Blandy, a pornit fără evenimente către Ulithi. În după-amiaza zilei de 21, detașamentul de recunoaștere a debarcat pe insula „Amazement“ și a descoperit că pe insulă nu se aflau deloc japonezi. În următoarele două zile alte grupuri au debarcat pe celelalte insule cheie fără a găsi un singur japonez. Băștinașii de pe insula „Agravării“ (Aggravate)- (Fassarai Island), cea de-a doua captură, au explicat de ce nu exista rezistență japoneză. Nu au precizat exact cînd, dar ei au informat ofițerii serviciului de informații că toate trupele japoneze părăsiseră atolul cu cîteva luni în urmă. Sătenii erau foarte supărați datorită celor întîmplate, căci japonezii le luaseră cu ei majoritatea femeilor, iar melanesienii se așteptau ca americanii să le aducă înapoi nevestele și fiicele. Ocuparea celorlalte insule a scos la iveală numai doi japonezi morți care pluteau în apropiere de insula Identică (Identical Asor) singurii inamici descoperiți la Ulithi.

Ocuparea atolului Ulithi a reprezentat un eveniment major în campaniile din Pacificul Central. Laguna cu ape adînci oferea un loc sigur de ancorare pentru sute de vase și

mai exista și o bază pentru hidroavioane construită de japonezi. În câteva zile de la ocuparea insulelor toate vasele de sprijin au fost descărcate și s-a început în scurt timp construirea unui câmp de aterizare pe insula Ameliorata (Falalop). Marina a început aproape imediat să se ocupe de Ulithi și în numai câteva săptămîni de la ocupare, atolul servea ca bază navală avansată de mare importanță. Amiralii Halsey și Mitscher au utilizat-o ca loc de ancorare pentru o parte din Grupul operativ 38, care a atacat Formosa la începutul lui octombrie. Era de asemenea de extremă importanță pentru activitățile de sprijin ale Marinei desfășurate în timpul campaniei din Filipine, iar mai târziu a devenit unul din locurile de ancorare de bază pentru flotele și forțele de debarcare ce se pregăteau pentru invazia din Okinawa. Ulithi a devenit curînd un loc de refugiu pentru trupe și pentru efectivul forțelor navale aflat sau nu în timpul misiunilor, datorită atmosferei plăcute de aici, contrastînd puternic cu Peleliu sau cu baza primitivă de la Pavuvu desemnată pentru Divizia 1 de Marină.

8 CRESTE ÎNSÎNGERATE

Situația Infanteriei Marine în dimineața Zilei D+2 a susținut optimismul continuu al generalului Rupertus. Bătălia era în mod particular a Regimentului 1 de Infanterie Marină desfășurat în zonele sudice și din partea stîngă a fost mult mai dificilă decît se aștepta. Dar în ciuda multitudinii de avantaje de care dispuneau japonezii în sistemul defensiv, atît naturale cît și construite de mîna omului, japonezii nu au putut opri deloc avansul Infanteriei Marine. Ei au suferit pierderi extrem de grele: peste 1/3 din apărători au fost omorîți, scutul defensiv a fost distrus iar majoritatea fortărețelor și cazematelor devastate. Aerodromul fusese luat

și era ținut în siguranță de către americani. Oricum, situația reală a Infanteriei Marine nu era atât de bună precum ar fi sugerat acești factori. Ei au suportat pierderi grele, cele mai importante fiind suportate de Regimentul 1 de Infanterie Marină, singurul regiment confruntat pînă atunci cu felul terenului pe care colonelul Nakagawa și-l alesese pentru a rezista. Au înregistrat 1.000 de pierderi în numai două zile de luptă. Căldura și absența apei au redus efectivele combatante din toate unitățile, iar arșița și umiditatea vor continua să-și obțină victimele în tot timpul următoarelor trei zile cruciale de luptă. 17 septembrie a fost prima zi cînd majoritatea Infanteriei Marine va întâmpina forța defensivă principală a coastelor de corali ale Umurbrogolului. De la această dată înainte, rata pierderilor va spori în timp ce totalul avansului va fi diminuat considerabil. Intensitatea luptei din Peleliu a crescut doar cînd toate elementele Diviziei 81 de Armată au fost angajate în alte părți. Infanteria Marină nu avea nici un fel de trupe de rezervă.⁶

Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină au început atacul final împotriva instalațiilor inamicului în extremitatea părții sudice a insulei. Deși japonezii dispuneau încă de un număr mare de cazemate și buncăre, aceștia au fost pregătiți să reziste unui invadator ce ar fi venit direct dinspre ocean. Astfel infanteriștii Marinei le-au atacat din nord sau est, au avut ceva avantaje asupra celor cîțiva apărători japonezi înconjuțați dar fanatici. În zona sud-estică atacul Companiei L a Batalionului 3, planificat pentru ora 08.00, a fost amînat cu două ore, în timp ce inginerii, sub foc de acoperire, au curățat un alt cîmp minat din dunele ce duceau la pozițiile zonale ale japonezilor. O dată acest lucru terminat, Infanteria Marină sprijinită de

⁶ Descrierea detaliată a acțiunilor este un mixaj bazat pe informațiile obținute din interviuarea de către autor a Generalului Deakin pe data de 25 aug. 1982, a Colonelului Honsowetz pe data de 9 sept. și 29 oct. 1982; MCHA, Dosarul A6-5, Raporturile D4 Regimentul V, Peleliu; MCHA, Dosarul A10-1, Raportul de Operațiuni al Regimentului VII. Garand și Strobridge, *History*; Hough, *Assault*.

focul tancurilor Sherman a capturat partea sudică a promontoriului. Apoi Compania L a atacat dinspre nord împotriva japonezilor rămași. La 13.30, întreaga zonă se afla în mîna Infanteriei Marine. Ultimii apărători japonezi au apucat-o înspre apă, într-o încercare disperată de a scăpa prin recif. Pușcașii Marinei, din punctele lor avantajoase situate de-a lungul coastei, i-au împușcat unul cîte unul. Avînd capturată partea sudică a promontoriului, Infanteria Marină putea să-și amplaseze artileria în așa fel încît să tragă asupra lagunei pentru a sprijini Batalionul 1/7 în atacul acestuia împotriva zonei de sud-vest a Ngarmoked-ului.

Ngarmoked-ul era mai întins ca punctul sud-estic, dar la fel ca acesta, era legat de teren prin dune de nisip. Terenul era neregulat și accidentat, iar japonezii au investit mult timp și efort pentru a crea un sistem de apărare solid. În cursul nopții D+1, inginerii au curățat de mine dunele de nisip, astfel încît Compania B a Infanteriei Marine le-a atacat la 08.00. În ziua de 17 septembrie a avut sprijinul direct al tancurilor. Oricum, această unitate, ce avusese un contact minim cu bătălia în ziua dinainte, a fost prinsă într-un cîmp relativ deschis, în timp ce venea în contact cu principala apărare japoneză iar ulterior s-a repliat, după ce a înregistrat pierderi grele. Întreaga putere de foc disponibilă de pe mortiere, tancuri și artilerie a fost apoi concentrată asupra pozițiilor japoneze din terenurile mai înalte. La 14.30, o altă unitate, Compania A, a avansat în spatele tirului aerian asigurat de către Marină, și a reușit să străpungă prima linie japoneză. Apoi artileria, tancurile și suportul aerian au fost mutate asupra celei de-a doua linii de apărare. După-amiaza tîrziu, toate cele trei Companii din 1/7 erau angajate în luptă, iar o companie din Batalionul al 3-lea a fost mutată în poziție de rezervă. Compania C, avansînd prin dreapta, pe lîngă linia vestică de coastă, a nimerit într-o zonă mlăștinoasă. Datorită existenței posibilității pierderii contactului cu Compania A și a orei înaintate, colonelul Hanneken a oprit lupta și a slăbit linia de apărare pentru noapte.

În timpul după-amiezii și al serii zilei de 17, mai multe

blindate au fost aduse pentru a sprijini asaltul final asupra pozițiilor japoneze, planificat pentru 18 septembrie ora 10. Înaintea avansului tuturor celor trei companii ale batalionului, a fost solicitat focul de artilerie, inclusiv tirul de foc din flanc de pe promontoriul sud-estic, ce fusese cu o zi înainte capturat de 3/7. Apoi pușcașii Companiei C din extremitatea dreaptă și Compania A au scurtat în continuu zona mlăștinoasă și s-au reîntilnit în sudul acesteia. Companiei B i-a revenit obiectivul de a ataca dinspre est, împotriva defensivei grele a japonezilor, ce era plasată de-a lungul liniei de coastă a lagunei.

În cursul a trei ore ambele companii ce atacau dinspre sud și-au atins directivele și întreg Ngarmokedul, cu excepția secției cea mai din est, fusese cucerit. Japonezii au profitat de fiecare porțiune de adăpost pentru a încerca încetinirea avansului infanteriștilor marinei, provocând cele mai multe dificultăți de ariergardă. Ei le-au permis pușcașilor să treacă peste ei, numai pentru ca apoi să se ridice împotriva ariergărzii plutoanelor. În cele din urmă unitățile de rezervă, Compania 1 din 3/7 și Compania de aruncătoare a diviziei, au fost aduse pentru a avea grijă de japonezi în zonele de ariergardă. Între timp, Compania B a întâmpinat o foarte puternică rezistență din partea japonezilor. Situați într-un sistem defensiv foarte bine pregătit și strâns integrat, amplasat de-a lungul țărmului estic al lagunei, în timp ce celelalte companii își asigurau zonele lor de siguranță, Compania B fusese stopată de japonezi. Tancurile de însoțire s-au întors în ariergardă pentru a se reînarma și autoblindatele cu roți s-au împotmolit înainte ca atacul să poată fi reluat. Nenumărate focuri de armă s-au făcut auzite dinspre fortificațiile japoneze, iar cîțiva japonezi au fost văzuți cum săreau în mare într-un efort zadarnic de a scăpa. Când Regimentul 7 de Infanterie Marină s-a lansat în asaltul final, se mai înregistrau doar puține focuri de răspuns. Cei mai mulți dintre apărătorii japonezi ce rămăseseră au ales sinuciderea. La 15.20 în Ziua D+3, Regimentul 7 de Infanterie Marină a atins în sfîrșit linia O-1.

Dificultățile neașteptate apărute în cadrul bătăliilor din

sectorul sudic sînt parțial ilustrate de eroismul individual al infanteriștilor marini. Datorită subiectivismului ce înconjură acordarea celor mai prețioase distincții, trebuia avută mare grijă în folosirea acestora drept măsură. Oricum, există o anumită însemnătate în faptul că, din cele 19 Medalii de Onoare, cucerite de către membrii Diviziei 1 de Infanterie Marină pentru acțiunile din întreg Pacificul, opt au fost acordate pentru acțiunile din Peleliu. Dintre acestea, patru au fost obținute de către membri ai Regimentului 7. Una dintre aceste medalii a fost decernată soldatului clasa I (mai târziu sublocotenent) Arthur J. Jackson din 3/7, pentru ceea ce a făcut în după amiaza zilei de 18 septembrie, în cadrul atacului împotriva ultimelor fortărețe ale japonezilor din sudul Peleliului. Citarea, pe ordinul de zi, nu este numai explicația în recunoașterea eroismului soldatului Jackson, dar ajută și la formarea unei imagini asupra ferocității bătăliei din acea zi. Este citat:

„Preluînd într-un mod îndrăzneț inițiativa, în momentul cînd avansul flancului stîng al plutonului său fusese stopat de către tirul japonezilor mascați îndărătul unor poziții calificate ca extrem de puternice, soldatul fruntaș Jackson, fără șovăire a trecut înaintea liniilor noastre, sfidînd cu curaj puternicele baraje, a atacat o cazemată puternică ce adăpostea aproximativ 35 de soldați inamici. Abătînd focul automat prin deschizătura mitralierei fixe, pentru a prinde în cursă trupele ce ocupau cazemate, el a aruncat înăuntru grenadele de fosfor alb și încărcături explozibile, aduse de către un coleg al său, distrugînd cazemata și omorînd toți dușmanii. Avansînd în continuare, de unul singur, pe sub focul continuu tras din alte amplasamente inamice, s-a utilizat de mijloace similare pentru a distruge alte două poziții importante din imediata apropiere. Hotărît să zdrobească întregul pachet de rezistență, cu toate că era hărțuit din toate părțile de către exploziile nimicitoare ale japonezilor și era acoperit doar de grupuri mici de pușcași, el a luat cu asalt pozițiile de mitralieră una după alta pricinuind moarte și distrugere...”

Regimentul 5 de Infanterie Marină, cu toate că avea răspunderea principală pentru capturarea obiectivului principal, a avut o perioadă relativ mai ușoară decît a celor două regimente din flanc. Problema principală ce li s-a pus a fost aceea de a avansa prin cîmpul deschis prevăzut cu un

foc de acoperire modest împotriva japonezilor ce erau adăpostiți în cazemate, în diversele clădiri avariate ale aerodromului și în orașul de băștinași din apropiere. Ei au continuat să deranjeze regimentul cînd se muta în afară pe 17 septembrie cu 1/5 în stînga și 2/5 în dreapta. După cîteva pregătiri ale artileriei, cele două batalioane s-au mutat înaintea și au găsit linia O-2 în răstimpul a două ore. O dată ce această linie a fost asigurată, soldații istoviți din 1/5 ce au dus greul în luptele din zilele precedente au fost înlocuiți de 3/5. Această unitate a prins curînd gustul a ceea ce Regimentul 1 de Infanterie Marină a cunoscut pînă în Ziua D, deoarece japonezii din Umurbrogol aveau o viziune doar a tot ceea ce mișcă și putea să aducă focul pe ele. E.B. Sledge, atunci infanterist marin în 3/5, își amintește:

„Japonezii au încetat focul cînd noi am încetat orice mișcare. Dar cum începeau să se miște grupuri de trei sau oricine, focul inamicului se deschidea asupra noastră. Dacă apărea o mișcare generală, intervenea și artileria. Japonezii au început să demonstreze disciplina excepțională în trageri care avea să caracterizeze înde mînarea lor cu armele pe Peleliu. Deschideau focul doar cînd considerau că pot provoca pierderi maxime și se opreau cum trecea ocazia. Astfel observatorii și avioanele aveau greutate la găsirea ascunzătorilor bine camuflați de pe coaste.”

Schimbarea lui 1/5 s-a finalizat la 12.30 și înaintarea înceată a continuat pînă tîrziu după-amiaza, cînd infanteriștilor marini li s-a ordonat să se oprească și să se pregătescă pentru defensivă nocturnă.

În dreapta, batalionul al doilea avea avantajul camuflajului, de cînd avansase prin pădurea luxuriantă. O mică opoziție conjugată a fost întîlnită, doar focuri neînsemnate. Oricum, infanteriștii marini au trebuit să-și croiască drumul prin pădurea tînără încilcită în ambuscada formației. În ciuda deselor opriri pentru odihnă, efortul și căldura au făcut victime și foarte mulți bărbați au devenit victime ale căldurii doboritoare. 2/5 a împins cu aproape o milă jumătate peste linia O-2, unde a făcut tranșee pentru noapte, menținînd o linie pentru periferia satului de băștinași Omaok, în zona estică, la marginea mlaștinii de

mangrove.

În Ziua D+3, condițiile care au blocat avansul rapid al celui de-al treilea batalion în ziua precedentă s-au menținut. Înaintarea prin satul Omaok și înspre nord a fost încetinită de focul continuu de pe colinele din flancul stîng. Batalionul 1 de Infanterie Marină obținuse un punct de sprijin de-a lungul flancului drept al Umurbrogolului în ziua precedentă și era necesar pentru 3/5 să mențină contactul cu flancul drept al Batalionului 1 de Infanterie ale cărui viitoare mișcări au avut un scop mult mai dificil decît orice din ceea ce întîlnise Batalionul 5. Puțin după lăsarea nopții, pe 18 septembrie, infanteriștii marini epuizați din 3/5 au fost opriți pentru a-și pregăti apărarea pentru noapte.

Totul era diferit pe flancul drept al Batalionului 5. Aici, coordonînd mișcările lor viitoare cu focul de artilerie, 2/5 a scăpat din pădure pe la 09.00, cînd a găsit drumul est-vest principal ce lega Omaok cu Ngardololok. Deplasîndu-se de-a lungul acestui drum pînă la „Lobster Claw“ (Cleștele homarului), au descoperit imediat că japonezii s-au decis să lupte pentru îngustul culoar de trecere ce lega zona de partea principală a insulei. Acest lucru a fost îmbucurător pînă cînd cîteva trupe bine amplasate au putut să-i oprească pe infanteriștii marini patru ore întregi pentru că de cealaltă parte a drumului se aflau mlaștini. Imediat după-amiază o patrulă a testat culoarul de trecere și nu a înregistrat nici un foc al inamicului.

Așteptîndu-se la rezistență din partea japonezilor la Ngardololok, un comando aerian a fost chemat să se pregătească pentru capturarea satului. Din nefericire, avioanele nu și-au atins ținta, iar atunci un baraj general de artilerie al Batalionului 11 Infanterie Marină a fost programat pentru 13.35. Infanteriștii Marini ce avansau urcînd acest baraj au fost prinși prin surprindere în teren deschis, de un alt comando aerian, un comando pe care regimentul îl programase fără cunoștința batalionului. Urmînd această greșeală, o altă concentrație de artilerie a lovit alte unități de Infanterie Marină ce avansau spre sat. Aceste două greșeli au cauzat majoritatea pierderilor suferite de Batalionul 2 pe 18

septembrie. În ciuda acestui obstacol, Batalionul 5 de Infanterie Marină era într-o poziție apropiată de tabăra de la Cleștele homarului. Singurul front în vest era o distanță scurtă între șoseaua estică și mlaștină. Lăsînd numai Compania L pentru a menține contactul cu Batalionul 1 de Infanterie Marină și pentru a-i proteja flancul, restul Batalionului 3 se deplasa de-a lungul gîtului subțire al insulei și la Cleștele homarului. Ambele batalioane au stabilit o continuă linie de apărare nord-sud alergînd din partea nordică deluroasă înspre mlaștină, în sud, aproximativ la 200 de iarzi de satul Ngardololok și așteptînd zorile pentru a începe atacul. Tîrziu după-amiaza, 3/7 avînd terminată misiunea sa, a fost deplasată în nord pentru a prelua întregul țarm estic al regiunii mlaștinii de mangrove. Acest lucru a eliberat 1/5 pentru suportul acțiunii regimentale planuite pentru ziua următoare.

Ținta rămasă pentru Batalionul 5 de Infanterie Marină în Cleștele homarului s-a dovedit a fi relativ ușoară. Se credea, la nivelul companiei, că mii de japonezi sînt prinși pe insule și că ar putea să încerce să lupte pentru a ajunge la unitățile japoneze de pe culmile estice ale Umurbrogolului. Oricum, erau numai cîțiva japonezi rămași în aceste zone estice externe. Majoritatea dintre aceștia care au reușit să scape se mutaseră deja în siguranța zonelor înalte. Pătrunzînd prin vegetația tînără încilcită a micului „clește de homar“, grijulii infanteriști marini au întîlnit numai cîțiva luptători cu care s-au descurcat imediat. Același lucru este valabil și pentru bărbații din Batalionul 2, care-și căutau drumul spre nord către vîrfurile „cleștelui“. Întregul „Clește al homarului“ a fost eliberat pînă la 20 septembrie. În ziua următoare au fost cucerite fără probleme Insula A și Insula Ngabad. Acțiunea finală a Regimentului 5 Infanterie Marină în acest sector a fost ocuparea pe 23 septembrie a unei insule nepopulate care se afla la nord de insula Ngabad, în dreptul Dealului Rada.

Cu toate că luptele de pe frontul Regimentului 7 au fost grele și că și cele din zona în care a atacat Regimentul 5, cea mai grea sarcină a fost dată Regimentului 1. Generalul Rupertus și-a dat seama că oamenii colonelului Puller se vor

afla sub foc imediat din partea japonezilor ascunși și pregătiți în zonele înalte. Exceptând o fișie îngustă de pământ, adiacentă la Drumul de Vest, de-a lungul frontului Regimentului 1 se aflau doar văi, dealuri și creste. Bătăliile de pe 15 și 16 fuseseră mult mai grave decât se anticipaseră. Poate doar unul din patru oameni a fost scos din luptă de căldura puternică și de inamic. Înainte de începerea luptelor cruciale pentru creste, care urmau să fie cunoscute ca „Creasta nasului însîngerat“, Regimentul 1 suferise pierderi care în mod normal i-ar fi permis retragerea.

Tot timpul operațiunii Peleliu temperatura a fost peste 100° F la miezul zilei. Toți soldații aveau cîte două bidoane și mîncau tabletele de sare ca pe bomboane. Și-au scos pînza de camuflaj de pe cască și și-au pus-o pe gît și spate, ca să-i protejeze împotriva soarelui. Unii dintre soldații doborîți de căldură își puteau reveni cu odihnă, apă și tablete de sare. Alții trebuiau evacuați spre facilitățile medicale din spate, unde puteau fi vindecați cu o soluție salină intravenoasă. În majoritatea cazurilor își reveneau și erau trimiși înapoi la unitate.

Înainte de descrierea variatelor atacuri care au dus la distrugerea Regimentului 1 Infanterie Marină ca unitate de luptă, ar trebui recapitulate unele lucruri menționate mai devreme despre atitudinea Corpului Infanteriei Marine și mai ales ale generalului Rupertus și colonelului Puller. Ei strecurau în fiecare soldat o convingere adîncă de superioritate. Ei erau cei mai buni și puteau face orice. Cu toate că respectau tenacitatea și curajul orb al japonezilor, mulți dintre soldații Diviziei I Infanterie Marină se luptaseră cu ei la Guadalcanal și Noua Britanie și omorîse acești oameni mici și ciudați în raport de 10/1. Ar fi fost curios dacă în ajunul atacului Peleliului soldații n-ar fi crezut că îi pot stîrpi pe japonezi așa cum promisese generalul Rupertus. În a treia zi de luptă, majoritatea obiectivelor strategice fuseseră cucerite, japonezii fuseseră forțați înapoi, și mii de apărători ai Imperiului Soarelui Răsare stăteau morți mirosind din cauza soarelui.

Cu toate că era îngrijorat din cauza pierderilor și a

încetinelii cu care se avansa în unele locuri, generalul Rupertus a rămas foarte optimist. El a permis ca Divizia 81 de armată să plece în Angaur și Ulithi.

În ciuda aparentei antipatii față de Armată dacă pe 17 ar fi avut aceeași stare care a urmat după trei zile, generalul Rupertus s-ar putea să fi oprit trupele generalului Mueller și transportoarele pentru a-i înlocui unitățile asediate. O dată ce ți-a intrat în cap o idee, este greu să renunți la ea. Chiar în disperarea lui, când Regimentul 1 fusese distrus, Rupertus a refuzat să ceară asistență Armatei. Pe 16, 2/7, care nu putuse să debarce în ziua D, fusese atașată direct Regimentului 1 ca unitate de rezervă sub comanda colonelului Puller. Rupertus nu credea că va fi nevoie de 2/7 în lupta ce urma în zonele înalte, deoarece se gîndea că japonezii sînt într-o situație groaznică. În toate celelalte confruntări la care asistase, când japonezii erau prinși într-un colț, recurgeau la o serie de atacuri banzai care le grăbeau căderea finală. Rupertus se aștepta la asta și pe Peleliu și deci și-a propus să folosească 2/7 doar temporar, pentru a sprijini trupele lui Puller. Se aștepta să folosească unitatea într-un atac pe Insula Ngesebus, la nord.

Colonelul Lewis Puller se afla în elementul său pe Peleliu, CP-ul său regimental ieșea întotdeauna în față. Robert Martin de la Time, unul din puținii corespondenți aflați la Peleliu, l-a întilnit pe 17 operînd dintr-un CP care nu era decît o bucată de tablă și o pelerină care să-l ferească de soare. Gol pînă la brîu, cu pipa-i veche între dinți, era calm ca și cînd era duminică în Virginia. Era un bărbat cu un curaj suprem, un mare conducător de infanterie, dar probabil că aceste calități ascundeau unele lipsuri atît de evidente la generalul Rupertus. Puller era „Marine“, asculta și îndeplinea ordine, nu se plîngea și cerea ajutor. Cînd i se ordona să-și trimită unitățile obosite, încălzite, decimate în atacuri frontale, împotriva creștelor, așa făcea. Cu toate că pune la îndoială înțelepciunea ordinelor, le îndeplinea și se aștepta ca soldații sub comanda sa să și îndeplinească orice sarcină li se dădea.

Mai tîrziu, generalul Oliver Smith comenta tactica:

„Eh, Lewie a dat cu capul în opoziție. Am trecut în zonele cucerite de el și nu vedeam cum un om putea să le cucerească, dar el a putut. Credea în moment; credea în debarcare și lovind și iar lovind încercînd să păstreze momentul pînă cînd reușea... nici un pic de finețe. A distrus 140 de grote apărute, e ceva, și una sau două fortărețe. Nu era vorba de finețe, ci de galanterie și determinare.“

Această afirmație a unui asistent de comandant de divizie, foarte competent și admirabil, în timp ce este corectă în principal, lasă impresia că Puller își alegea tactica. Totuși, n-o făcea. Terenul și natura apărării, ordinele de la divizie nu-i dădeau de ales, putea doar să dea mai departe și să spere că „momentul“ putea să-i ducă regimentul la victorie.

În acest context ar trebui evaluate acțiunile lui Puller în timpul luptelor pentru creste. Lipsa majoră a lui Puller în Peleliu nu era tactica, ci refuzul de a-i spune lui Smith și Rupertus într-o formă fermă după a patra zi de luptă că regimentul său era terminat. Puller desigur înțelegea situația în care se afla chiar dacă cei de la Cartierul General nu înțelegeau. În seara celei de-a treia zile, Puller a spus că are nevoie de mai multe trupe pentru a face ce i s-a spus. A avut următoarea convorbire telefonică cu colonelul John Selden, șeful de personal al diviziei:

„Johnny, jumătate din regiment nu mai e. Îmi trebuie înlocuiri dacă vreți să îndeplinesc ordinele Diviziei mîine dimineată.“ „Știi că nu avem înlocuitori, Lewie.“ „Ți-am spus dinainte să debarcăm că ar trebui să avem măcar un regiment în rezervă: o treime din oameni nu luptă – specialiști care i-ai adus tu.“ „Ai ceva împotriva ordinelor Lewie?“ „Nu. Sînt gata să merg înainte, dar am 50% pierderi.“ „Ce vrei să faci?“ „Dă-mi din cei 17.000 de oameni de pe plajă.“ „Nu pot. Nu sînt infanteriști.“ „Dă-mi, și pînă mîine seară vor fi!“

Ordinele diviziei erau factorul de control în atacurile frontale ale Regimentului 1, nu încăpățînarea lui Puller, curajul sau lipsa tacticii. El accepta ordinele, lua fiecare om pe care-l găsea și-și pregătea comandanții din subordine pentru atacul de a doua zi. Putem să ne întrebăm care ar fi fost situația dacă omul uitat al expediției, generalul Julian Smith, ar fi fost în comandă. De la început, singurul dintre toți comandanții superiori a vrut să stabilească o linie de

apărare de-a lungul insulei, să cucerească zona nordică a insulei și apoi să reducă apărarea japoneză la Umurbrogol.

Este imposibil de descris celor care nu au fost în Peleliu natura terenului apărat de japonezi. Două observații s-ar putea să ajute înțelegerea dificultăților întâlnite de oamenii lui Puller. Istoricul Regimentului 1 Infanterie Marină nota:

„Terenul peninsulei vestice din Peleliu era cel mai groaznic întâlnit de regiment în cele trei campanii din Pacific. De-a lungul centrului, coloana pietroasă era ridicată într-o masă contorsionată de corali vechi, pietroși, creste, piscuri, viroage, toate la un loc. Nu erau drumuri, doar câteva poteci. Suprafața nu era sigură pentru mers nici măcar în zonele nivelate. Nu se putea săpa: soldații puteau doar să înalțe corali și lemn în jurul pozițiilor. Pietrele le rupeau încălțăminte și hainele, de fiecare dată când se lăsau la pământ. Pierderile au fost mai mari din simplul motiv că era imposibil să te ascunzi de barajele japonezilor. Fiecare tunătură arunca bucăți de coral în toate direcțiile, multiplicînd defectul schijelor. Aici inamicul săpa și făcea tunele ca șobolanii; și aici rămîneau să lupte pînă la moarte.“

Dintr-un punct de vedere personal, Russell Davis, pușcaș al 2/1, își amintește Umurbrogolul bine:

„Marines bătrîni vorbesc de Creasta Nasului Însîngerat ca și cum ar fi una singură, dar eu mi-o amintesc ca pe o serie de piscuri, golite de vegetație, pînă la coralul putrezit, căzînd cu fum, pîrîind de căldură și mirosind a răniți și morți. Mi-aduc aminte că acolo era tot timpul întuneric, cu toate că probabil lumina în soarele amiezii cînd temperatura ajungea la 115° F și oamenii crăpau de căldură. Probabil din cauza culorii crestei mi-aduc aminte că era întunecat-coral, ceva pătat și negru ca niște dinți stricați sau poate din cauză că aproape tot timpul era fum, praf, și bucăți de coral care zburau în aer. Am petrecut patru zile și nopți pe creste și era greu de spus ce anume s-a întîmplat și cînd.“

Puller și-a reorganizat frontul pe 17 septembrie, chiar înainte de atacul principal al crestelor. Acum avînd controlul deplin asupra Punctului, 3/1 a fost mutat la dreapta pentru a ocupa zona ținută de 1/1, care de asemenea a trecut spre dreapta ca să facă un contact bun cu batalionul din flancul drept, 2/1, care ținea linia pînă în sectorul Regimentului 5 Infanterie Marină. O companie a 2/7, care fusese pusă în comanda lui Puller cu o zi înainte, a fost trecută să sprijine,

spre deosebire de primele 2 zile, 3/1 a întâlnit o slabă rezistență frontală în avansul de-a lungul zonei de coastă plată și îngustă. A înaintat doar cu 1/2 milă, deoarece trebuia păstrat contactul cu 1/1 din dreapta.

În centrul frontului Regimentului 1, 1/1 la începutul zilei D+2 a trecut rapid în față pînă cînd a întâlnit o fortăreață mare cu 12 cazemate conectate prin tunel. Această țintă, cu toate că era clar indicată pe fotografiile aeriene, abia fusese atinsă de bombardamentul aerian și naval. Regimentul 1, după experiențele de la Punct cu un labirint de ascunzători japoneze neatinse de loviturile navale acum avea mai multe dovezi că amiralul Oldendorf era prea sanguin cînd a raportat că nu mai sînt ținte bune. Marina și-a recompensat neatenția aducînd tunurile de 14 inci de pe nava de război Mississippi pentru a trage în fortăreață, ale cărei pereți de beton de 4 picioare (grosime) zburau în curînd. Artileria și alte arme de sprijin și tunurile navelor mai mici combinate pentru a neutraliza cazematele și soldații au cucerit această poziție de apărare pînă la 09.30 și au avansat mai departe în pădure. La distanță mică în față, vizavi de drumul principal începeau primele ondulații ce duceau spre înălțimi iar Marines 1/1 au început să tragă focuri puternice. În ciuda pierderilor crescute, pușcașii s-au tîrît pe pereții abrupti de corali. Compania C din stînga a reușit să obțină 1/2 milă în timpul zilei, în timp ce Compania A abia a avansat 1/4 milă pe creasta goală din dreapta. Pînă s-a lăsat seara, Marines controlau zona din față a primei linii de creste, cucerind 35 de peșteri și grote.

Atacînd în dimineața D+2 în dreapta regimentului, 2/1 a fost prima unitate care să întâlnească crestele. Soldații au ocupat repede secțiunea centrală a Drumului Estic care pleca din zona administrativă japoneză prin satul de asiatici și o zonă strîmtă în mlaștină înainte de a se întîlni cu Drumul Vestic. Mergînd de-a lungul drumului, pușcașii au fost confrunțați cu masa Dealului 200. Era oprit și lateral era împînzit cu grote. Acesta a devenit obiectivul major al batalionului și japonezii au îndreptat arme mici nesigure și focul artileriei Marines-ilor care urcau. Soldatul Davis își

povestește aventura din acea dimineață caldă:

„... am luat-o în sus cu compania de atac, prin luminișul plin de trunchiuri, corali și urme de război, în sus și în jos pe coline și printr-o trecătoare, și pe urmă înainte pînă la poalele crestei. Am urcat parțial pînă cînd focurile au început să se reverse asupra noastră. Împreună cu mine doi pușcași au fost aruncați într-o groapă și acolo am stat în timp ce lumea zbura în jurul nostru. Nu puteam face nimic decît să stăm împreună în teroare. Nu puteam înainta și nici nu ne-a spus nimeni. Nu ne puteam întoarce. Nu mai aveam ce face, nu mai aveam speranțe, nu puteam decît să stăm și să suportăm. Nu puteam fugi, nu puteam lupta. Nici unul din noi nu a tras un foc cît am stat așa toată dimineața.“

Mai tîrziu Davis a fost implicat în observarea pentru artilerie. Artileria Infanteriei Marine și focul Marinei combinate cu echipele de distrugere au redus treptat volumul focului inamicului de pe Dealul 200. Spre seară 2/1 al colonelului Honsowetz cucerise creasta dealului și crease o mare gaură în apărarea frontală a japonezilor. Aceasta a avut un efect secundar a doua zi, a redus focul de flanc care ar fi putut fi îndreptat spre Regimentul 5. Treaba lui 2/1 nu se terminase pentru că, după o vale strîmtă urma să dea cu 10 picioare mai înalt Dealul 210. Din poziția lor în acest deal și mai înainte japonezii îndreptau un foc continuu asupra soldaților obosiți care se ascundeau în spatele corailor pentru protecție în așteptarea unei noi zile. Artileria, terestră și navală au continuat să tragă asupra zonelor înalte toată noaptea.

În timpul zilei D+2 Puller a sunat Divizia pentru a cere întăriri și i s-a spus că nu sînt decît specialiști. Puller știa că regimentul său luase o bătaie bună. Putea doar să-și estimeze pierderile aflîndu-se mai tîrziu că pînă în acea seară ajunseseră la 1.236. Chiar și unitățile a căror putere înregistrată arăta bine erau de fapt într-o stare proastă. De exemplu, din 473 ai Batalionului III, 200 erau personalul Cartierului General, 2/1 suferise 429 pierderi, majoritatea în Ziua D+2. Linia de front a regimentului arăta ca un W nebun cu o proeminență japoneză în linia americană, paralelă la cea a lui 2/1 din Dealul 200. În timpul nopții japonezii au găsit un loc de trecere între flancul 1/1 și 2/1 care a fost necesar

să se astupe cu Compania F a 2/7, care a trebuit să se lupte pentru aceasta. Compania G a 2/7 a fost convocată pe 18 septembrie dimineața să ajute 2/1.

În timpul preatacului din 18, Puller a jonglat cu trupele disponibile pentru a lăsa unele unități să se odihnească. A trecut 2/7 în centrul liniei pentru a lăsa 1/1 să se odihnească, care a trecut momentan în rezervă; a împărțit 115 înlocuitori de la Batalionul I Pionieri între batalioanele sale și a ordonat la front toate cadrele de la Cartierul General care erau disponibile. A început atacul la ora 07.00, după ce zona inamicului fusese bombardată de focurile marine, artilerie și avioane. Ca și în ziua trecută, Batalionul III a avansat de-a lungul zonelor de coastă fără nici o problemă, oprindu-se după 1/4 de milă pentru a menține contactul cu 2/7. În extrema dreaptă a regimentului elementele de flanc ale lui Honsowetz au avut o zi ușoară, în D+3. Au trecut în satele de asiatici primind focuri rare din crestele din stînga. Aici s-au atașat elementelor din stînga Regimentului 5. Aceasta urma să fie ultima zi cînd cele două regimente vor fi vecine; mai tîrziu se separau prin marea ce despărțea Cleștele homarului de țarm.

Principalele acțiuni ale D+3 erau în centrul liniei regimentului. Un obiectiv pentru 2/7 combinat cu 2/1 era să elimine proeminența inamicului ancorată pe Cota 210. Folosind tot sprijinul disponibil au reușit acest lucru spre amiază. Cea mai grea luptă a fost în fața și în flancul Cota 200. Jurnalul Raportului de luptă al 2/1 nota laconic la 07.35, „Atacăm” și apoi raporta că inamicul răspundea cu mortiere, rachete, mitraliere și tunuri de mare calibru bine ascunse. Tot acest foc era îndreptat spre pozițiile din fața ale soldaților de pe Cota 200. Este ironic că în timp ce erau alungați din Cota 210, încercau să stabilească o proeminență în liniile Marines-ilor în Cota 200. Japonezii au făcut o serie de contraatacuri împotriva acestor poziții forțînd americanii să se retragă. La 14.00 colonelul Honsowetz l-a sunat pe Puller pentru a-i spune că situația lui 2/1 devenise disperată. Apoi a urmat una din cele mai comentate conversații din campania Peleliu. Mulți reporteri au schimbat

cuvintele dialogului, dar colonelul Honsowetz își aduce aminte: „Puller mi-a ordonat să vin în flank și să cuceresc creasta și eu am spus „Cristoase, nu putem, pierderile sînt prea mari, și luptăm zi și noapte“ și el a spus „Pari bine, ești acolo, Fir-ar al dracului, iei trupele, le bagi acolo și cucerești dealul.“ După toate prin cîte trecuse batalionul său, acesta l-a făcut atît de nervos încît ar fi încercat orice. Puller a trimis Compania B a 1/1 și sub o perdea de fum au preluat inițiativa și la 16.30 capturase Dealul 205 care era separat de linia de creste principale dar care le oferea un post bun de observare. Orice avans a fost oprit în acea zi de așezarea japonezilor în piscuri, creste ale regiunii numite Five Sisters (Cinci surori), originala Creastă a Nasului Însîngerat.

Bătălia pentru creste din Ziua D+4, 19 septembrie, a fost o repetare a zilei anterioare numai că pierderile au fost mai mari. Artileria de Infanterie Marină și mortierele au început bombardarea zonelor înalte la 06.20 și au fost repede sprijinite de artileria navală. La 07.00 toți membrii Regimentului 1 au început atacul; nu erau rezerve. Chiar și cei de la Plutonul IV de Ciini de război au fost recrutați pentru atacul general. Fără nici o opoziție semnificativă, 3/1 a urcat rapid pe zonele costale de-a lungul Drumului Vestic. Singurele pierderi au fost provocate de focurile japonezilor din crestele din dreapta. Ca și înainte, s-au oprit după 1/4 de milă pentru a menține legătura cu 2/7 pe dreapta. 2/7 și-a schimbat axa atacului aproape spre est împotriva focului japonez puternic, de toate felurile. Trebuie reținut că, deși direcția luată de un batalion în atac poate fi spre un singur obiectiv, multe unități se aflau sub foc din toate părțile. Deci nu era o direcție fixă de avans. Progresul 2/7 era foarte lent și ca mai înainte erau mulți prostrați de căldură. Oricum, au cîștigat pozițiile din față ale D 200 și 260 înainte de amiază. Soldații Regimentului 7 erau epuizați și Puller a trimis ce a rămas din Compania A a 1/1, un total de 56 de oameni, prin linii, pentru a continua atacul. A făcut aceasta pentru că a dedus din hărți că era o culme uniformă în masa de dealuri. Oricum, Compania A a întilnit o fantă de 150 de picioare. Japonezii au lovit compania cu arme grele mici, mitraliere,

mortiere. Doar șase oameni din întreaga companie au obținut siguranța relativă a 2/7 cu 150 de iarzi mai în spate fără a fi lovite. Restul fuseseră loviți sau omorâți.

Compania B a 1/1, cu o zi înainte fusese oprită și apoi întoarsă de focul japonezilor de la Cinci surori, cinci dealuri separate fiecare de peste 200 de picioare și despărțite de văi adânci. Linia celor Cinci surori mergea transversal, de-a lungul frontului 2/1, și prezenta o serie de obstacole de o complexitate incredibilă. Dar batalionul lui Honsowetz, în combinație cu unitățile 2/7, au încercat toată Ziua D+4 să cucerească aceste culmi interzise. Bombardamentul preparator de dimineată a fost urmat de batalionul care aducea toate munițiile de luptă care putea să le ia de la mortierele proprii, și tancurile susținute de toți cei disponibili de la 2/7. În timpul dimineții și după-amiezii a fost chemată aviația marină pentru a lovi pantele, iar artileria Diviziei și cea de la Corp trăgea la comandă. Shermanurile și LVT-urile aruncătoare de flăcări au fost aduse în față pe cît posibil pentru a da un sprijin cît mai eficient pușcașilor. Mai târziu Russell Davis a scris cîteva idei despre oroarea și eroismul acelei dimineți:

„Pierdusem mulți, încă de la plajă, dar nu mi-am dat seama cît sînt de mari pierderile pînă cînd n-am ieșit din pantă. Tîrîndu-se în sus pe pantă, se duceau companiile care nu mai erau decît plutoane și detașamente. Am numărat un pluton. Întrunea 18 oameni. Dar au ajuns sus. De la baza pantei puteam vedea fiecare om și să-l urmărim pînă era lovit, cădea sau urca. Sus nu au ajuns mulți. De cum înaintase, peșteri și trecători se deschideau deasupra, iar japonezii lansau în afară pe ei grenade și uneori, pentru a-i imobiliza, erau corp lîngă corp într-o luptă liberă disperată. Cuțite și baionete străluceau pe coastele deluroase. Am văzut un bărbat aplecîndu-se, îndreptîndu-se, lovind cu mîna și cu piciorul în ceva ce-i atacase piciorul, ca un cîine turbat. S-a întins și înălțat, iar un soldat japonez s-a rostogolit în josul dealului. Mitralierele țipau încurajator.“

Tîrziu după-amiaza, colonelul Honsowetz a pus toate cele trei companii de pușcași în linie, nemaimenținînd nici o rezervă și sub dublarea focului de acoperire și a dimineții a încercat un alt asalt frontal. Mai devreme el trimisese tot ce a

mai rămas din Compania C a 1/1 sub comanda căpitanului Everett P. Pope într-o mișcare laterală pentru a încerca să cucerească ceea ce se numea Dealul 100 ce se întindea la stînga drumului estic și spatele celor Cinci surori. Hărțile disponibile arătau Dealul 100 exact ca un deal de 100 de picioare înălțime. Dacă ar fi putut fi cucerit, atunci probabil o deschidere s-ar fi produs în aparent impenetrabila apărare japoneză. Pope și-a condus unitatea de 90 de oameni prin zonele mlăștinoase, în ținuturile joase de lîngă drumul estic a început atacul asupra Dealului 100. Pușcașii au fost opriți de focul tras din două cazemate și din mitralierele camuflate. Pope și-a retras oamenii, i-a regrupat și a ales o altă rută de avansare, prin căldarea ce acoperea o mare porțiune din Valea Horseshoe (Valea Potcoavei), de data aceasta sprijiniți de tancuri Sherman. Drumul principal ce ducea spre est traversa zona mlăștinoasă printr-o șosea. Honsowetz a ordonat unui tanc să se depărteze pentru a sprijini oamenii lui Pope. El își amintea:

„Acesta a alunecat pe o parte a șoselei care era foarte îngustă, astfel încît au trimis un tanc de aport pentru a-l scoate, iar acesta a alunecat de partea cealaltă și nu au putut scoate tancurile de acolo imediat. Nu ne puteam plimba pe acolo în timpul nopții – japonezii o făcuseră și ar fi ars aceste tancuri dacă se aflau într-o situație similară. Noi nu vroiam să pierdem acele tancuri și am muncit ca dracu’ ca într-un final să le scoatem de acolo.“

Înainte ca șoseaua să fie curățată, Pope și-a îndreptat oamenii de-a lungul ei, prin serii de avansuri rapide, iar mai târziu Honsowetz, ofițerul său de operațiune, și grupul său de comunicații au încercat să-l urmeze trecînd prin mlaștină. Au fost țintuiți la sol de focurile mitralierelor și forțați a căuta orice adăpostire disponibilă inclusiv a-și ascunde nasul în salcia plină de fecale. Focul a fost îndreptat asupra japonezilor, mitralierele s-au oprit și numai atunci batalionul comandantului și grupul său au putut să iasă din mlaștină.

Între timp, Compania C a Infanteriei Marine cu un suport minim de artilerie grea a cucerit Dealul 100 surprinzător de ușor. Ei au descoperit apoi ceva ce hărțile batalionului nu

arătau. Dealul 100 nu era deal, era abia porțiunea din față a unei coline, mai târziu denumită Walt Ridge. Oamenii lui Pope și-au atins obiectivul, dar era târziu și nesigur pentru a mai săpa tranșee pentru securitate în timpul nopții, au primit focuri puternice mai mult ca oricând. Japonezii controlau zona înaltă de-a lungul liniei colinei înspre nord și de asemenea aveau mitraliere plasate de-a lungul altei coline, numite Cinci Frați, care era paralelă cu Walt Ridge în nord-vest. Tot timpul nopții japonezii au continuat asediul asupra companiei expuse. Ei au înconjurat vârful colinei cu mortiere și chiar cu tunuri grele. Intermitent infanteria japoneză ataca pozițiile Infanteriștilor marini numai pentru a-i da înapoi din junglă într-o luptă corp la corp. Infanteriștii marini au fost nevoiți să-și folosească pumnii și pietre împotriva atacanților lor. Pope și oamenii ce supraviețuiseră au ținut poziția, crezând că vor fi întăriți mai târziu și nu se așteptau să piardă terenul care îi costase atât de mult sânge. La înserare devenise vizibil faptul că vârful colinei nu putea fi ținut doar de 15 oameni ce rămăseseră și că suficiente trupe de întărire nu păreau să vină. Pope și-a retras cu părerea de rău supraviețuitorii înapoi, în jos, la drumul estic. Pentru această acțiune la Walt Ridge, căpitanul Pope a primit mai târziu Medalia de Onoare.

Unitatea pe care Honsowetz a desemnat-o pentru a-l sprijini pe Pope a avut de asemenea o noapte dificilă. Aceasta era compania de recunoaștere ce era pregătită să facă legătura cu flancurile Companiei C când oamenii lui Pope vor ataca Cota 100. Ei au fost surprinși de rapiditatea cu care vârful dealului a fost cucerit și nu au putut face nici o legătură pe timpul nopții cu oamenii descoperiți de pe culme. Au continuat să fie asediați de focul tras de japonezi de pe zonele înalte în tot timpul nopții și li s-a ordonat să se retragă devreme în dimineața Zilei D+5. Din nefericire acest ordin a venit după ce Pope a părăsit pozițiile de pe creastă și Compania de recunoaștere a suferit un număr de pierderi din cauza mitralierelor japonezilor ce recuperaseră vârful Walt Ridge-ului.

Colonelul Puller a ordonat un atac concentrat al lui 1/1

și 2/1 în dimineața zilei de 20 septembrie cu ordinul de a sparge rezistența inamicului la Walt Ridge. El a racolat fiecare om disponibil inclusiv bucătarii, chelnerii și personalul administrativ pentru a susține compania slăbită. Toate armele artileriei, de la 37 de mm la tunuri de calibru mare ale Batalionului 11 al Infanteriei Marine au fost aduse pentru a pune în dificultate apărarea japonezilor. Înainte ca unitățile lui Honsowetz să se deplaseze, întreaga linie a colinelor era asediată de focurile navelor de război cu tunuri de 16 inci la ordinul direct de la Batalionul CP. Numai când controlorul Marinei a concluzionat că nimic mai mult nu se poate barajul a fost ridicat. Atacul real a fost sprijinit direct de puștile mitralieră, mortiere și armele de la LVT(A) și tancurile Sherman. În ciuda acestei masive canonade, defensiva japoneză a rămas în mare parte intactă și i-a surprins pe pușcașii Infanteriei Marine expuși în câmp deschis. Infanteriștii Marinei epuizați au fugit spre povârnișuri iar unii dintre ei au obținut poziții avansate înainte de a fi omorâți de japonezi; corpurile lor nu au putut fi recuperate pentru câteva zile. Russel Davis a supraviețuit acelor zile și și-a înregistrat sentimentele:

„Am ridicat o pușcă a unui infanterist și am luat-o în sus pe deal. Îmi amintesc doar cițiva iarzi de dealuri crestate, orbitor de alb cu grenade și fierbinți la atingere. Nu mă mai speria moartea. Renunșasem la specia umană. Doream numai să fiu înaintea oricărui alt om când îmi va veni rîndul. Degetele îmi erau storcite și arse, dar nu mai simțeam nici o durere. M-am tîrît și furișat înainte și am stat pe loc fără nici un sentiment față de orice ființă umană. În următoarea adîncitură era un pușcaș. Se holba la mine prin ochii lui roșii și plini de durere. Apoi amîndoi ne-am uitat în altă parte. Nu-mi păsa de el. M-am gîndit că era un prost și probabil că și el credea același lucru despre mine. Amîndoi renunșasem la specia umană. Ca grup de luptă, primul regiment de Infanterie Marină era terminat. Nu mai erau de acum nici ființe umane. Trăgeam în orice mișca în fața mea. Prieten sau dușman. Nu aveam prieteni. Vroiam doar să ucid.“

Această încercare disperată de a lua Walt Ridge era ultima icnire a Regimentului 1 de Infanterie Marină în asaltul zonei deluroase. Cu toate că colonelul Puller nu admitea,

Regimentul 1 de Infanterie Marină suferise prea multe pierderi pentru a fi menținut în bătălia împotriva Nasului Roșu Însîngerat. Regimentul 1 de Infanterie Marină și 2/7 au suferit 1.838 de pierderi începînd din Ziua D, 15 septembrie. Cele două batalioane ale Regimentului 7 de Infanterie Marină ce avuseseră un scurt răgaz au fost mutate în teritoriul Regimentului 1 de Infanterie Marină în după-amiaza lui 20 septembrie. 3/7 a înlocuit partea componentă uzată, 2/7 iar 1/7 a înlocuit ce mai rămăsese din 1/1 și 2/1. Rămăsese de cealaltă parte a drumului vestic 3/1. Deși peste două treimi din oamenii ce stăteau acum în fața colinelor aparțineau Regimentului 7 de Infanterie Marină, Puller rămăsese la comanda întregii acțiuni. Un atac proaspăt dinspre drumul estic pe Walt Ridge în 21 septembrie, și un atac direct pe centru al lui 3/7, au demonstrat că tactica sa și a superiorilor săi nu se schimbase. Ambele atacuri au fost înlăturate de japonezi. Infanteriștii marinei au cîștigat un pic de teren dar au avut pierderi mari. Atacurile infructuoase au fost continuate în 22 septembrie. Cîțiva infanteriști marini din 1/7 au penetrat printr-o deschizătură a unui povîrniș în formă de pîlnie mai tîrziu numit Valea Morții, înainte de a fi opriți de o pantă. Deși nu o știau, ei se aflau la cîteva sute de iarzi de CP colonelului Nakagawa. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că această zonă pe care încercau s-o cucerească cu aceste forțe decimate avea să reziste peste două luni. Era ultimul bastion al japonezilor.

Puțin s-a spus despre detaliile apărării japoneze pentru bunul motiv că se știe foarte puțin despre ceea ce făcea. În timpul întregii perioade de luptă în junglă a Diviziei 1 de Infanterie Marină nu a fost luat nici un singur prizonier. Generalul Murai și colonelul Nakagawa au fost puși evident în postura de a conduce direct o mare parte a apărării din Peleliu urmărind debarcările inițiale ale Infanteriei Marine. Avînd obiectivele finale, comandanții japonezi au procedat foarte bine. Deși zona strategică a insulei fusese pierdută, ei tot aveau multe forțe în acțiune ce controlau Negesebus-ul și nordul, pierzînd foarte puțin din înălțimile Umurbrogolului și au provocat mari pierderi Infanteriei Marine. Se știe din

documentele capturate de la japonezi că colonelul Nakagawa a încercat să minimalizeze la început victoriile Infanteriei Marine, raportînd superiorilor săi la Koror ce i-ar fi îndepărtat de pe plajă. Mai tîrziu, cînd a fost clar că niște rapoarte așa de optimiste nu aveau nici un scop util, tonul comunicatelor către generalul Inoue a devenit clar, declarații despre faptele din cursul luptei. El a descurajat pe generalul Inoue de la tentativa de a trimite trupe de întărire cu comentariul că nu ar fi de folos „să dăm drumul militarilor în Peleliu.“

Pe partea americană a șefilor de comandament, în ciuda succeselor lor, se știa că totul nu merge bine. Generalul Rupertus, ce fusese convins mai devreme că Peleliu se va dovedi a fi o victorie rapidă și ușoară, a văzut Divizia 1 de Infanterie Marină oprită de colină și măcinată în serii de atacuri frontale împotriva întăririlor japoneze. El nu avea rezerve disponibile imediat. Se poate înțelege disperarea, din raportul unui ofițer din personalul său – locotenent-colonelul Harold Deakin:

„La un moment dat în Peleliu la CP diviziei noastre, Rupertus și cu mine stăteam pe patul lui de campanie, iar el și-a luat capul în mîini și a spus: „Acest lucru aproape m-a doborît“. Nu eram cum s-ar spune prieten cu Rupertus, dar în acel moment m-am văzut cu brațul în jurul umărului său și sprijinindu-l, spunîndu-i: „Hai, generale, totul o să meargă bine“. Eram jumătate ofițer de Stat Major, jumătate preot, tot eram Deakin și diacon.“

În ciuda acestei situații, generalul Rupertus a refuzat să ceară ajutor. Pînă la sfîrșit a fost împotriva aducerii oricărei părți a armatei. Comandantul său de regiment, cel mai îngrijorat, colonelul Puller, era prea mîndru pentru a admite că Infanteria sa Marină fusese oprită și nu putea face mai mult. Chiar și după ce a fost eliberat, a spus celor ce mai rămăseseră din regimentul său, atunci cînd se odihneau lîngă Plaja Purpurie, că se vor întoarce în luptă în cîteva zile. Evident, cîțiva din personalul divizional au recunoscut situația disperată a Diviziei 1 de Infanterie Marină – deși niciodată nu arătase atîta, este posibil ca generalul Oliver

Smith să fi știut că ceva trebuie făcut pentru a-i elibera pe cei ce mai rămăseseră din regimentul lui Puller. Dar decizia nu a fost a lui. În absența acțiunii generalului Rupertus, pasul trebuia făcut de generalul Geiger, comandantul Corpului III.

Generalul Geiger, care petrecuse timp considerabil din Ziua D lângă zonele de luptă era convins pe 17 septembrie că eficiența Diviziei I Infanterie Marină decăzuse periculos. Se așteptase la cereri specifice de la Divizie înainte și ezitase să-și impună punctul de vedere generalului Rupertus. Totuși, pe 21 septembrie a vizitat CP al colonelului Puller și a ajuns la concluzia că Puller pierduse legătura cu realitatea. Puller era obosit, fusese sub foc timp de 6 zile și se dăduseră obiective care nu puteau fi atinse cu puținii oameni care-i avea disponibili. În plus, suferea din cauza unei schije din picior care o avea din timpul campaniei Guadalcanal. Piciorul era atît de umflat încît abia putea să meargă. (Schija urma să fie scoasă pe 20 octombrie, într-o operație de 2 ore pe nava care-i ducea la Pavuvu.) Era conștient de ceea ce i se întîmplase regimentului. Mai devreme i-a spus lui Robert Martin de la „Timpul”: „Tot mai mergeam, dar unele din companiile mele sînt ale dracului de mici.” La refuzul de a accepta că Regimentul 1 a fost oprit acolo unde nu mai făcea contact cu realitatea. Generalul Geiger nu avea asemenea iluzii. A plecat de la CP al lui Puller și s-a dus la Cartierul General al Diviziei. Aici a vorbit cu Rupertus, care iar a spus clar că nu are nevoie de Armată și că insula poate fi curățată de Marines în cîteva zile. Și Rupertus era orbit de mîndria față de corpuri. Nu putea accepta faptul că Divizia I era repede epuizată de apărătorii japonezi și că aveau nevoie de înlocuitori de la Armată. După analizarea ultimelor cifre ale pierderilor, generalul Geiger a luat hotărîrea. Regimentul 1 Infanterie Marină urma să fie eliberat din funcții și trimis imediat la Pavuvu. Una din echipele de luptă ale Armatei care atunci era relativ inactivă în Angaur va fi adusă și atașată Diviziei I. Cererea lui Geiger pentru un RCT a fost comunicată generalului Mueller la 16.25 pe 21 septembrie, care într-o oră informase Cartierul General al Corpului III că

Regimentul 321 Infanterie va fi gata să se mute imediat. În dimineața de 22 RCT-ul colonelului Robert Dark a început să încarce și spre amiaza următoarei zile se afla pe Plaja Portocalie. Începea o nouă fază a bătăliei din Peleliu.

Regimentul 1 Infanterie Marină în cele 8 zile de luptă pierduseră 1.672 oameni. Pierderile Batalionului I ajungeau la 71% din puterea autorizată, cele ale Batalionului II la 56% și cele ale Batalionului III la 55%. Acestea urmau să devină cele mai severe pierderi suferite de unitățile Infanteriei Marine în războiul Pacific. Statisticile sînt amplificate de amintirile personale ale unora ca E.B. Sledge, care, ca membru al Regimentului 5, a evacuat zona de lîngă Plaja Purpurie pentru a face loc Regimentului 1. Își amintește că:

„Mergînd de-a lungul unui drum îngust, Regimentul 1 s-a încolonat în partea cealaltă pentru a prelua zona. Am văzut cîteva fețe familiare în timp ce cele trei batalioane decimate treceau pe lîngă noi, dar am fost șocat de lipsa unora care știam că fac parte din acest regiment. În timpul frecventelor opriri tipice mișcării unei unități în locul alteia, ne-am salutat cu amici întrebînd de soarta prietenilor comuni. Noi cei din Regimentul 5 aveam cîteva răniți sau morți printre noi dar cei de la Regimentul 1 aveau așa mulți încît era șocant. „Cîți au rămas în companie?” am întrebat un prieten de la tabăra Eliott din Regimentul 1?” S-a uitat obosit la mine, cu ochii roșii, și a tușit în timp ce mi-a răspuns. „20 au rămas în toată compania, Sledgehammer. Aproape ne-au eliminat pe toți. Sînt singurul care am rămas din vechea gașcă care au fost cu noi la Școala de mortiere Eliott.”

Nimic n-a fost ușor pentru Regimentul 1. Chiar evacuarea pe 20 octombrie a fost dificilă. Ploua și marea agitată a împiedicat încărcarea lor direct în DUKW-uri. Soldații au mers de-a lungul pontoanelor la Plaja Purpurie, au urcat pe plase în LST-uri, și de aici au fost transportați în DUKW-uri pentru ultimul drum spre cele două nave tip spital care urma să-i ducă în Pavuvu. În timpul acestei operațiuni a avut loc următoarea discuție:

„Urcîndu-se pe navă, unul dintre acești bărbați îmbîcsii, deshidratați, epuizați, a fost abordat de un ofițer de marină curat, proaspăt ras și plin de viață: „Ai vreun suvenir să dai la schimb?” Marines-ul, cu mîinile goale

a tăcut un moment apoi și-a bătut fundul. „Mi-am scos c...ul de acolo, puștiule. Asta-i suvenirul meu din Peleliu.“

Ținând cont de vreme, teren, rezistența fanatică a japonezilor, remarca Marines-ului a fost cea mai bună declarație de succes care ar fi putut fi făcută de cineva care părăsea Peleliu. În retrospectiva Regimentului 1 nu a avut o nereușită în Peleliu. Li se dăduse o serie de sarcini care întreceau capacitatea oricărei unități de luptă de aceeași măsură. Că au obținut atât de mult este tributul la curajul și tenacitatea pușcașilor Infanteriei Marine.

9 ÎNAINȚAREA SPRE NORD

Mișcarea Brigăzii Combatante 321 de înlocuire a Regimentului 1 de Infanterie Marină ce fusese zdrobit a avut loc ușor, ca și cum ar fi fost de mult programată. Generalul de brigadă Marcus Bell, adjunctul comandantului Diviziei 81, a fost desemnat ofițer de legătură la Corpul al III-lea de debarcare însărcinat cu coordonarea transferului. Colonelul Dark s-a prezentat la generalul Geiger la bordul navei „Mount McKinley“ pe 22 septembrie și a primit ordinele pentru regimentul său. După debarcarea pe Plaja Portocalie în după-amiaza zilei de 23, batalioanele sale au înaintat rapid spre pozițiile fixate. Batalionul 2 și-a luat imediat în primire flancul extrem stîng, eliberînd Batalionul 3 din Regimentul 1, singura unitate a Regimentului 1 de Infanterie Marină care se mai menținea pe poziție. Batalionul 3 s-a stabilit pentru sprijin direct, iar primul, de rezervă, a rămas alături de noul post de comandă, așezat ceva mai în spatele celui de dinainte al lui Puller. Colonelul Dark nu intenționa deloc să expună personalul cartierului său general unui pericol mai mare decît ar fi necesar. Regimentul 7 de Infanterie Marină

înlocuise deja două batalioane ale Regimentului 1 și deținea pozițiile din sud, din imediata apropiere a Umurbrogolului, batalioanelor 1/7 și 2/7 le revenea responsabilitatea de a menține o presiune directă asupra acestei părți a apărării japoneze ce fusese pînă acum aproape de neclintit. 3/7 trebuia să coopereze cu Brigada 321 la extinderea liniei spre nord în speranța de a găsi puncte slabe în pozițiile de apărare japoneze care să permită o pătrundere de-a lungul Umurbrogolului spre coasta de est.

Chiar înainte ca Regimentul 1 să înceteze de a mai fi unitate de luptă efectivă, cîțiva comandanți superiori au înțeles că asalturile directe, frontale asupra pozițiilor japoneze pregătite din Umurbrogol nu s-ar putea solda decît cu pierderi foarte mari. Cînd generalii Geiger și Rupertus au acceptat în sfîrșit acest lucru, au permis o schimbare de tactică. Pentru generalul Rupertus trebuie să fi fost o decizie foarte dificilă, această schimbare reprezentînd admiterea tacită a faptului că greșise mult în ceea ce privește campania încă de la început. Nu se puteau aștepta la o victorie rapidă. Distrugerea principalelor puncte întărite japoneze aveau să ia timp și nu putea fi realizată decît prin concentrarea puterii de foc pe mici zone de pe înălțimi, prin ocuparea unei culmi, apoi prin avansarea încă puțin și cu satisfacția de a distruge cîteva grote cu apărătorii lor japonezi, și tot așa, procesul repetîndu-se de nenumărate ori. A doua fază a bătăliei pentru Peleliu avea să fie o măcinare de forțe, un război de uzură împotriva creștelor muntoase. Plasîndu-și grosul trupelor în Umurbrogol, colonelul Nakagawa stabilea cursul luptelor pe Peleliu. Probabil își închipuise că nu poate împiedica pe americani să ocupe zonele de șes dinspre est și nord. Tot ce putea face era să facă aceste operațiuni cît mai dificile posibil. Mica garnizoană japoneză de pe Ngesebus era aproape complet izolată, iar Nakagawa nu dispunea de trupe sau echipament pentru apărarea lor cînd și dacă ar fi fost atacați. Generalul Inoue, convins însă de iminența unei invazii a Babeldaobului, nu dorea să investească multe forțe umane în încercarea de a sprijini garnizoana asediată de pe Peleliu. Totuși, a decis să trimită întăriri, în pofida sfaturilor

ce se opuneau ale colonelului Nakagawa. Inoue a explicat mai târziu că a hotărît trimiterea Batalionului 2 din Regimentul 15 de Infanterie la Peleliu, pentru a susține moralul trupelor care luptau acolo!

Aceste întăriri erau trimise la Peleliu în timpul în care Regimentul 1 de Infanterie Marină era mutat de pe linie. În noaptea de 22 septembrie elementele de frunte au părăsit Koror-ul protejate de întuneric și de primele ploii torențiale căzute pe insulă de la prima invazie. Conform rapoartelor japoneze, acest grup a debarcat cu succes în partea de nord a insulei Peleliu, iar în dimineața următoare a fost debarcat și contingentul mai mare, deși șase din cele cincisprezece șleperi au fost lovite de obuze. Versiunea americană sună cu totul altfel. Observatorii de la bordul distrugătorului „H.L. Edwards” susțineau că au scufundat o ambarcațiune din primul grup de debarcare iar apoi încă șase pe plajă. În dimineața ce a urmat forțele navale americane și artileria terestră au scufundat zece din treisprezece ambarcațiuni raportate. Oricît de mult ar diferi cele două versiuni, un lucru reiese clar din amîndouă: japonezii reușiseră să aducă mai multe sute de trupe noi în nordul Peleliului.

Acesta trebuie să fi constituit factorul-cheie în decizia luată de generalul Rupertus de a menține o poziție ocupată la marginea de sud a Umurbrogolului, trimițînd în același timp Brigada 321, Batalionul 3 din Regimentul 7 și în cele din urmă Regimentul 5 de Infanterie Marină spre nord, pentru a distruge rezistența japoneză de acolo, a ataca Ngesebus și a izola astfel trupele japoneze rămase, apreciate la nu mai mult de 1.200 de oameni în Umurbrogol. Regimentul Armatei trebuia să joace un rol necesar dar secundar în ocuparea nordului. Deși aceasta era o tactică de apărare, continua folosire a regimentelor 5 și 7 de Infanterie Marină avea să ridice pierderile la cote apropiate de cele ale Regimentului 1, acum aproape inexistent.

La cîteva ore după ocuparea pozițiilor de peste West Road, colonelul Dark a trimis o patrulă spre nord, către satul Garekoru. Aceasta a ajuns în sat fără să atragă focul inamic. Bazîndu-se pe aceste informații, Divizia a ordonat

Batalionului 2 din Brigada 321 să înainteze, să ocupe Garekoru și dacă ar fi posibil să se apropie de linia O-4 de dincolo de sat înainte de căderea nopții. Raportul patrului s-a dovedit a fi prea optimist, căci 2/321, pornind la 17.30, n-a înaintat nici o sută de iarzi și a intrat în bătaia focului de pe crestele deținute de japonezi pe partea dreaptă. Era deja prea târziu și colonelul Dark a hotărât să se oprească să-și sape adăposturi pentru noapte și să reia atacul a doua zi.

Puțin înainte de ora 6.00, pe 24 septembrie, Marina a declanșat un bombardament intens asupra zonelor vestice ale Umurbrogolului. Acesta era completat de raiduri aeriene asupra creștelor. În cele din urmă artileria marină și cea a armatei s-au îndreptat asupra aceluiași zone. La ora 7.00, Brigada 321 a pornit ca o coloană cu 2/321 în frunte. Pînă la amiază, Compania G de pe partea stîngă a descoperit o potecă ce începea cam la 400 de iarzi de satul Garekoru și ducea spre est peste înălțimile din ce în ce mai înguste ale Umurbrogolului. Compania a trecut peste această descoperire importantă ce avea să se numească mai târziu „Poteca Pisicii sălbatice“, a înfrînt rezistența răspîndită în regiunea de șes învecinată cu West Road, a capturat Garekoru ajungînd la obiectivul propus pentru acea zi, linia O-4, înainte de ora 16.00. Compania s-a oprit acolo ocupîndu-și poziții defensive, iar între timp a fost trimisă înainte o patrulă puternică de infanterie, tancuri și aruncătoare de flăcări. Cercetînd terenul pe mai mult de o milă fără să întîlnească nici o rezistență, patrula s-a întors observînd pe parcurs poziția unui număr de puncte întărite japoneze de-a lungul creștelor. Între timp, Compania E din 2/321 a înaintat pe poteca nou-descoperită spre est, pînă ce a ajuns în apropierea Colinei 100, care se înălța deasupra potecii. Infanteria a atacat imediat, ocupînd colina. Japonezii au lansat două contraatacuri asupra liniilor batalionului după-amiaza târziu, dar după lupte grele au fost respinși. O companie de geniu a luat-o pe urmele Batalionului 2 și a început imediat să lărgească poteca îngustă a „Pisicii sălbatice“. Astfel, în seara zilei de 24 liniile americane din preajma satului și a potecii se aflau în general orientate spre

est cu Batalionul 2 în stînga și cu cel de-al 3-lea deținînd partea dreaptă (a poziției de apărare) și o parte a liniei de creastă care domina West Road mai departe spre sud.

Armata se descurcase bine în prima zi de lupte pe Peleliu. Cu toate acestea s-au ivit neînțelegeri între Armată și Infanteria Marină sporite mai ales de rivalitatea dintre servicii, care a făcut mai tîrziu ca unele sectoare ale Marinei să arunce îndoiala asupra dorinței și a capacității Armatei de a lupta. Faptele reale erau legate de dorința comandanților de companii de a se îndrepta cît mai repede posibil către obiectivul lor, linia O-4. La început elementele din sectorul drept al Batalionului 2 au înaintat de-a lungul liniei colinei paralele cu West Road. Au fost întîmpinați de un foc japonez puternic și s-au retras de pe înălțimi în zona de șes mai ușor de străbătut. Venind mai tîrziu din urmă, cei din 3/321 au întîlnit aceeași apărare japoneză, au făcut un ocol pe partea stîngă continuîndu-și drumul spre a menține legătura cu 2/321 și în cele din urmă și-au ocupat pozițiile descrise anterior. Între timp Batalionul 3/7, care primise ordin să-l urmărească pe 3/321 de-a lungul liniei colinei și să păstreze contactul pe flancuri, s-a găsit în imposibilitatea de a realiza cele cerute. Maiorul E.H. Hurst, aflat la comanda Batalionului 3/7, era foarte îngrijorat în ceea ce privește abandonarea colinelor de către Armată. El se aștepta ca japonezii să-și întărească trupele de pe linia colinei amenințînd astfel de acolo unitățile Armatei din regiunea de șes. Ca atare, a decis ca în jurul orei 13.00 să ocupe dealurile pentru a proteja flancul Armatei. Hurst a fost atît atunci, cît și mai tîrziu, foarte sincer în ceea ce privește nereușita comandanților Armatei de a ocupa și păstra ei înșiși aceste înălțimi. 3/7 a pierdut destui oameni în cea mai grea luptă din ziua aceea înainte de a se reuni iarăși cu Brigada 321 în jurul orei 16.00. Mai tîrziu, 3/321 a asaltat una din colinele aflate la nord de pozițiile Regimentului 7 de Infanterie Marină, ocupînd astfel aproape complet această linie de înălțimi accidentate de corali, care flancau West Road.

Pe 25 septembrie Divizia a pornit să sprijine teritoriile

cîştigate de Brigada 321 cu ţelul final de a izola Umurbrogolul. Generalul Rupertus a scos Regimentul 5 din poziţia pur defensivă păstrată de la ocuparea „Cleştelui de homar“, trasîndu-i ca noi obiective înlăturarea japonezilor din nord şi din insula Ngesebus. Pentru a ajuta Brigada 321 în a-şi asigura nordul Umurbrogolului, noi companii din 3/7 şi-au extins zona de control asupra liniilor cheie de creastă la sud de brigada 321. În sprijinul atacului Armatei, îndreptat spre est, a fost adus şi 1/7. În partea cea mai de nord a poziţiei americane, o patrulă a Batalionului 2 din 321, întărită cu tancuri şi aruncătoare de flăcări, a întreprins un atac la aproape o milă dincolo de linii, a distrus patru cazemate şi cîteva depozite de provizii, întîmpinînd doar o slabă rezistenţă. Raportul acestei patrule a reprezentat factorul final care a determinat Divizia să angajeze Regimentul 5 de Infanterie Marină în partea de nord.

Alte elemente ale Batalionului 2 din 321 au început atacul principal către est de-a lungul „Potecii Pisicii sălbatice“, în speranţa de a izola complet pe japonezii din nord de cei din Umurbrogol. Totuşi unităţile Armatei au întîlnit o opoziţie destul de puternică din partea unităţilor japoneze care deţineau o colină denumită Colina B, aşezată la est de poziţia brigăzii 321 de pe Colina 100. Comandantul Batalionului 2 a hotărît să aştepte sosirea din sud a Batalionului 3/321, făcînd astfel posibil un atac de două batalioane asupra acestei poziţii cheie. Numai că Batalionul 3 a întîmpinat o rezistenţă puternică din partea cazematelor şi a mitralierelor pe un teren foarte accidentat format din stînci verticale de coral şi pereţi abrupti. Atacul spre est a eşuat şi a fost reprogramat pentru a doua zi.

Cea mai importantă mişcare de trupe în Ziua D+10 a fost trecerea Regimentului 5 de Infanterie Marină de la est către poziţii peste West Road la nord de brigada 321. Decizia de a muta Regimentul fusese luată de Divizie la ora 10.00, totuşi transferul a mers atît de încet, încît elemente ale lui 1/5 se aflau încă în poziţia de mişcare spre nord pînă la ora 13.00. Colonelul Walt răspundea de întreaga operaţiune din zona nordică, colonelul Harris resimţindu-se încă după rana

primită. Walt a stabilit un post de comandă avansat și menținea legătura permanentă cu comandantul regimentului aflat încă în zonele din urmă.

Cînd ordinul de mișcare a trupelor a ajuns la Regimentul 5, acesta era întins în toată zona de sud-est a Peleliului. Batalionul 1 era așezat în vecinătatea satului Ngardololok, Batalionul 3 se afla aproape de Plaja Purpurie, iar Batalionul 2 era localizat pe insulele de la nord de Cleștele de homar. Unitățile au fost rapid puse în alertă și au început să se miște către liniile brigăzii 321, fie cu ajutorul camioanelor, fie prin marș forțat. Mitraliorii din Batalionul 2 au trebuit să-și croiască drum spre țarm prin apă pînă la brîu. Batalionul 1, condus de colonelul Boyd, a fost primul care a trecut liniile Garekoru luînd-o în sus, spre West Road, printr-o plantație de cocotieri. Au fost urmați în scurt timp de unitatea maiorului Gustafson, 3/5, iar 2/5 al maiorului Gayle încheia coloana avansării Marinei. Rezistența japoneză a fost doar sporadică și i s-a pus repede capăt. Terenul de aici era plat, iar tancurile și aruncătoarele de flăcări de pe LVT-uri au avut dificultăți în a-i susține pe infanteriști. Primul obiectiv major a fost o stație radio mare și întărită din beton, aflată imediat la nord de o răspîntie. Cel mai înaintat în grad, comandant de companie al Regimentului 5, John McLaughlin, din Compania C, își amintea mai tîrziu cele petrecute în acea după-amiază:

„... Am primit ordinul de a ocupa stația radio din partea colonelului Bob Boyd, iar apoi acesta a venit împreună cu adjutantul superior al regimentului, locotenent-colonelul Lew Walt, și mi-au spus să pornesc. Voiau să-mi ating obiectivul pînă la lăsarea întinericului, să ocolesc punctele de rezistență ale inamicului sau să las un detașament să se ocupe de ele, dar să ajung neapărat la obiectiv – ceea ce am și făcut. Unul dintre comandanții mei de pluton era sergentul artilerist Rocky Zullo, ajuns acum prim sergent. Fusesse cu noi încă de la Guadalcanal, și era un bun luptător. A ocupat stația în stil mare, ca într-o luptă de stradă model: plutonul lui a intrat prin geamuri și uși. Era o clădire solidă de beton și au știut să-i vină de hac.“

După această acțiune, colonelul Walt și-a oprit trupele și a restrîns rîndurile chiar rupînd legătura cu unitățile Armatei

din dreapta sa, așteptînd zorile înainte de a relua operațiunile de ofensivă.

Japonezii ocupau încă majoritatea înălțimilor din nordul Peleliului, iar din aceste poziții au continuat pe tot parcursul nopții de 25/26 septembrie să verse o ploaie de foc cu mortiere și mitraliere asupra unităților din flancul stîng ale lui 1/5. Artileria de calibru mic amplasată pe insula Ngesebus s-a alăturat și ea focului declanșat asupra pozițiilor expuse ale Marinei. Ca răspuns, artileria marină menținea un foc continuu direcționat de observatori care doar semnalau locașuri ale inamicului de-a lungul liniei de creastă. Japonezii au mai lansat în timpul nopții trei atacuri directe de infanterie, care au fost toate respinse. De asemenea, în tot timpul nopții au avut loc continue infiltrări ale japonezilor pe întreg parcursul liniei. John McLaughlin își amintea mai tîrziu:

„... Japonezii ne-au dat zdravăn da lucru în noaptea aceea și am pierdut pe cîțiva dintre ai noștri de la Marină chiar în lupta corp la corp. Unul dintre ei a fost omorît cu o sabie. Și nu conteneau să tragă asupra noastră cu tunurile lor de munte plasate sus, în peșteri.”

Atacurile individuale de noapte ale soldaților japonezi, care au început în seara Zilei D, au continuat mult chiar și după cîștigarea unor avantaje strategice precise asupra lor. Atacurile lor au fost mai sîciitoare mai ales în primele două săptămîni; nici un soldat de pe linie nu se putea considera în siguranță noaptea. Abilitatea japonezilor în a se infiltra a constituit un alt motiv pentru ura aproape generală împotriva lor. Într-o acțiune de felul acesta, în seara zilei de 25 septembrie, doi japonezi s-au strecurat dincolo de liniile Companiei K, 3/5. După ce au pricinuit moartea unui soldat al Marinei, au fost uciși amîndoi. E.B. Sledge, care a fost martorul celor întîmplate, relatea:

„Japonezii care traversaseră drumul în fața mea făceau parte probabil din ceea ce inamicul numea „o unitate de luptă în contact imediat”. Soldatul împușcat de Sam nu era echipat ca un infanterist de-al lor, ci purta doar niște pantaloni scurți, kaki, o cămașă cu mîneacă scurtă și încălțăminte „tabi” (pantofi de pinză cu despărțituri pentru degete, și talpă de cauciuc).

Avea cu el numai baionetă. S-ar putea să fi trecut linia noastră prin acel loc din întâmplare, sau poate că pusese ochii pe mortiera noastră. Tovarășul său a luat-o la dreapta, spre o mitralieră din flancul nostru. Mortierele și mitralierele erau ținta favorită a celor ce se infiltrau în liniile din față. Mai în urmă căutau mortierele grele, stațiile de comunicare și artileria. Înainte de plecarea Companiei K, am luat-o pe drum în jos, să văd ce se întâmplase în timpul nopții. Am aflat că țipetele acelea care înghețau singele în vine fuseseră ale japonezului pe care îl văzusem alergând spre dreapta. Sărise într-un tranșeu unde a dat peste un soldat la pîndă. În lupta care a urmat, amîndoi și-au pierdut armele. Marinarul nostru disperat își înfipsea degetul în ochiul inamicului, apoi omorîndu-l...”

Alt infanterist al Marinei își amintea un atac de noapte similar, arătînd modul ciudat de acționa al japonezilor.

„În timpul nopții un japonez s-a cățărat într-un tranșeu și a tăiat beregata unui marinar, înainte ca el însuși să fie străpuns cu baioneta. Alți trei japonezi s-au strecurat în vale și au montat o mitralieră Lewis în fața liniilor. Prima lor rafală a împușcat un marinar în cap, înainte ca tunul de pe carul blindat al maiorului Buckley să îi ucidă și pe ei. Iar în dimineața asta, cînd soldații Marinei au ieșit din adăposturi, au descoperit două lucruri surprinzătoare. Amîndouă erau specifice japonezilor de la Peleliu. Pe partea stîngă a pantei lor, oamenii maiorului Buckley l-au găsit pe japonezul nostru acolo unde murise, cu picioarele ciuruite de gloanțe. Purta casca și bluza de bumbac pătată a unui marinar mort. Trusa medicală a unui soldat îi atîrna peste umăr. După ce fusese împușcat pe partea noastră a liniilor, își bandajase rănile fără pansament special și sulfamidă. Apoi, ca un bun soldat, a profitat cum a putut de situația în care se afla. Știa că sîntem în alertă și deci nu poate să ne distrugă tunul. Într-un fel sau altul s-a strecurat fără zgomot prin tot pămîntul răscolit și împrăștiat pe potecă, a traversat valea și a luat-o peste creastă, hotărît să ajungă la tunul maiorului Buckley înainte să moară. Cealaltă descoperire, de asemenea tipică acestor japonezi condamnați dar plini de ambiție, a făcut să izbucnească în rîs toți infanteriștii Marinei pe măsură ce se îndreptau spre Ngesebus și spre căderea Peleliului. Era un bilet prins pe trupul unuia dintre cei trei japonezi morți alături de mitralierele lor, pe care se putea citi: „Bravi soldați americani, vă socotim demni de milă încă de la debarcarea pe această insulă, în ciuda luptei voastre disperate. Ne pare rău că nu vă putem oferi decît foc, nici măcar apă. Curînd vă vom ataca. V-ați făcut datoria cu vitejie. Acum abandonați-vă armele și alăturați-vă armatei japoneze cu un steag alb sau cu o batistă, iar noi vom fi bucuroși să vă vedem și să vă întîmpinăm cît mai bine posibil.”

Pe 26 septembrie la ora 6.00, Batalionul 3 din Regimentul al 5-lea a atacat direct zona sa, flancul drept fiindu-i protejat de 2/5, care a rămas relativ inactiv pînă mai tîrziu, după-amiaza. În două ore și ceva Infanteria Marinei și-a asigurat creasta de coral ce se ridica înainte, numită Colina 80 și și-a continuat drumul traversînd insula către zona mlăștinoasă de pe coasta estică, rupînd legătura japonezilor din nord cu cei care dețineau Umurbrogolul. 1/5 din flancul stîng al liniilor Marinei și-a început atacul spre nord, însă nu după mult timp a fost oprit datorită focului japonez deosebit de puternic provenit din pozițiile ascunse ale acestora pe înălțimile Amiangel. Acest așa-zis munte era în realitate o serie de dealuri în formă de L. Partea sudică din Amiangel reprezenta baza L-ului ce străbătea insula de-a curmezișul și cuprindea patru dealuri numite de cei din Marină Dealul 1, 2, 3 și Dealul Radarului. Pe ultimul și cel mai înalt, aflat la capătul estic, japonezii își plasaseră instalațiile radar. Marina americană nu știa că aici în aceste înălțimi se aflau cele mai complexe, mai minuțios construite grote de către forțele navale japoneze. În multe cazuri, ceea ce marinarii vedeau ca simple peșteri individuale erau de fapt deschideri multiple către uriașele complexe subterane care puteau ascunde ușor un mare număr de oameni și mult echipament. Apărarea japoneză de pe Dealul 1 a oprit înaintarea Batalionului 1, care nu a reușit să-și croiască drum nici cu tancuri sau aruncătoare de flăcări. Dealul 2 nu a fost atît de greu de cucerit și a fost ocupat pînă la ora 14.00, oferind Marinei o poziție care flanca Dealul 1, atît de bine apărat.

Tîrziu după-amiază 2/5 a fost mutat către nord, trecînd la stînga Batalionului 1 și a primit ordin să înainteze cît mai mult posibil spre fabrica de fosfați aflată în extremitatea nordică a insulei. Au intrat imediat în bătaia focului provenit din peșterile japoneze de pe înălțimile Amiangel și de asemenea de la artileria amplasată pe Ngesebus. Deși bine sprijinit de tancuri și artilerie, 2/5 a fost oprit la căderea nopții în apropiere de rafinărie. Maiorul Gayle și-a oprit batalionul stabilindu-și perimetrul propriu de apărare separat de restul regimentului amplasat către sud. Cînd

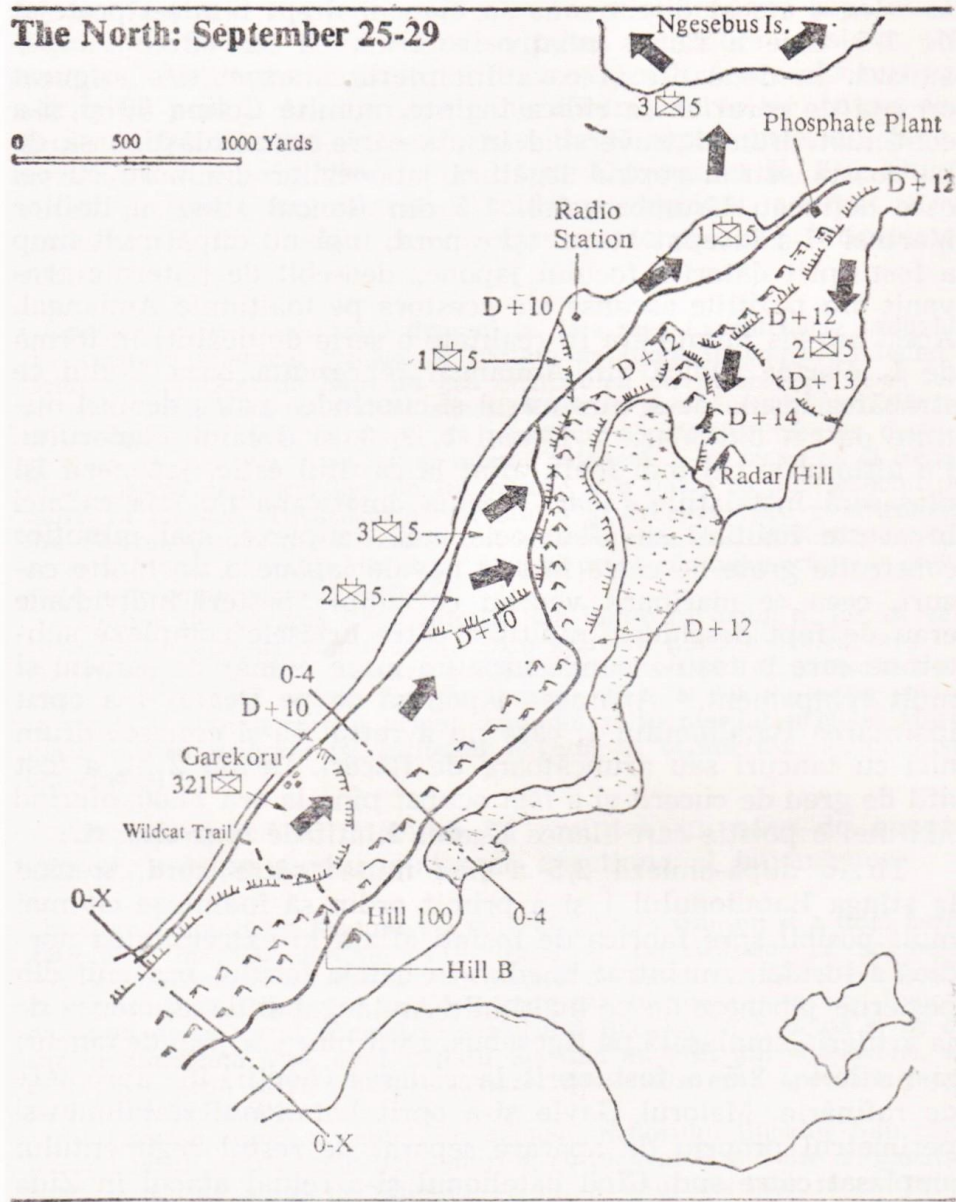
batalionul și-a reluat atacul în Ziua D+12, pe 27 septembrie a descoperit că drumul de acces din West Road spre clădirile mari de beton ale uzinei de fosfați mergea de-a lungul unui prag de nisip coborât și foarte îngust. Era și blocat de un șanț larg antitanc, care împiedica tancurile să ajungă și să ofere infanteriștilor sprijinul necesar în asaltul clădirilor. În cele din urmă a fost adus singurul tank- dozer operativ din Batalionul 1 de tancuri pentru a acoperi șanțul. Apoi au venit în ajutor blindatele împreună cu un LVT aruncător de flăcări în jurul orei 08.30. Aceștia au ucis peste 60 de japonezi din interiorul clădirilor și au permis pușcașilor din Compania F să înainteze către extremitatea nordică a insulei, aflată față în față cu insula Ngesebus.

Zonele joase de la marginea mării erau presărate cu cazemate din care se îndrepta împotriva Marinei un flux continuu de foc de mitraliere și automate, la care se adăuga și focul de artilerie de pe Ngesebus. 2/5 avea nevoie de tank- dozer pentru curățarea zonei, dar acesta fusese trimis la sud în ajutorul lui 1/5. Aceasta însemna că aceste poziții inamice trebuiau să fie distruse una câte una cu ajutorul minim din partea blindatelor. Pe la amiază infanteriștii Marinei se confruntau cu ceea ce s-a dovedit a fi mai târziu cea mai întinsă și mai complexă grotă din Peleliu. Construită de unitățile navale înaintea sosirii colonelului Nakagawa, această grotă cu multe intrări și un labirint de tuneluri pe diferite niveluri adăpostise la începutul lui septembrie mai mult de o mie de oameni. În Ziua D+12 se aflau aici mult mai puțini, destui însă ca să poată bloca înaintarea celor din Batalionul 2 pînă târziu, după-amiază.

Între timp 1/5 avea ca obiectiv al zilei anihilarea apărării japoneze de pe Colina 1. A fost descoperit un drum secundar, puternic minat, pe marginea sudică a șirului de coline care putea fi folosit la aducerea trupelor și a echipamentului pentru un viitor atac asupra Colinei Radarului. Cînd a sosit tank-dozerul pe la 09.30, două companii din 1/5 au atacat Colina 1 din direcții diferite. Tank-dozerul a netezit drumul, ca tancurile să se poată apropia de grote și să le poată cuprinde în foc direct și de la mică distanță. Atacul Marinei a

fost de asemenea sprijinit de artilerie și lovituri aeriene. Până la ora 17.00 creasta dealului a fost ocupată; au fost distruse patru tunuri de 75 mm, patru de 37 mm și un număr mare de automate. Înainte de căderea nopții inginerii și echipele de distrugere erau ocupați cu închiderea tuturor ieșirilor găsite din grotă.

The North: September 25-29

Batalionul 3/5, sub comanda maiorului Gustafson, a rămas inactiv în timpul zilei și a fost înlocuit mai târziu de unități ale brigăzii combatante 321. Gustafson a fost informat că unitatea sa va realiza o operațiune de debarcare și asalt asupra insulei Ngesebus a doua zi dis-de-dimineată.

În după-amiaza zilei de 27 Batalionul 2/5 al Marinei se decisese să atace grota prin blocarea controlului inamic asupra zonei de șes din nordul Peleliului. Mai întâi au trebuit să reducă forța focului distructiv al artileriei de pe Ngesebus. Atacuri repetate aeriene și de artilerie îndreptate asupra insulei nu reușiseră să reducă la tăcere tunurile japoneze plasate în grote alături de câmpul de aterizare. Atît înaintea cît și în timpul atacului Marinei asupra grotei, artileria de toate tipurile trăgea asupra obiectivelor de pe Ngesebus, iar vasele atacau insula din apropiere, Kongauru. Nouă tancuri Sherman, acoperite de acest foc, au înaintat de-a lungul țărmului mai jos de fabrica de fosfați, adăugîndu-și forțele artileriei care bombarda insula Ngesebus. Fiecare al patrulea proiectil tras asupra obiectivelor de pe insulă era fumigen. Apoi Marina a trimis cinci LVT-uri la nord de culmea muntoasă în care se afla grota. De pe acestea s-au tras obuze de 75 mm direct în grotă. Lor li s-au alăturat curînd tancurile care țineau sub foc continuu împrejurimile ieșirilor din grotă. A fost folosit tot pentru intrările în grotă și un LVT aruncător de flăcări. În seara zilei de 27, acest obstacol major în calea înaintării Marinei era înlăturat aproape definitiv, deși cîteva trupe japoneze foloseau încă această grotă și în februarie 1945.

În timp ce Regimentul 5 de Infanterie Marină încerca să-și asigure înălțimile de coral Amiangal și zonele de șes învecinate din nord, Brigada 321 încerca să ocupe Colina B puternic apărată, care le bloca trecerea spre coasta de est a Peleliului. Asaltul inițial a avut loc pe 26 septembrie cînd Batalionul 3 a încercat un atac direct, frontal asupra înălțimii. 1/7 a urmat trupele Armatei pentru a putea profita la nevoie de orice pătrundere. Atacul a avut oarecare succes pe crestele frontale imediat după începerea lui la ora 07.00,

dar nu după mult timp orice mișcare de înaintare a fost oprită de un violent foc defensiv de toate tipurile. Încercarea Batalionului 3 de a cucerii Colina B a fost anulată pe la 12,30, după mai multe tentative nereușite de a câștiga mai mult teren. Comandantul Brigăzii 321 a decis atunci să schimbe direcția de atac spre nord, în sectorul Batalionului 2.

Colonelul Dark alcătuiuse o unitate specială numită Trupa (Forța) Neal, după comandantul ei, căpitanul George Neal. Era formată din patruzeci și cinci de infanteriști însoțiți de șapte tancuri, șase LVT-uri și un LVT aruncător de flăcări. Trupa Neal a primit ordin să parcurgă un traseu larg (circular) către nord, dincolo de extremitățile nordice ale creștelor, chiar la sud de stația radio. Aici a luat-o spre sud și urmînd coasta de est a ajuns la cîteva sute de iarzi de Colina B în jurul orei 15.00 fără să întâlnească vreo rezistență. La această întretăiere de drumuri se concentrau asupra colinei artileria și mortierele americane, s-a lansat o perdea de fum și în cele din urmă Batalionul 2 a atacat Colina B dinspre vest, iar Trupa Neal a atacat dinspre nord. Apărarea japoneză a luptat cu îndîrjire pînă la moarte, dar pînă la ora 17.00 Armata cucerise deja această poziție cheie, care le oferea americanilor posibilitatea de a controla toată insula Peleliu la nord de regiunea în care Regimentul 5 de Marină ataca forțele japoneze de lîngă fabrica de fosfați. Tot ceea ce le rămînea japonezilor din zona de bază a insulei era porțiunea Umurbrogol.

În dimineața zilei de 27 septembrie, Compania C din 1/321 și-a început înaintarea spre nord în aceeași direcție de-a lungul lui East Road, iar la ora 07.00, Batalionul 2 pornea spre sud părăsind Colina 3 pentru a restrînge și mai mult porțiunea rămasă japonezilor a Umurbrogolului. Grupa din nord a întâmpinat mai multe dificultăți din pricina terenului decît din cea a rezistenței japoneze. Era clar că regiunea Kamilianul fusese golită de soldați de către colonelul Nakagawa pentru a întări Umurbrogolul și extremul nord. Cînd, în jurul orei 15.00, 1/321 a ajuns într-un punct în care East Road o lua brusc spre vest, batalionul a intrat în

raza focului unei cazemate japoneze care i-a oprit înaintarea în acea zi. Între timp, 2/321 întâlneau și el un foc puternic inamic venit dinspre creste pe măsură ce înainta spre sud către o nouă linie. Infanteria beneficia de un ajutor important din partea tancurilor, care foloseau (proiectile cu) fosfor alb și explozibile puternice acolo unde bănuiau a fi deschideri ale grotelor. Au fost aduse și aruncătoare de flăcări pe transportoare cu șenile (LVT-uri) pentru dealurile golașe. Armata nu își atinsese obiectivul pînă seara și datorită lipsei de acoperire în zonele ocupate. Batalionul 2 s-a întors la pozițiile de dimineață din apropierea Colinei B. Armata a făcut astfel cunoștință cu principalele mijloace de apărare japoneze care opriseră asalturile Marinei în sud și desființase Regimentul 1 de Infanterie Marină.

Pe 27, la ora prînzului, colonelul Dark a fost informat că elemente ale Brigăzii 321 se vor deplasa în zonele nordice eliberate de 3/5, care fusese desemnat pentru debarcarea și atacul de pe insula Ngesebus. Compania B, compania de rezervă din 1/321 a fost cea dintîi care a primit ordin de a sta în apropierea întretăierii drumurilor Estic și Vestic. Schimbarea sarcinilor în sectoare a dus mai tîrziu la altă neînțelegere. Cînd comandanții din 1/321 au întâlnit rezistența japoneză, au crezut că se află în plin asalt al primelor puncte întărite japoneze. În realitate aproape toată zona fusese cucerită mai înainte de Marină, iar Armata nu făcea decît să înlătore pe cei care rezistaseră cu îndîrjire și nu fuseseră încă alungați. Spunînd aceasta nu diminuăm cu nimic meritele nici unuia din serviciile (armatei) americane. Datorită naturii terenului și sistemelor defensive din nordul Peleliului, era imposibil să localizezi toate grotlele și să omori toți japonezii dintr-o anume zonă. Obiectivele principale pentru Infanteria Marină nu fuseseră încă realizate și astfel cînd unitățile Armatei au venit prima oară în contact cu japonezii pe o înălțime de coral precum Colina 80, au fost îndreptățiți să creadă că ei sînt primii care atacă poziția respectivă. Cu toate acestea, linia frontului operațiunilor se afla de-a lungul lanțului de coline, la peste jumătate de milă de Colina 80, pe care Armata a recapturat-o pe 28

septembrie.

În aceeași zi Compania A din 1/321, folosind tancuri și echipe distrugătoare, a ocupat în cele din urmă cazemata care îi împiedicase cu o zi în urmă înaintarea de-a lungul Drumului Estic și a luat-o spre nord către flancul sudic al Colinei Radarului. Mai departe spre nord, 1/5 își continua încet și plătind un preț destul de mare neutralizarea pozițiilor defensive japoneze presărate pe distanța lanțului de coline. Colinele 1 și 2 fuseseră deja ocupate, iar Marina o ataca pe cea de-a treia din două direcții utilizând bazuka și echipe de distrugere pentru a anihila rezistența întărită a japonezilor. A fost adus aici și un tanc Sherman, deși terenul permitea cu greu manevrarea tancurilor. Tunul său de 75 mm și-a adus contribuția la cucerirea sistemului de grote de pe Colina 3. Marina a respins o încercare de întărire a japonezilor și în ciuda problemelor ivite a ocupat Colina pînă mai tîrziu, după-amiază. Ocuparea ei împreună cu înaintarea batalionului 1/321 dinspre sud a făcut să rămînă izolată Colina Radarului. Pe 29 septembrie dimineța, Marina a atacat colina după un bombardament de artilerie pregătitor. Pe tot parcursul zilei infanteriștii Marinei, sprijiniți de tancuri aruncătoare cu reacție și aruncătoare de flăcări și-au croit drum tot mai sus. Pe la jumătatea după-amiezii patrulele ajunseseră și cuceriseră deja vîrfurile, deși se mai afla încă un număr mare de trupe japoneze în grotile de pe pantele mai joase. Acestea au trebuit să fie atacate cu atenție, una cîte una de către Marină și mai tîrziu de către unități ale Brigăzii 321. Unele dintre ele erau atît de greu accesibile și bine apărute, încît numai prin niște eforturi supraomenești echipele de distrugere au reușit să le închidă intrările.

Unitățile Batalionului 2/5, care fuseseră silite să facă față în zilele anterioare unui foc devastator din toate direcțiile și care se retrăseseră pe 29 septembrie pe coastele cele mai nordice, și-au asigurat extremitatea nordică a insulei și apoi, sprijinite de tancuri, și-au extins spre sud atacul către lanțul Colinelor. Zona de la est de înălțimile Amiangel era relativ plată, cu multe desigururi de cocotieri aflați pe marginea mlaștinilor. Regiunea era plină de japonezi, majoritatea lor

provenind din zone mai ușor de apărat. Unii din ei se găseau pe poziții dinainte pregătite și luptau pînă la moarte, iar alții opuneau doar o rezistență simbolică așteptînd să fie omoriți sau încercînd să se răzbune pe cîte un inamic care trecea pe lîngă ei. Faptul că bombardamentul cumplit, împrôscarea cu obuze și luptele intense își spuneau cuvîntul asupra moralului japonez este dovedit prin aceea că Regimentul 5 de Marină a luat pe 29 septembrie 45 de prizonieri (23 de pe Ngesebus), de cinci ori mai mulți decît în toate zilele anterioare pe Peleliu. În zorii zilei de 30 septembrie, Compania G, deplasîndu-se spre sud prin desișul junglei, a luat legătura cu patrulele Batalionului 1/5 care mergea spre nord, venind dinspre Colina Radarului. În ceea ce privește scopurile practice, întreg nordul Peleliului se afla acum sub controlul Infanteriei Marine. Tîrziu, în dimineața zilei de 30 septembrie, ambele batalioane au primit ordin să-și predea pozițiile Brigăzii 321 și să se deplaseze înapoi în zona stației radio înainte de primirea unei noi misiuni în sud.

Operațiunile de curățare a terenului de inamici efectuate de Brigada 321 în regiunea Amiangal nu au fost deloc simple și uneori luau proporțiile luptelor Marinei din asalturile inițiale. Aceasta s-a întîmplat mai ales cînd Regimentul 1 din Brigada 321 s-a instalat pe noile poziții pe 30 septembrie lîngă Colina 1 și pe Colina Radarului. În zonele de dinainte, Companiile A și B au trebuit să elibereze o porțiune deluroasă aflată la nord de intersecția drumurilor Estic și Vestic. Compania C a întîmpinat o opoziție și mai neclintită în regiunile de șes de la est de Amiangal. Aici japonezii reocupaseră niște poziții bine pregătite, abandonate de ei cu un timp în urmă, iar infanteria a purtat timp de două ore lupte grele înainte de a ucide 40 dintre apărătorii japonezi și a recuceri acele puncte întărite cu puțin înainte de lăsarea întunericului. Un pluton al Companiei B încercase să ocupe Colina Radarului mai devreme după-amiază. Au fost întîmpinați de niște japonezi care își săpaseră drum afară dintr-o grotă de mai mare întindere a cărei intrare fusese blocată prin explozibile de către Marină. Numai angajînd restul companiei și sprijinind-o cu artilerie și tancuri, Armata

i-a putut împinge pe japonezii supraviețuitori înapoi în peșteră și a putut reocupa creasta dealului pe care Marina o cucerise cu o zi înainte.

Un ultim aspect care se cere menționat cu privire la operațiunile Regimentului 5 de Marină ar fi utilizarea artileriei grele împotriva grotelor aflate pe versantul nordic al Amiangalului. În zilele anterioare artileria fusese folosită de multe ori direct împotriva pozițiilor pregătite de japonezi. Batalionul 3 Howitzer cu tunuri de 155 mm, aflat în acțiune din ziua D+1, a fost în cele din urmă amplasat în sud, chiar în nordul insulei Ngarmoked, și de-acolo a îndeplinit în continuu misiuni de sprijin. Două din tunurile batalionului au fost trimise către nord pentru foc direct asupra grotelor și au continuat această operațiune 12 zile. În mai multe cazuri tunuri Howitzer de 105 mm au fost urcate pe pante abrupte, de unde puteau cuprinde în raza lor poziții altfel inaccesibile. Dar utilizarea unui „Long Tom“ al Batalionului 8 cu tunuri de 155 mm având traiectorie razantă a reprezentat poate cel mai dramatic exemplu de „infanterie“ la Peleliu. În acest caz, tunul de 155 mm a fost amplasat la aproximativ 200 de iarzi de creastă lângă fabrica de fosfați, unde focul japonez producea pagube mari. Trăgătorii Marinei au fost retrași și tunul cel mare a început să tragă cu diverse proiectile – WP (pentru trageri de instrucție), cu efect întârziat, AP (perforante de blindaj) și superrapide – asupra liniei de creastă. Bătăia lor era atât de scurtă, încât oamenii erau puși ei înșiși în pericol de fragmentele produse de explozii. Un obuz a produs o explozie de muniții în interiorul grotei, iar supraviețuitorii care încercau să scape au fost opriți de trăgătorii Marinei. Apoi tunul cel mare a tras rafale asupra tuturor zonelor suspecte de-a lungul creștelor, închizând pentru totdeauna în peșterile lor un mare număr de japonezi.

Cel mai spectaculos eveniment al zilei de 28 septembrie l-a constituit operațiunea de debarcare și atac al micii insule Ngesebus, ce pricinuisese destule necazuri, fiind așezată la mai puțin de o treime de milă distanță de coasta nordică a Peleliului. Târziu după-amiază în ziua precedentă generalul Rupertus îi transmisese colonelului Walt ordinul verbal de a

lansa atacul. Maiorul Gustafson a fost imediat înștiințat că batalionul său 3/5 va fi batalionul de asalt și va fi sprijinit în rezervă de 1/7. Planul de capturare a insulei Ngesebus, așa cum se înfățișa în acea seară consta din acțiunea armelor combinate. Un vas de război, un crucișător și două distrugătoare urmau să asigure sprijin naval direct. Avioanele nou-sosite aparținând aviației Infanteriei Marine (VMF 114) trebuiau să-și acorde sprijinul lor înainte de debarcare și să fie în permanentă alertă pentru atacuri de artilerie în timpul invaziei. Au mai fost desemnate pentru operațiune o companie de tancuri, 13 cu totul din Batalionul 1 de tancuri, o companie de LVT-uri (transportoare de desant cu șenile) și o companie de LVT(A)-uri. Compania K urma să debarce pe partea stângă a plajei sudice din Ngesebus avînd în dreapta Compania 1 și în rezervă Compania L. Datorită naturii invaziei, un număr mare de ofițeri superiori din toate sectoarele au găsit diverse motive de a veni în nord pentru a putea observa operațiunea în relativa siguranță oferită de postul de comandă al regimentului sau de vasele adunate aici.

Din punct de vedere teoretic, atacul nu i-a dezamăgit pe cei care îl puseseră la punct și nici pe observatori. Pe 28 septembrie la ora 08.00 tunurile mari ale forțelor navale și toată artileria de care se dispunea (a corpului de artilerie și a diviziei) au deschis focul asupra insulei. La ora 09.05 tancurile Sherman au pornit primele spre Ngesebus, dar fiind doar parțial impermeabile, cele din frunte au fost inundate. Comandantul acestora a fost nevoit să găsească un alt drum pentru cele zece rămase. LVT(A)-urile și-au asumat responsabilitatea de a oferi sprijin direct și foc de acoperire pentru infanteriștii Marinei ce veneau din urmă în LVT-uri. Între timp avioanele din VMF 114 atacau punctele defensive de pe plajă prin rafale continue trase în raiduri numeroase paralele cu țărmul. 3/5 a debarcat pe Ngesebus fără nici un fel de pierderi și a declanșat imediat un exercițiu de cooperare între infanterie și blindate care nu și-a găsit egalul nicăieri în Pacific.

Cei mai puțin de 500 de apărători ai insulei Ngesebus au

fost handicapați de terenul plat, relativ deschis de aici. Singurul loc în care și-au putut realiza puncte de apărare tipice la Peleliu a fost într-o înșiruire de coline de coral de-a lungul coastei vestice. După debarcare, Compania L sprijinită de blindate a luat-o spre dreapta paralel cu terenul de luptă iar pînă la amiază își asigurase deja partea estică a insulei și o fișie de teren legată de ea, numită insula Kongauru. Compania K s-a deplasat spre nord, paralel cu dealurile de coral, și nu după mult timp i-a scos pe apărătorii japonezi din grotele de pe partea vestică a dealurilor. Pînă mai tîrziu după-amiază Marina ocupase toată insula, cu excepția extremității nordice. Această regiune a fost cucerită în dimineața următoare, cînd tancurile Sherman au distrus două tunuri de mare calibru ce pricinuiseră dificultăți atacanților Marinei. Pe 29 septembrie, pe la jumătatea după-amiezei, Ngesebus a fost declarată ocupată, deși mai existau încă cîțiva japonezi pe insulă. 2/321 s-a deplasat conform programului să îi înlocuiască pe oamenii lui Gustafson, care apoi s-au îmbarcat pentru a fi transportați în zonele rămase în sud, lîngă satul Ngardololok.

De asemenea au fost înlocuite în acest moment Batalionul 1 de tancuri și două batalioane Howitzer din Regimentul 11 de Infanterie Marină. Apoi generalul Rupertus a luat altă decizie discutabilă. A hotărît ca, din moment ce oamenii din batalionul de tancuri erau foarte obosiți, iar tancurile lor zdrobite, aceștia să fie trimiși înapoi la Pavuvu împreună cu Regimentul 1 de Infanterie Marină. A motivat că tancurile nu puteau fi folosite în mod eficace pe terenul accidentat din Umurbrogol. În tot restul acțiunilor de la Peleliu, Marina și Armata s-au putut sprijini doar pe Batalionul de tancuri 710 al Armatei. Deși tanchiștii Armatei s-au comportat foarte bine, li s-a dus foarte mult lipsa tancurilor Marinei în ultimele etape ale campaniei cînd forța de foc mobilă era atît de importantă. Chiar generalul Oliver P. Smith, de obicei puțin dispus să-și critice ofițerul comandant, a afirmat că „trimiterea de aici a blindatelor Marinei atît de devreme a constituit o mare greșeală“.

Infanteria Marină a suferit pierderi foarte ușoare numai

28 de oameni într-o operațiune ce a durat două zile. La rîndul său a ucis 440 de japonezi și a luat chiar 23 de prizonieri. Colonelul Walt, răspunzînd poate unor comentarii de la Cartierul General al diviziei, s-a pronunțat în apărarea acțiunii de pe Ngesebus, însă analiza sa a fost exactă cînd a afirmat:

„Poate că cifra scăzută a pierderilor și scurta perioadă de desfășurare au făcut ca înaltul stat major să nu aprecieze la justa valoare această operațiune. Observînd personal locul luptelor în zona următoare, mi-am dat seama că 3/5 realizase un lucru foarte bun și că niște forțe minuite cu mai puțină pricepere ar fi avut nevoie de două sau trei zile și ar fi pierdut probabil mai mult de o sută de oameni.“

La sfîrșitul Zilei D+13 se pusese deja capăt unei alte faze a operațiunilor de la Peleliu. Batalioanele 1 și 2 din Regimentul 5 de Infanterie Marină au fost înlocuite cu Brigada combatantă 321. Ocupînd partea de nord și insula Ngesebus, Infanteria Marină a ucis în jur de 1.072 de japonezi și a luat 72 de prizonieri. Unitățile Armatei aveau să continue sarcina dificilă și lipsită de satisfacții de a străbate dealurile pe temperatura cea mai ridicată în căutarea japonezilor rătăciți și de a bloca intrările și ieșirile peșterilor pentru a face din nordul Peleliului un loc sigur pentru manevre obișnuite. După 30 septembrie centrul majorității acțiunilor s-a mutat către sud în zona Umurbrogolului, unde mai întîii Regimentul 7, apoi 5 din Infanteria Marină și în cele din urmă Brigada 321 vor fi angrenate într-un proces lung, cu mare număr de forțe de distrugere a ultimelor resurse ale lui Nakagawa de-a lungul creștelor, pe dealurile și în grottele acelor locuri îngrozitoare.

Infanteriștii Regimentului 5, deplasîndu-se de la est la nord spre noile poziții de asalt spuneau că par a exista două feluri de oameni ai Marinei pe Peleliu. Mai întîii ei înșiși, murdari, nerași, obosiți chiar și după o scurtă perioadă de odihnă, mutîndu-se pe un alt front pentru a omorî și a fi omorîți; apoi cei din spatele frontului, ceva mai curați și evident fără simțămîntul de continuă teamă. În plus, existau Armata, artileria și unitățile pentru construcții Albinele de

mare îndeplinindu-și misiunile în relativă siguranță. Indiferent de ceea ce simțeau trupele combatante, toată munca personalului din spatele frontului era necesară pentru a sprijini primele linii care în cele din urmă vor transforma Peleliu într-o bază bine plasată într-o zonă înaintată și sigură.

Postul de comandă al diviziei Marinei fusese mutat pe 24 septembrie în clădirea de beton cu două etaje a administrației de la capătul nordic al pistei de decolare, aproape la mai puțin de 300 de iarzi de înălțimile Umurbrogolului. Aici pe 27 septembrie, generalul Rupertus și alți ofițeri superiori ai Marinei au organizat o ceremonie de ridicare a drapelului completă, cu fanfara diviziei în bătaia focului pozițiilor deținute de japonezi. Ceremonia a fost unul din indiciile că din punct de vedere practic insula era asigurată și majoritatea personalului de serviciu nu se afla mai deloc în pericol. A fost înființat un oficiu poștal central (o garnizoană) și cu destul timp înainte de asigurarea părții de nord și filme se putea viziona regulat de către eșaloanele din spatele frontului, sunetul lor fiind uneori punctat de focul de artilerie dinspre nord.

Modul de amplasare a proviziilor a început să împrumute caracteristicile unui post aflat în spatele frontului. Fusese amenajat un drum pe un ponton în apropierea centrului Plajei Portocalii până în D+4. Acest drum era destul de larg ca să permită acostarea alături a trei nave tanc de desant (LST) pentru descărcare. Altă zonă de acostare a fost săpată în coral pe Plaja Scarlet, unde putea trage un LST, iar descărcarea a început acolo pe 23 septembrie. După ocuparea Plajei Purpurii au fost construite alte pontoane și a fost făcut un nou drum care lega plaja de rețeaua principală. Până în 27 septembrie Divizia 1 de Marină descărcase 34.000 de tone de provizii. Acestea au fost transportate la depozite fixe și a început să funcționeze un sistem regulat de aprovizionare pentru diverse bunuri și echipamentul necesar în zonele înaintate.

Inginerii se preocupau permanent să îmbunătățească drumurile, să instaleze sisteme mai bune de epurare a apei și

să ajute unitățile de serviciu individual la îmbunătățirea condițiilor de viață. Pînă pe 20 septembrie a fost instalată pe Plaja Albă Compania A din Batalionul 1 Sanitar și pe parcurs alte companii sanitare au început să-și ofere sprijinul regimentelor lor, iar pe măsură ce luptele avansau spre nord, s-au realizat mai multe îmbunătățiri pentru ajutorarea celor bolnavi și răniți. Au fost aduse pe țărm săli de operație din prefabricate, care s-au dovedit a fi destul de satisfăcătoare. Echipe sanitare au început să se răspîndească în zonele cucerite împrăștiind DDT pe trupurile japonezilor morți și în regiunile mlăștinoase ce adăposteau muște și țințari. A fost stabilit un cimitir permanent spre interiorul Plajei Portocalii 1. Echipele de înregistrare a mormintelor, deși handicapate de lipsa mijloacelor de transport, au identificat și îngropat 1.039 de americani pînă la jumătatea lui octombrie.

Oriunde unitățile eșaloanelor din spatele frontului se stabileau pentru ceva mai mult timp, infanteriștii Marinei căutau să-și îmbunătățească condițiile de trai, iar cei obișnuiți să șterpelească cîte ceva, mai ales cei din unitățile de artilerie, își făceau viața destul de ușoară. S-a dezvoltat o adevărată piață de suveniruri, iar unii dintre cei mai aventuroși aveau destul curaj să meargă pînă în primele linii în incursiunile lor după produse japoneze. Aceste incursiuni nu erau lipsite de pericol, căci japonezii nu făceau deosebire între un funcționar din spatele frontului și un soldat înarmat, iar unii dintre vînătorii de suveniruri au intrat în rîndul pierderilor umane. Apoi mai exista pericolul ca vreun ofițer combatant, care nu știa prea multe, să-i treacă pe lista infanteriștilor. A circulat chiar povestea unui vînător de suveniruri care se afla într-o grotă cînd intrarea acesteia a fost blocată și nu a fost salvat decît peste cîteva săptămîni. Erau la mare preț dinții de aur scoși din gura japonezilor morți atît pentru unele trupe combatante cît și pentru „colecționarii” din zonele din spatele frontului. În afară de aceste obiecte de-a dreptul macabre, se mai căutau pistoale, cuțite și tot felul de stegulețe de toate mărimile. Unii infanteriști ai Marinei, mai întreprinzători, au făcut o afacere bună cu vînzarea de stegulețe contrafăcute personalului

naval dornic de suveniruri. Un sergent din Batalionul 12 de artilerie antiaeriană, de profesie desenator tehnic, se pricepea foarte bine la confecționarea stegulețelor japoneze, copiind scrisul japonez de pe avioanele prăbușite. Pentru a le face să pară cât mai autentice, le mînjea puțin cu sînge, le tîra prin noroi și trăgea o rafală sau două prin ele cu M-1.

O parte din personalul din spatele frontului au trebuit să alcătuiască patrulă defensive, mai ales cei ale căror unități se aflau în apropierea mlaștinei întinse din partea sud-estică a insulei. Unul dintre aceștia își amintea alerta în care s-au aflat datorită raportării de debarcări japoneze mai sus de Plaja Albă.

„Ceva mai tîrziu, comandantul batalionului ne-a scos să „curățim“ terenul, iar eu am fost printre cei care au trebuit să ia mlaștina cu de-amănuntul și am omorît 11 japonezi care nu erau însă din cei veniți acum pe țarm; nu erau decît cîțiva nenorociți, care încercau să supraviețuiască. Mulți dintre ei purtau pantaloni de pînză de-ai marinarilor noștri și își stocaseră grămezi de conserve pe porțiunile mai uscate din mlaștină. Aceasta a fost singura mea experiență în care am stat față în față cu un japonez. Ni se spusese să păstrăm contactul fizic unul cu celălalt și-mi aduc aminte cum am ajuns într-un desiș foarte aproape de un japonez și fără să clipesc am tras și apoi m-a fulgerat un gînd: „Dumnezeule, am omorît pe unul de-ai noștri“, pentru că omul căzuse cu fața în jos și purta pantaloni marinărești americani.“

Activitatea de bază din spatele frontului a fost legată de aerodrom. De îndată ce a fost posibil, sute de Albine de mare au început lucrul cu echipamentul lor greu, mai întîi pentru repararea benzilor de aterizare existente, care fuseseră grav afectate de bombardamentele anterioare și de atacurile aeriene și navale din timpul și cu puțin înaintea Zilei D. Deși pe departe de a fi în bune condițiuni, terenul de aterizare putea servi în caz de urgență. Pe 18 septembrie un torpilor (TBF) a fost forțat să aterizeze aici și cinci zile mai tîrziu un bombardier de patrulare (PB4Y) (Navy B 24) cu două motoare defecte a fost silit și el să facă același lucru. Două avioane de observație ale artileriei care aveau nevoie doar de cîteva sute de picioare pentru decolare au început să folosească acest teren. A doua zi a sosit întreaga escadrilă VMO3 (din aviația

Infanteriei Marine). Pînă pe 24 septembrie mai mult de 3.800 de picioare din pista principală era în bune condiții, iar peste încă zece zile a fost extinsă atît cît să poată primi orice bombardier cu excepția lui B-29. Unitățile aeriene ale Marinei au început să acționeze pornind de pe aerodrom pe 24 septembrie. Primele au fost patru avioane de vînătoare F6F Hellcat, aduse aici pentru a îndepărta eventualele atacuri aeriene japoneze. Peste două zile au sosit VMF-114 cu Corsarii lor, F4U cu aripi de pescăruș. Această unitate a preluat responsabilitatea de sprijin imediat pe care o avuseseră forțele navale. În Ziua D+13, Marina a trimis doar patru misiuni de zbor, iar acestea au fost în sprijinul debarcării pe Ngesebus. Sute de oameni din personalul de sprijin la sol au însoțit escadrila Marinei pentru a menține în stare de luptă aparatele de zbor în loviturile lor aproape continue împotriva apărării japoneze.

Oamenii bateriilor de tunuri antiaeriene de 90 mm și 40 mm, precum și cei de pe avioanele F6F ale Marinei aveau foarte puțin de lucru la Peleliu, deoarece exista un număr mic de avioane japoneze în Carolinele de Vest. Cu toate acestea, F6F-urile patrulau regulat noaptea. Operatorii radarelor din unitățile antiaeriene au identificat totuși cîteva avioane inamice care se aventurau spre sud, din Yap sau Babeldaob, dar în general acestea nu se apropiau destul de mult pentru a se putea trage în ele. Tot ce puteau face piloții japonezi era să le dea americanilor bătaie de cap în fiecare seară. De cîteva ori au încercat să facă mai mult; odată au lansat bilețele de propagandă în care îi îndemneau pe cei din Marină să se predea, iar altă dată un Jake a încercat să lanseze grenade asupra trupelor din Umurbrogol. Încercarea din urmă a fost un eșec complet, căci avionul a fost interceptat și doborât de una din Pisicile iadului în zbor de noapte, acesta constituind singurul avion de luptă japonez distrus de zburătorii Marinei.

Puşcașii Marinei s-au dovedit a fi foarte utili în scurtele lupte de hărțuială ce au măcinat forțele japoneze ocupînd treptat „punga” japoneză. Au devenit în cele din urmă artilerie zburătoare ghidată de la sol; piloții s-au obișnuit să-

și plaseze bombe în apropierea liniilor Marinei și Armatei. Prima acțiune generală pentru VMF 114 a avut loc în Ziua D+13 pentru sprijinul Regimentului 5 de Infanterie Marină ce debarca pe Ngesebus. În ziua următoare piloții au început să experimenteze bombardarea din zbor planat și razant, în unghi ascuțit, mai întâi efectuând raiduri de simulare, iar apoi purtând bombe de 1.000 de livre. Trebuie amintit că obiectivele din Umurbrogol intrau în raza mortierelor. În majoritatea cazurilor, piloții se aflau deasupra țintei la numai 15 secunde după ce treceau de turnul de control la decolare. Cea mai mare perioadă din octombrie bombardamentul din unghi ascuțit a fost înlocuit cu lansări de bombe la înălțimea copacilor în care piloții își ocheau obiectivele folosind copaci distruși sau stînci din zona celor Cinci surori ca puncte de referință. În total, pușcașii generalului James Moore din Flotila 2 de Aviație au efectuat 1.174 de zboruri și au lansat 186 tone de bombe în cele 37 de zile de acțiune la Peleliu.

Din raportul precedent referitor la acțiunile Corpului de Marină și Armată în timpul ultimelor cinci zile din septembrie ar rezulta că luptele se apropiau de sfârșit. Deși însă 9/10 din insulă fuseseră ocupate și aproximativ 9.000 de japonezi fuseseră uciși, forțele colonelului Nakagawa dețineau încă cea mai puternică poziție de apărare. Dacă ar fi vrut, ar fi putut perturba serios activitatea de pe aerodrom din pozițiile sale cele mai înaintate. A preferat însă să-și economisească muniția pentru respingerea atacurilor directe pe care le aștepta. Obiectivul său inițial rămăsese neschimbat. Era gata să-și sacrifice oamenii și pe el însuși, dar fiecare palmă de pământ pe care avea s-o cedeze trebuia plătită scump. Americanilor le erau încă rezervate unele din cele mai crunte și interminabile lupte. Pînă la ocuparea Umurbrogolului, Regimentul 7 și apoi 5 de Infanterie Marină aveau să sufere pierderi prohibitive. Brigada combatantă 321 a Armatei urma să aibă sarcina de neînviat de a distruge complet rezistența ultimelor poziții, iar prețul plătit de ea avea să fie la fel de scump.

10 REDUCÎND „BUZUNARUL”

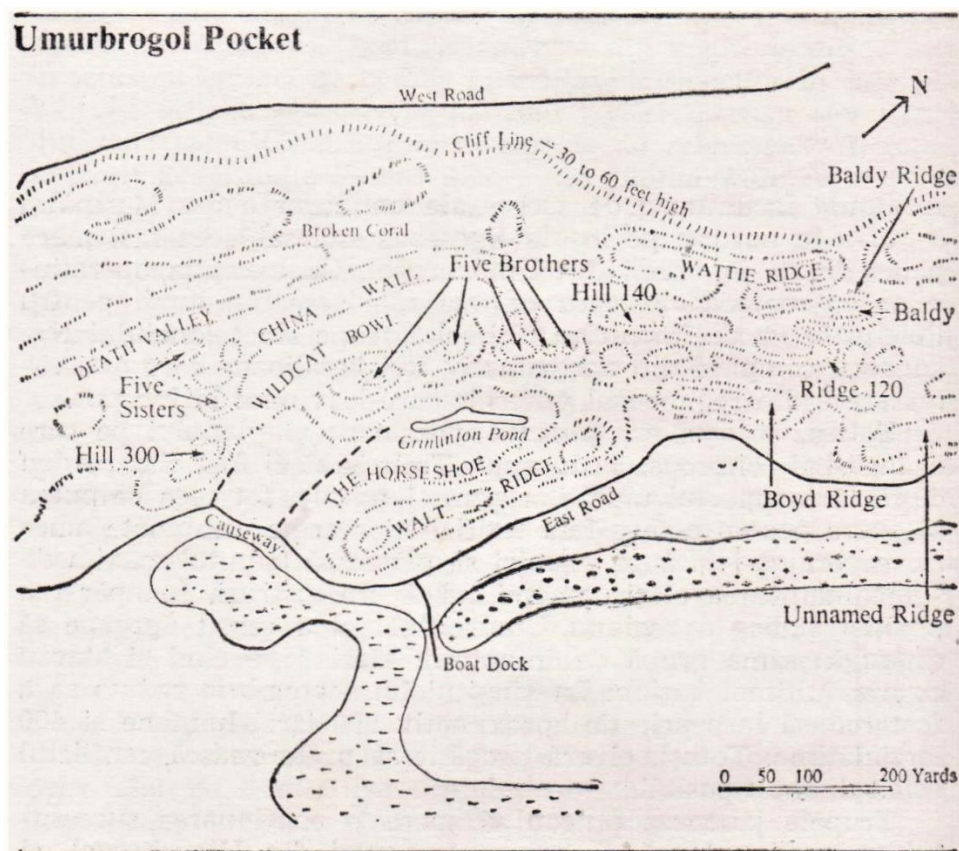
Acțiunile încununate de succes ale unităților a 5-a Marină și a 321-a în nord și pe insula Ngesebus izolară cea mai mare parte dintre japonezii din Umurbrogol. Cu excepția operațiunilor cu motociclete, ceea ce mai rămăsese din lupta pentru Peleliu se va da împotriva ultimelor trupe ale colonelului Nakagawa, compuse din aproximativ trei batalioane care mai rămăseseră din regimentul puternic care-l avusese la început.

Totuși, aceasta era punctul culminant al planului pe care el însuși îl concepușe la început. Trebuie să fi fost clar pentru el că fără suportul unităților aero și navale, tot ceea ce putea să spere pentru a face față terifiantelor arme combinate americane era să-i facă pe inamici să plătească tributul maxim de sânge înainte ca el și oamenii lui să fie distruși. În apărarea poziției sudice a regiunii Umurbrogol el a reușit aproape să distrugă prima grupă de Infanterie Marină pe când ei atacau curajos ultimul basion. La sfârșitul lui septembrie reduta sa a fost redusă la o arie de aproximativ 900 iarzi lungime și 400 iarzi lățime. Totuși, el era pregătit să prelungească conflictul oricât de mult posibil.

Trupele japoneze puteau să spere la continuarea succesului în mare măsură din cauza terenului din Umurbrogol, și Nakagawa se folosea de toate avantajele specificului său, mai accidentat decât cele pe care Infanteria Marină le mai întâlnise pînă atunci. Japonezii stăpîneau o zonă (în linii mari) care se întindea de la Baldy Hill, Dealul pleșuv, în partea de nord pînă la zonele frontale ale zonei Cinci surori, care asigurau apărarea japoneză în sud.

În această regiune se aflau o serie de coline paralele. Către vest, sistemul de coline nu era tot atît de clar definit, dar se găseau pe acolo niște amplasamente de coral spart pînă la înălțimile numite Zidul Chinezesc. O extindere către nord a acestui sistem colinar constituia o înălțime de aproximativ 200 de iarzi, pe care infanteriștii marini o

numeau Wattie Ridge. La aproximativ 50 de iarzi la est de acest prim sistem colinar, peste valea numită Castronul pisicii sălbatice, se aflau câteva coline sparte dar relativ înalte de coral numite Cinci frați, a căror lungime totală era de aproximativ 500 de iarzi. Continuînd spre nord peste o vale îngustă, se putea întîlni în schimb, Dealul 140, Colina 3 și Colina 120, toate fiind o parte dintr-un sistem de coline ancorat la nord de Dealul pleșuv. Înălțimile cele mai la est ale regiunii Umurbrogol erau în general paralele cu Drumul de răsărit. Partea cea mai sudică a sistemului de coline estice, pe care Căpitanul Pope a încercat în zadar să le ia, era numită Walt Ridge.

Ea era separată de Cinci frați către vest de o vale de

aproximativ 100 de iarzi lată, udată de o baltă cu apă dulce, Grinlinton Pond. Această regiune joasă era numită Horsehoe (Potcoava de cal). Mai departe la nord, de-a lungul drumului spre Est, era o altă culme numită Boyd Ridge.

Fiecare din aceste lanțuri erau ciuruite de grote fie naturale, fie făcute de om, de diverse mărimi, unele dintre ele avînd multe intrări și ieșiri.

Încă de la începutul bătăliei japonezii menținuseră o disciplină de tragere excelentă, parțial pentru că muniția lor era puțină și nu aveau nici o modalitate să și-o reînnoiască; și parțial, datorită disciplinei și ascultării de ordine.

Planul japonezilor era să-i facă pe americani să vină către ei astfel ei expunîndu-se numai cînd era absolut necesar. Culmile paralele și colinele mici individuale permiteau unor puțini apărători să țină în șah o mult mai mare forță de atac. Cînd infanteria marină sau trupele armatei capturau linia de coline ele primeau focul concentrat care venea de pe culmile vecine. Nici chiar captura înălțimilor nu i-a oprit pe japonezi care erau ascunși în grote și peșteri de unde continuau să împuște țintele de pe colinele și culmile apropiate.

Tancurile și aruncătoarele de flăcări LVT erau ajutoare neprețuite pentru pușcașii marini acolo unde terenul permitea folosirea lor. Artileria de toate calibrele era tot timpul în ajutor, deși este îndoielnic ca mortierele de 75 mm sau puștile mai mici să se fi dovedit eficiente împotriva celor ascunși în caverne, cu excepția folosirii lor de la foarte mică distanță. Pușcașii marini își exercitau bombardamentele împotriva apărătorilor japonezi, dar nici chiar bombele de 500 livre nu aveau cine știe ce efect asupra celor mai multe catacombe. S-a aruncat și napalm dar cel mai adesea acesta ardea frunzișul, dealurile, făcîndu-le astfel impracticabile pentru japonezi ca adăposturi și ascunzători. Chiar cu avantajul forței de foc net superioară, unitățile Marinei și Armatei trebuiau să lupte în condițiile impuse de Nakagawa.

Astfel, campania de a reduce Umurbrogol a devenit o lungă și costisitoare serie de ciocniri ale micilor unități, unde tot timpul cîștigurile erau măsurate în iarzi, sau prin victoria distrugerii unui singur punct mai puternic de rezistență.

Pentru a mări dificultățile atacului, vremea s-a schimbat la începutul lunii octombrie. În timp ce înainte arșița era ucigătoare, acum ploaia devenise principalul adversar. Ploietorenițale și vînturi puternice asemănătoare taifunurilor au adus mari pagube, podurilor ponton de pe plăji și au întrerupt scurgerea sistematică și ritmică a proviziilor pentru un număr de zile. Pușcașii de pe linie aveau o foarte slabă protecție. În cele mai multe locuri, ei nu-și puteau săpa adăposturi. Chiar cînd nu atacau, pușcașii trebuiau să îndure umezeala și hăituiala zi și noapte. De multe ori la începutul lui octombrie atacurile planificate împotriva punctelor puternice inamice au trebuit să fie amîinate din cauza vremii.

Unitatea a 7-a a pușcașilor marini primise sarcina de a ține sub control pe japonezii de la Umurbrogol în timp ce regiunea de nord era asigurată de pușcașii marini ai Regimentului 5. Pentru a reuși aceasta, Colonelul Hanneken trebuia să-și întindă liniile de-a lungul unei linii subțiri în sud și de-a lungul Drumului din Vest (West Road). Divizia a trimis de asemenea întăriri compuse din aproape toate serviciile Marinei de pe insulă. La sud, în fața celor Cinci surori se afla 2/7 la stînga, și pe flancul lor drept, în fața Colinei 300, era Compania. La extremitatea vestică, două companii de pionieri și personal detașat dețineau linia lungă din interior de la West Road. Această regiune era slab populată, pentru că nu părea probabil că japonezii vor ataca-o și zona imediat învecinată la răsărit era prea dificil de atacat chiar și pentru pușcașii marini. Zona din vest rămînea relativ liniștită de-a lungul întregii campanii Umurbrogol.

O parte din frustrarea simțită de pușcașii marini care acționau în Umurbrogol se regăsește în amintirile Generalului Oliver Smith care se referă la supărarea colonelului Berger, spunînd:

„Am înțeles cîte ceva de la Spencer Berger, care se găsea acolo de un timp. Mi-a vorbit despre acești japonezi care-l iritau neîncetat. Era o stîncă abruptă pe una din părți; cred că ceea ce numeam Valea Diavolului ajungea pînă acolo. Și exista o grotă și japonezii trăgeau periodic cîte o salvă de tun din peșteră, direcționată spre linia pușcașilor marini; apoi își

retrăgeau tunul înapoi. Și Spencer Berger era cocoțat pe stîncă și nu puteau ajunge la oamenii aceia. În cele din urmă au plasat o încărcătură TNT; nu știu bine cum au reușit să o împingă pînă la peșteră și cum au făcut-o să explodeze. Această încărcătură i-a aruncat în aer pe acești japonezi. Dar Berger și-a amintit cum simțea mirosul de orez fiert, care ajungea pînă la ei, și cum își dădea seama că ei își pregăteau mîncare chiar sub nasul lui și că nu avea ce să le facă.“

Concentrarea masivă a pușcașilor marini din Regimentul 7 era în nord, unde 3/7 controlau zonele înalte din imediata vecinătate către nord de Wattie Ridge și Baldy Ridge. În flancul lor stîng, întinzîndu-se peste East Road către mlaștini era 1/7. Planul pentru a relua inițiativa în Umurbrogol la 30 septembrie a făcut apel la 1/7 pentru a ataca înspre sud, de-a lungul lui East Road, și pentru a asigura înălțimile nepopulate din fața lui Boyd Ridge. Între timp, 3/7 urma să atace către Baldy Hill. Totuși, după ce 1/7 și-a atins scopul inițial cu ușurință în cursul dimineții, următorul atac a fost amînat din cauza ploii, ceții pînă la începutul după-amiezii.

După un baraj de artilerie și mortiere, pușcașii din 1/7 au asigurat culmea nepopulată și au intrat în interiorul teritoriului aproximativ 150 de iarzi. Atacul întreprins de 3/7 a fost aproape în întregime stopat de condițiile atmosferice. Din cauza ploii și ceții cele două batalioane s-au separat și ambele unități s-au oprit din acțiune pentru a aștepta vreme mai bună în ziua următoare.

La 1 octombrie, totuși, s-a cîștigat puțin. Centrul avansului pușcașilor marini s-a schimbat către sectorul 3/7 unde dimineața devreme compania de asalt își începuse atacul împotriva unei stînci masive, cunoscută ca Baldy. Nu avansaseră mult cînd focul șfichiuitor al armelor mici și mitralierelor din pozițiile ascunse din Baldy le-a oprit înaintarea pe de-a întregul. Pe partea stîngă 1/7 era într-o poziție atît de proastă încît nu și-au putut reocupa cîștigurile din ziua precedentă. În plus, față de pierderile grele de luptă, batalionul era afectat de diaree și mulți dintre soldați cu greu se puteau deplasa. Existau numai 90 de pușcași pe linii apți pentru a-și îndeplini datoriile și s-a decis să se renunțe.

Ziua de 2 octombrie deci a fost dedicată schimbării

unităților în vederea pregătirii unui atac general în ziua următoare cu scopul de a curăța de japonezi coamele care priveau spre East Road.

Septimea (1/7) răspîdită a fost mutată la sud către zona liniștită din spatele Colinei 300 și 3/7 – care dețineau o poziție de-a lungul culmilor din nord de la Umurbrogol – a fost mutată în zona eliberată de 1/7.

Deși, acest batalion suferise cele mai puține accidente, el dispunea totuși de mai puțin de 50 la sută din efective. De la cucerirea Ngesebus-ului, 3/5 au fost atașate Regimentului 7 marină care au luat imediat poziție la sud de Cinci surori, deplasînd 2/7, ceea ce a permis o noapte de odihnă înainte de îndreptarea către poziție în dimineața de 3 octombrie de-a lungul Drumului de est (East Road) din fața lui Walt Ridge, din vest.

Acestea erau dispozițiile principalelor elemente de forță cînd un atac coordonat împotriva lui Umurbrogol a fost lansat.

Principalul obiectiv era să se pună mîna pe înălțimile care dominau East Road și împiedicau folosirea sa pentru aprovizionare sau pentru evacuare, în scopuri medicale (trimiterea din zonă a bolnavilor). Pușcașii din 2/7 au început să atace Walt Ridge la aproximativ 07.00, după ce întreaga zonă fusese răscolită de mortiere și de armele 155 mm ale corpului de artilerie. Compania de asalt a urmat aceeași linie generală prin zona mlăștinoasă luată de căpitanul Pope în asaltul nefericit de la Walt Ridge din Ziua D+4. Spre marea surpriză a colonelului Berger pușcașii marini s-au mișcat rapid către colină, elementele din frunte ajungînd la vîrf fără accidente.

Japonezii și-au revenit foarte repede și au supus culmea unui foc rapid direcționat de pe Cinci frați, culmea paralelă la vest. Tancurile s-au mutat în zona Horseshoe (Potcoava) în încercarea de a amuți unele din mitralierele care-i hărțuiau pe pușcașii marini de pe Walt Ridge. La aproximativ 09.00, avansul celor din 2/7 către nord de-a lungul crestei a fost oprit din cauza unei depresiuni în coamă, care era dominată de focul japonez dinspre vest. În cele din urmă inginerii au

trebuit să pună la punct o nouă metodă pentru a proteja atacatorii de focul necurmat de la Five Brothers.

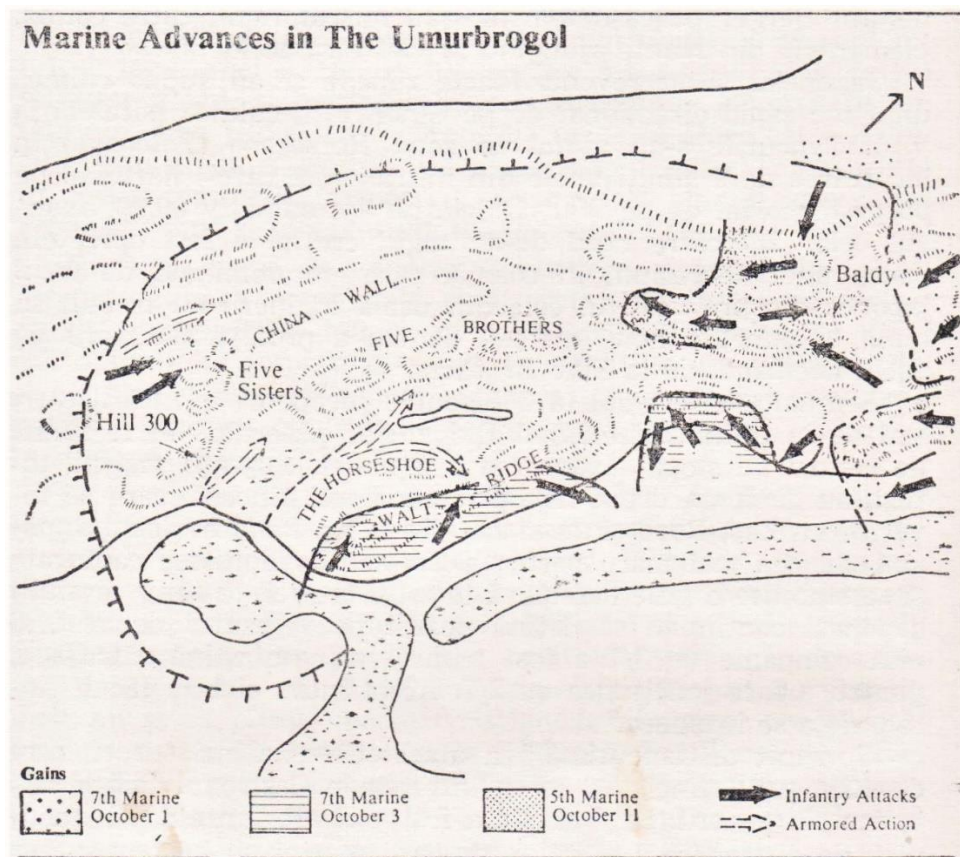
Semnalul a fost dat la 3/7 pentru începerea avansării către sud de la colină către Boyd Ridge. Foc puternic din regiunile de centru au stopat avansarea companiei. Pușcașii marini, totuși, au găsit un drum nou prin zona mlăștinoasă, care se învecina cu East Road și au atacat din flanc. Pe la mijlocul după-amiezii, cea mai mare parte a Colinei Boyd fusese capturată și se stabilise o linie defensivă la estul crestei, în timp ce mulți japonezi continuau să dețină poziții pe versantul de vest. O altă companie din 3/7 a fost trimisă prin mlaștină către sud, pentru a face joncțiunea cu 2/7. Acest lucru ei l-au făcut înainte de a se întuneca.

Sprijinit de tancuri, 3/5 a atacat direct Cinci surori, care de-a lungul Colinei 300 bloca intrarea în Castronul Pisicii sălbatice către nord. Deși acesta a fost mai ales un atac diversionist, de distragere a atenției, pușcașii marini au luat cu succes cea mai mare parte a zonelor în jurul amiezii. Numai Sora 2 n-a fost de acord cu acest atac inițial. Succesul relativ rapid al 3/5 împotriva acestor puncte puternice s-a datorat probabil focului sistematic pe care japonezii de pe Cinci surori îl primiseră în ultimele două săptămîni. Atacurile japoneze întreprinse cu arme ușoare se întetise la sfîrșitul după amiezii. El venea din toate părțile. S-a decis că, datorită lipsei de acoperire, elementele 3/5 de pe creste ar putea fi retrase pînă la reluarea focului de dimineață. Astfel compania armată a Regimentului 7 de pușcași a fost retrasă din poziția prea expusă înspre Potcoavă.

Obiectivul pușcașilor marini la 4 octombrie a fost să asigure două retrageri între culmile de la est, de pe care japonezii încă mai amenințau cu folosirea lui East Road. Această însărcinare a fost dată la două companii ale 3/7. Compania I a cooperat cu Compania F din 2/7 și ele au ajuns rapid pe trecerea care separa Culmea Ridge de Boyd Ridge.

Companiei L i s-a dat o sarcină similară între Boyd Ridge și culmea adiacentă fără nume dinspre nord. I s-a ordonat să acționeze la 14.30 spre a ajunge la 3 coline mai mici la

răsărit de Baldy. Acest lucru s-a îndeplinit rapid și maiorul Hurst a decis să se folosească de avantajul momentului. El a ordonat ca tancurile să sprijine cursa care avea drept scop acapararea a cât mai mult posibil din partea nordică a Colinei 120, care se întindea între Baldy și Boyd Ridge, la est.

Din nou primele obiective au fost cîștigate fără prea multă rezistență. Totuși, cu cîteva minute înainte de ora 17.00, japonezii au deschis focul asupra plutonului expus de pe Creasta 120 cu arme automate de pe Baldy și de pe nivelele mai joase ale lui Boyd Ridge. În plus, alți japonezi se mișcaseră înspre valea din jurul coamelor mai joase, blocînd astfel singurul drum de retragere din sălbaticul foc încrucișat. Plutonul a încercat să se retragă sub protecția

focului de acoperire deschis de restul companiei și de tancuri, dar japonezii erau atât de bine ascunși, încât nu se putea face mare lucru pentru a reduce efectele devastatoare ale focului direcțional către marinari.

În cele din urmă, maiorul Hurst a ordonat ca întreaga zonă să fie acoperită cu fum și pușcașii care mai rămăseseră s-au putut astfel retrage.

Aceasta s-a întâmplat în ultimele stadii ale acțiunii. Tot acum căpitanul James Shanley, comandantul companiei, și ofițerul său executiv, locotenentul Harold Collins, au fost omorâți pe când încercau să salveze doi pușcași marini răniți. Dintre 48 de pușcași care atacaseră Culmea 120, numai cinci se întorseseră fără răni. Morții îl includeau și pe conducătorul plutonului, locotenentul secund James Dunn, care, după ce a fost rănit, căzuse de pe stîncă pe platoul de sub ea.

Maiorul Hurst și-a retras unitățile de pe cele trei coline mici și din trecătoarea capturată înainte de 4 octombrie. Aceste acțiuni marcau faptul că în ultima vreme cei mai mulți din pușcașii marini din Regimentul al 7-lea vor fi implicați în această sarcină grea de a ataca direct culmile de coral ale Umurbrogol-ului. Regimentul suferise acum numai cu ceva mai puține accidente decît Regimentul 1 de pușcași marini ai colonelului Puller. Regimentul 5 de pușcași a început să-i înlocuiască pe cei din Regimentul 7 de-a lungul culmilor de vest ale lui East Road, la 5 octombrie.

Retragerea finală a fost completată în ziua următoare și Regimentul 7 a fost mutat către Ngardololok și zona înconjurătoare, unde ei au devenit o parte a rezervei generale. Încă o dată, la 14 octombrie, 1/7 va fi chemată să ajute pușcașii din Regimentul 5 în ultima serie de acțiuni ale Diviziei la Peleliu. Totuși, pentru orice eventualitate practică, lupta se sfîrșise pentru cei mai mulți pușcași din Regimentul al 7-lea. Era acum rîndul celor din Regimentul 5 să încerce să ia fortăreața colonelului Nakagawa.

Colonelul Harris, în înțelegere cu divizia, decisese să schimbe principala parte a atacului său spre nord. Deși pușcașii marini din Regimentul 7 fuseseră activi în regiunea

Baldy și suferiseră multe accidente în atacul asupra Colinei 120, ei fuseseră preocupați în principal de asigurarea culmilor de la est.

Pușcașii marini ai Regimentului 5 vor transforma nordul în principalul sector al activității sale. Dispoziția trupelor în jurul lui Umurbrogol chiar înaintea principalei acțiuni inițiate la 7 octombrie era următoarea: 3/5 era așezată în extremitatea sudică, în fața celor Cinci surori și a Potcoavei; 1/5 în ajutorul lui 2/7 a ocupat o linie de aproximativ 1.200 iarzi lungime de-a lungul crestei din Walt și Boyd Ridges; 2/5 deținea nordul care era așezat în fața lui Baldy și culmile asociate dinspre est. Perimetrul relativ liniștit la extremitatea vestică era populat cu oameni din Batalionul de Pionieri 1, detașamente din artilerie și voluntari de la un număr de unități diferite.

Trebuie repetat că siguranța era numai relativă la Peleliu ca peste tot în vecinătatea regiunilor înalte. Brigada 321 RCT opunea încă rezistență în nord făcând victime în rîndurile japonezilor care fuseseră lăsați în spate. Drumul de Vest (West Road), care fusese considerat sigur de cînd Regimentul 5 de pușcași marini se îndreptase spre nord, era încă periculos, pentru că șrapnelele japoneze puteau să ajungă pe culmile care mărgineau drumul și să atingă pe cei ce foloseau drumul. Porțiunea cea mai periculoasă a drumului căpătase numele dubios de „Curba mortului“. Una din victimele focului deschis de franctirori a fost colonelul Joseph Hankins, un fost comandant de batalion, la 3 octombrie. Tîrziu, în cursul după-amiezii, el a luat un binoclu și un M-1 și s-a deplasat în locul în care compania sa încerca să țină piept trăgătorilor. Un coleg ofițer a relatat evenimentele care au dus la moartea ofițerului, omorît la Peleliu.

„Colonelul Hankins a apărut la curba drumului unde Poliția Militară menținea în ordine traficul cu sens unic. Un vehicul LVT se imobilizase de-a latul drumului și două sau trei camioane erau bine încurcate în imediata apropiere a acestui LVT. Oamenii, care se aflau sub focul concentrat pornit de pe culmile înconjurătoare, fugiseră din vehiculele lor și se adăpostiseră pe panta opusă drumului. Colonelul Hankins a înaintat pînă la mijlocul drumului pentru a încerca să descurce traficul și

chiar reușise în mare măsură, când a fost lovit de un glonte și omorât instantaneu.“

Divizia a răspuns imediat la omorîrea lui Hankins prin trimiterea unei companii (5 Marină) care să preseze atacul înspre est pentru a împiedica pe trăgători să mai fie atît de eficienți în atacarea lui West Road.

East Road era încă și mai primejdios. Deși pușcașii marini și unitățile armatei îl foloseau pe toată lungimea lui după data de 4 octombrie, el atrăgea focul japonez chiar după ce Baldy și Ridge 120 au fost ocupate.

Primele acțiuni ofensive ale Regimentului 5 Marină din nord s-au petrecut în dimineața de 6 octombrie, devreme, când Compania E a Batalionului 2 s-a deplasat în depresiune, ceea ce se dovedise o cursă de moarte pentru oamenii căpitanului Shanley cu două zile mai devreme. Două dintre coline au fost capturate imediat și pușcașii au curățat spatele frontului de japonezi, așa că s-au instalat în depresiune. În ziua următoare, compania a început să reducă întreaga rezistență a acestei regiuni. Au fost aduse buldozere în depresiune; în interval de patru zile ei tăiaseră noi căi, astfel că tancurile și LVT(A) (aruncătoare de flăcări) se puteau deplasa pentru a-i ajuta pe pușcași. O altă companie din 2/5 au atacat Baldy direct la 6 octombrie și au reușit să ajungă la vîrf, dar din cauza lipsei de suport ei s-au retras înainte de căderea nopții.

La 7 octombrie, colonelul Harris a lansat atacuri de la sud spre nord. Operațiile lui 3/5 în partea de sud erau în principal atacuri de probă în Potcoavă și în luncile Castronului, la nord de Cinci frați. Sprijinită de tancuri și aruncătoare de flăcări LVT(A), o companie a atacat la nord și a atins marginea de sud a gropii cu apă, înainte de retragere. Apărarea era pur și simplu prea puternică pentru micul număr de pușcași implicați în acțiune. Totuși, tancurile și pușcașii au distrus un număr de peșteri pe culmile care mărgineau Potcoava și au omorît un mare număr de japonezi.

Cam același lucru s-a petrecut cu compania care opera în

Castron. Sprijiniți de tancuri, ei de asemenea au pătruns adânc în declivitate, pînă la așa-numitul Zid Chinezesc, înălțimile de la vest. Totuși, volumul focului pe care pușcașii l-au primit din toate direcțiile i-a obligat să se retragă, de asemenea. Era cu o săptămînă înainte ca trupele americane să opereze din nou în forță în Horseshoe și Wildcat Bowl.

La nord, locotenent colonelul Gayle cu batalionul 2/5 a continuat atacarea lui Baldy, pe coama sa sudică, și Colina 120. Din cauza informațiilor culese în aceste acțiuni, colonelul Harris s-a decis să întîrzie viitoarele atacuri pînă la îndepărtarea frunzișului protector (prin incendiere) care acoperea mișcările japonezilor. În acest scop, avioanele marinei au aruncat napalm și buldozerele au tăiat drumuri de-a lungul obiectivelor vestice pentru a permite accesul aruncătoarelor de flăcări LVT(A).

Mortierele ținteau către linia deținută de inamic. S-a folosit artileria împotriva marginii de nord al lui Umurbrogol toată ziua de 8 octombrie. În secțiunea cea mai apropiată de West Road bombardarea a avut un efect atît de dezastruos asupra formațiunilor de coral încît acestea au fost ciuruite la maniera la care oamenii se puteau cățăra pe ele fără prea mare efort. La 9 octombrie, un pluton al companiei G condus de locotenentul Robert Wattie a atacat această linie, care mai tîrziu va purta numele său. Înălțimile au fost capturate și oamenii lui Wattie au curățat un număr de japonezi care apărau în partea sudică, înainte de a se retrage în fața focului concentrat al inamicului.

Acest tip de avansare înceată, metodică, a caracterizat trupele care au mai rămas la Peleliu. Cei sub 1.000 de japonezi erau atît de ferm plasați în acest coșmar al culmilor paralele, linii abrupte de stînci și depresiuni impracticabile încît ei nu puteau fi scoși de acolo decît cu foc greu care în mod sistematic reducea aria pe care ei o controlau. Colonelul Nakagawa a continuat să le transmită superiorilor săi din Koror știri și declarații exagerate cu privire la succesele trupelor sale și despre eșecurile pușcașilor marini de a-i

reduce apărarea.⁷ El nu avea nici o nevoie să facă aceasta pentru că în mod clar generalul Inoue și colonelul Tada înțelegeau la fel de bine ca și el situația disperată a forțelor japoneze. Faptul că lupta fusese mult prelungită, ar fi probat competența sa, dar în mod clar colonelul Nakagawa nu vroia să admită deloc că trupele sale erau supuse unor distrugeri nimicitoare. Ar trebui amintit că oricât de oribile erau condițiile cu care erau confrunțați pușcașii marini la Peleliu, situația soldaților japonezi era încă și mai rea. Ei de asemenea erau afectați de temperaturile înalte, de umiditate, de persistența murdăriei, a cadavrelor în descompunere, a gunoiului în putrezire, de napalm și de praful de pușcă. Ei se aflau tot timpul sub atac continuu al avioanelor, al tirului naval, al artileriei, mortierelor și al armelor mici.

În cea de-a doua săptămână a lunii octombrie, Nakagawa și trupele sale au suferit accidente în proporție de 90 la sută. În ciuda instrucției lor, a devoțiunii datorate împăratului, și chiar în ciuda opiniei pe care pușcașii marini o aveau despre ei, japonezii erau umani. După mai mult de trei săptămâni de lupte ei erau epuizați și acest lucru afecta apărarea ultimelor bastioane din Umurbrogol.

Din punctul de vedere al pușcașilor marini obișnuiți, lupta părea să se repete la nesfârșit. O zi fierbinte, umedă era urmată de alta la fel; diferea poate numai intensitatea. Asalturile erau direcționate împotriva unei culmi sau a unui punct puternic: acesta odată capturat, era înlocuit cu altul, tot atât de puternic apărat. Pușcașii nu observau că situația japonezilor se înrăutățea și că ei erau mai puțin activi în apărare. Japonezii încă foloseau vâlul nopții pentru a se infiltra în anumite poziții și pentru a omorî pe neașteptate pe americani. E.B. Sledge – la vremea aceea operînd o mortieră în batalionul 3/5, își amintea vorbind despre preluarea unei

⁷ Mult din ceea ce se știe din acțiunile Col. Kunio Nakagawa la Peleliu se află în înregistrările mesajelor primite la Koror și alcătuite de Col. Tokuchi Tada și Col. Kiyoshi Nakagawa imediat după război și se găsesc în Monografia nr.48, Aria Pacificului Central, Registrul Operațiunilor, vol. II.

poziții de la soldații 2/5 și de sfatul unuia dintre pușcași:

„Băieți, nu-i scăpați din ochi pe japonezi în cursul nopții. Doi dintre blestemați au intrat în groapa acestei mitraliere noaptea trecută și l-au tăiat pe mitralior și pe ajutorul lui.“ Mi-a spus cu o voce emoționată că grupa a fost atît de ocupată să tragă în timpul nopții precedente încît doi japonezi care s-au furișat peste linia de pe coamă au reușit să ajungă pînă la locul unde era mitraliera fără să fie detectați. Ei au sărit în groapa în care era mitraliera și au tăiat pe cei doi oameni care operau acolo. Cei doi marinari răniți au fost evacuați, dar unul din ei a murit, și celălalt era foarte grav rănit. Trupurile japonezilor s-au găsit aruncate în tufișurile din apropiere.

Încercarea prudentă de a reduce și slăbi pozițiile japoneze a fost în mod clar nefavorizată de ofițerii marinei. Colonelul Harris a indicat mai tîrziu că s-au făcut presiuni asupra lui pentru a urgenta avansarea. Generalul Rupertus, poate amintindu-și ceea ce spusese înainte de invazie despre reducerea rapidă a Peleliu-lui, acum dorea să termine operația cît de curînd posibil, fără să trebuiască să recurgă la Armată. Harris a arătat clar că el a fost manipulat foarte dur de cîteva ori și că el a simțit că singura rațiunea pentru care nu a fost îndepărtat de la comanda Regimentului 5 marină era intervenția directă a comandantului de corp, generalul Geiger.

Planurile logice ale colonelului Harris pentru reducerea sistematică a apărării japoneze au continuat să se dezvolte. La 10 octombrie, o companie sub conducerea locotenentului Wattie, au capturat coama și apoi au atacat Baldy din spate. La amiază, atît colina lui Wattie cît și Baldy erau ferm deținute de către pușcașii marini.

La începutul după-amiezii o altă companie s-a urcat pe Culmea 120 și a asigurat înălțimile, de pe care japonezii cu cîteva zile înainte distruseseră compania căpitanului Shanley. În ziua următoare aceleași două companii au atacat Hill 140, o înălțime care domina cel puțin 200 iarzi la sudul lui Baldy, de pe care artileria marină putea avea în control toate părțile Umurbrogol-ului, la vremea aceea deținut de japonezi. În ciuda importanței clare a Colinei 140, rezistența japoneză n-a fost la fel de îndîrjită pe cît ne-am fi așteptat și

colina era deținută în mod sigur la mijlocul după-amiezii. Japonezii au lansat un contratac asupra lui Hill 140 în noaptea aceea, dar au fost respinși.

Aproape imediat după captura ei, Maiorul George Bowdoin din artilerie a supravegheat Hill 140 cu ideea de a amplasa o mortieră de 75 mm în locul acela. Arma a fost adusă, dezmembrată și dusă de oameni pînă în partea vestică a colinei. Bowdoin își amintea mai târziu:

„După ce am cucerit vîrfurile dealului, noi am reasamblat piesa și am pus-o la intrarea unei grote la baza culmii Walts (Walts Ridge). Totuși ne-a fost imposibil s-o plasăm ca lumea, pentru că relieful pietros nu permitea săpatul; arma era înconjurată de stînci și am tras primul foc. El a avut efect asupra intrării în peșteră dar arma s-a rotit atît de puternic încît a rănit un om, și a trebuit mult efort pînă a o pune în stare de refuncționare și a trage din nou. Cînd s-a văzut clar că arma nu este așezată în mod corespunzător am luat legătura cu lt. col. Louis Reinberg, C.O., de la batalionul 4, Regimentul 11 și i-am cerut să ne trimită saci de nisip în dimineața următoare. Lucru care s-a și făcut. După care mortiera a fost folosită cu un efect remarcabil asupra lui Horseshoe și asupra celui mai apropiat deal din Five Brothers. După cîte știu eu aceasta a fost singura împrejurare în care a fost nevoie să se care saci de nisip la înălțime.“

Această mortieră a adus Horseshoe și porțiunile vestice ale lui Walt Ridge sub focul direct și a continuat să opereze pînă ce Regimentul 5 marină a fost înlocuit.

Lungul coșmar al pușcașilor marini era acum aproape terminat. După misiunea din Horseshoe, 3/5 a fost retrasă în rezerva regimentală; locul său pe linia către sud a fost luat de o grupare a unităților marine. Sarcina lui 1/5 fusese pur și simplu să mențină linia de-a lungul crestei Walt și Boyd Ridge, în timp ce principala acțiune se desfășura în sectorul lui 2/5, către nord. La 10 octombrie pușcașii marini din 2/7 care erau oarecum odihniți, au fost direcționați pentru a-i înlocui pe pușcașii colonelului Boyd pe linia de rezistență de-a lungul culmilor. Acesta a lăsat numai pe infanteriștii marini din 2/5 – obosiți dar încununați de succes – care erau încă angajați la nord. La 14 octombrie ei au atacat în partea de vest pentru a îmbunătăți poziția lor în jurul lui Hill 140 și

de asemenea împotriva japonezilor care reocupaseră zona în nord-vestul adiacent lui West Road.

În același timp infanteriștii marini din 1/7 care fuseseră aduși în partea stîngă a frontului sudic, au atacat înspre nord din pozițiile lor către vestul Zidului Chinezesc și astfel i-au gonit pe japonezi încă și mai departe în acel sector. Pierderile suferite de toate unitățile care se aflau încă pe poziții împreună cu efectele negative ale bolii și ale vremii proaste, au convins în cele din urmă eșaloanele de conducere că pușcașii marini trebuie ajutați.

Brigada 321 RCT își îndeplinise misiunea în nordul Peleliu-lui la 2 octombrie și i se dăduse sarcina să construiască linii de apărare și conducting sweeps în zonele ocupate și patrulate de japonezi. Aceasta era o activitate foarte periculoasă pentru că erau sute de japonezi care încă mai își găseau ascunzătoare în peșteri; cîțiva au încercat să scape traversînd terenurile mlăștinoase și apoi înot către unele din micile insulițe din nord. Între 4 și 8 octombrie, trupele armatei au omorît 17 japonezi în timpul patrulărilor.

Elemente din Brigada 321 au început la 7 octombrie o serie de debarcări pe micile insule din nordul Peleliu-lui. Cu excepția a zece soldați omorîți pe Garakayo, nici un japonez nu a fost descoperit în timpul acestor incursiuni, care au servit numai la ruperea monotoniei activității infanteriștilor. La 13 octombrie, colonelul Dark a primit ordinul să se pregătească să-i înlocuiască pe pușcașii marini de-a lungul unui perimetru din „buzunarul“ Umurbrogol. Sosirea unui batalion al Brigăzii 323 de la Ulithi a făcut posibil armatei să-și îndeplinească misiunile fără „a-și subția“ prea mult trupele.

S-au înregistrat de asemenea multe schimbări importante în comanda cu privire la Peleliu, deși este îndoielnic dacă mulți dintre cei ce formau personalul marinei și armatei au fost conștienți de ele sau s-au sinchisit mult de ele, cunoscîndu-le.

La 27 septembrie, insula fusese declarată „sigură“ – un termen tehnic la care pușcașii obișnuiți puteau să riposteze. În timpul acesta, amiralul Wilkinson a predat comanda

generală amiralului Fort, comandant al Forțelor din vest (Western Task Force).

Apoi, la 12 octombrie, s-a declarat sfârșitul Fazei de Atac. Acest eveniment, de asemenea, a avut importanță pentru comandanții mai în vîrstă cu grade superioare (senior officers). Amiralul Fort a primit ordin de la Amiralul Halsey să-i transmită comanda amiralului J.H. Hoover, comandantul Forțelor înaintate și subordonaților săi, pentru ca ei să procedeze la desfășurarea ordonată a evenimentelor în Angaur și Peleliu ca baze pacificate. Trebuie să observăm, totuși, că responsabilitatea pentru apărarea terenului nu a fost dată comandantului insulei pînă la 13 ianuarie 1945.

Brigada 321 – fiind alertată de noul său rol – s-a mișcat rapid de la Ngesebus către insulele învecinate și extremitatea nordică a insulei și a început să preia pozițiile deținute de pușcașii marini ai regimentului 5 la 15 octombrie, o lună după invazie. Batalionul 2 al Brigăzii 321 a despresurat 3/5 la extremitatea nordică a promontoriului. În ziua următoare Batalionul 1 a preluat 1/5 din Walt Ridge și din Boyd Ridge, care se aflau în fața lui Horseshoe. Elementele nou sosite ale Brigăzii 323 de asemenea s-au deplasat pentru a înlocui pe pușcașii marini de-a lungul liniilor de rezistență din sud și vest. La mijlocul zilei de 16 octombrie, comanda tactică a operațiilor în Umurbrogol a trecut colonelului Dark, care comanda pe 321, deși comanda în ansamblu era încă deținută de generalul Rupertus.

Regimentul marină 5 a fost mutat la nordul lui Peleliu și Ngesebus unde ei au acționat ca o rezervă generală pînă au primit ordine de a părăsi insula.

Cea mai mare parte a marinarilor din Regimentul 7 fuseseră deja despresurați, dar 1/7 încă încerca să forțeze liniile strategice la vest. Ea urma să fie implicată în ultima acțiune a marinarilor asupra lui Peleliu cînd pe 17 și 18 octombrie, două din companiile sale au fost folosite pentru detectarea și anihilarea infiltratorilor japonezi, care ocupaseră unele dintre peșteri la sudul „buzunarului“. După o luptă dîră împotriva unui număr de japonezi mai mare decît cel scontat, acești marinari au fost despresurați de

trupele diviziei 81, alipiți la cealaltă parte a personalului lui 1/7 de la bordul vasului Sea Sturgeon din Purple Beach; ei au părăsit Peleliu îndreptându-se spre Pavuvu la 22 octombrie. Aceasta a fost singura încărcare și plecare de unități marine care au plecat și s-au îndepărtat fără probleme.

Vechea navă de marfă olandeză Sloterdike, care urma să ia 2/7 de la Peleliu, s-a putut încadra în program numai pentru că marinarii au ajutat la încărcare. Lipsa de mijloace de transport a împiedicat mișcarea marinarilor Regimentului 5 de la nord către punctele de îmbarcare. Când ei au ajuns la Purple Beach ei au descoperit că nu era suficient spațiu de transport la bord pentru ei.

În sfârșit, la 30 octombrie, Regimentul 5 marină s-a îndreptat pe calea apei spre Pavuvu, la bordul lui Sea Runner și a două vase mai mici. Chiar și atunci ei au trebuit să-și lase o parte din echipament la țărm. Plecarea tuturor regimentelor ale Diviziei 1 de marină a fost îndeplinită și a fost posibilă numai cu mari dificultăți. Marinarilor li se părea că ghinionul care începuse să-i persecute înainte de desfășurarea invaziei, continua să le ațină calea – acest lucru a fost foarte clar când s-au văzut îngropați în gura de iad care a făcut atît de multe victime.

Cei mai mulți dintre comandanții marinei (senior – cu grade superioare) părăsiseră insula cu mult înainte ca marinarii obișnuiți să-și ia la revedere de la Peleliu. La 20 octombrie, generalul Geiger, comandantul grupului de amfibii III, a dat răspunderea pentru viitoarele acțiuni asupra lui Peleliu generalului Mueller, care comanda Divizia 81. El și generalul Rupertus și statele lor majore au zburat în seara aceea, tîrziu, spre Guadalcanal. Răspunderea deplasării unităților marine și aceea de a acționa ca legătură temporară cu generalul Mueller a fost încredințată generalului Oliver Smith, comandantul adjunct al diviziei marine. Se pare că generalul Rupertus a continuat pînă în ultimul moment să facă această sarcină foarte dificilă pentru subordonatul său. Generalul Harold Deakin și-a reamintit o conferință ținută înainte de plecarea sa când generalul Rupertus prevedea

generalului Smith vremuri grele:

...Generalul Smith voia să aibă cîțiva oameni acolo să-l ajute și Rupertus ar fi spus: „Dar îl ai pe Day, și cred că mai dorești un șofer pentru jeep. Ai de asemenea bucătarul tău.“ O.P. Smith a spus că el credea că-i va face plăcere să aibă un nucleu de stat major care să-l ajute să facă această treabă să-și îndeplinească misiunea. Și cînd colo, el era lăsat la Peleliu pentru a face față problemelor armatei și a tot ceea ce era necesar efectivului ei; probabil că mai erau al dracului de multe trupe marine. În cele din urmă s-a decis ca George Guber ca asistent G-4 să rămînă; și atunci Rupertus a spus: „Acum, cred că vrei altceva!“ Iar O.P. Smith i-a răspuns: „Da, aș vrea ca Deakin să rămînă“. Rupertus a replicat: „Nu, el merge la Pearl Harbour“. Așa că a trebuit să mă retrag în momentul acela.

Ce realizaseră marinarii la vremea cînd erau despresurați de Divizia 81? Cu ceva ajutor din partea Brigăzii 321 RCT ei aveau – după spusele Generalului Smith – „totul la Peleliu ce fusese vreodată folosit de cineva; aveam plajele, aeroportul, și foloseam tot ce voiam să folosim. Ceea ce nu aveam era acest blestemat de „buzunar“. Acel buzunar fusese considerabil redus ca dimensiune de către pușcașii Regimentelor 7 și 5 la începutul lui octombrie. El era lung de aproximativ 450 de iarzi și larg de 300 de iarzi la punctul maxim de lărgime. În cadrul acestei fortărețe ancorată în primul rînd de Five Sisters și Five Brothers se găseau Generalul Murai, Colonelul Nakagawa și poate o mie de soldați japonezi obosiți, flămînzi dar fanatici.²

² Există o dezbatere considerabilă în privința mărimii incintei și a numărului de apărători japonezi de acolo în momentul în care Div. 81 i-a înlocuit pe pușcașii marini. Figurile date aici sînt estimările marinei. Armata a susținut că aria era mult mai mare, aprox. 750 yarzi la nord și sud și 500 de yarzi lată; Mueller, *Infanteria 81*, p.161. Este dificil de acceptat aceste figuri de vreme ce distanța nord-sud ar fi însemnat că trupele lui Nakagawa încă ocupau teritoriul de nord al Baldv. Numărul japonezilor rămași în incintă este iarăși discutabil. Armata a crezut ca numărul să fie cel mult 1.500 de oameni. În conformitate cu estimările cele mai bune ale S.U.A. de după conflict, cît și după raportul Col. Nakagawa, erau 1.150 de japonezi la Peleliu dar numai 700 în apărarea efectivă a Umurbrogol. Vezi Hough. *Assault*, p.174.

Puşcaşii marini au plătit scump pentru fiecare metru pătrat de plajă, mlaştină, junglă sau recif de coral. Deşi încă mai există oarecari neclarităţi în ceea ce priveşte numărul victimelor, se pare că Divizia I Marină a avut 6.786 victime din care 1.300 au fost omorâţi în acţiune. Fiecare regiment a avut uşor peste 3.200 soldaţi încă înainte de Ziua Z. Victimele din rîndul Regimentului 1 de marină au însumat 53,7 la sută, din Regimentul 7– 46,2% şi din Regimentul 5% – 42,7% din totalul efectivului autorizat. Corpul de ofiţeri ai regimentului a înregistrat o rată a morţilor egală cu aceea a puşcaşilor marini. În total 385 de ofiţeri din regimentele de puşcaşi au fost victime.³

În ciuda reţinerii binecunoscute a generalului comandant de a acorda medalii, puşcaşii marini de la Peleliu au primit 8 din 19 Medalii de Onoare cucerite de Divizia din Pacific.

Orice ofiţer care făcea o comparaţie a luptelor de la Peleliu cu alte însărcinări din Pacific, a plasat această operaţie printre cele mai temerare în ceea ce priveşte ferocitatea înfruntărilor. Mulţi comandanţi din Marină consideră Peleliu cea mai grea campanie din Pacific. O asemenea concluzie i-ar fi consolat prea puţin pe puşcaşi chiar dacă istoricii ar fi adoptat-o. Dar lipsa de simpatie a Generalului Rupertus pentru publicitate a făcut ca rapoartele, datele despre Peleliu să nu fie prea bine cunoscute.

În timp ce alte campanii – Guadalcanal, Tarawa, Iwo Jima şi Okinawa – au devenit foarte cunoscute, acţiunile singeroase de la Peleliu au rămas relativ secrete.

Judecînd după ceea ce a rămas din Divizia 1 Marină, Pavuvu pare să fie Insula Paradisului în comparaţie cu ceea ce au lăsat în urmă la Peleliu. Grav răniţii fuseseră deja transportaţi la spitalele din Pacific sau în Statele Unite. Unii se vor întoarce pentru alte acţiuni; pentru mulţi alţii războiul

³ Aceste figuri sînt luate din Apendicele H ale *Istoriei* lui Garand şi Strobridge, p.797, şi reprezintă pierderile finale. Ele diferă considerabil faţă de ceea ce este raportat în Hough, *Assault*, p.183, şi în MCHA, Fila A4-6, III MAC OP Rep., Enc. C, Raport Personal.

se terminase în sensul că nu au mai putut participa la vreo campanie. Mulți dintre ofițerii care nu au fost planificați pentru vreo rotație au primit 30 de zile de concediu și 4.800 de soldați (cu stagiul de doi ani) au fost trimiși acasă în noiembrie. Peste 4.400 de înlocuiri trebuiau făcute la Pavuvu (era vorba de înlocuirea veteranilor de război).

Generalul Rupertus, a cărui conducere la Peleliu trebuie să fi fost mult comentată de superiorii săi, a fost înlocuit cu Generalul Pedro del Valle, care și-a asumat responsabilitatea de a reconstitui Divizia pentru operația următoare.

În câteva luni o boală de inimă destabilizatoare l-a forțat pe Generalul Rupertus să-și prezinte demisia din Corpul de armată. El a murit la Bethesda la sfârșitul lui martie 1945, pe vremea când Divizia I Marină se pregătea pentru invazia singeroasă a Okinawei.

Coloneii Puller, Harris și Hanneken au fost numiți în alte funcții în Statele Unite. Generalul Geiger a rămas la comanda Corpului III Amfibii și l-a condus spre Okinawa. După ce Generalul Simon B. Buckner, comandantul Armatei a 10-a, a fost omorât, Geiger va deveni singurul general din marină în cel de-al doilea război mondial care comanda armata.

Generalul Oliver Smith a devenit adjunct al șefului statului major al Armatei a 10-a la Okinawa; colonelul Deakin era divizional G-1 și colonelul Honsowetz – G-3, responsabil în mare parte cu planificarea mișcărilor diviziei în acea campanie. Coloneii Berger, Hurst, Sabol și Shofner ca și maiorul Gustafson au menținut comanda batalioanelor lor și au trecut prin campaniile majore ale pușcașilor marini din războiul din Pacific.

Cu timpul, Peleliu a devenit nimic mai mult decât o amintire; pentru puțini o amintire glorioasă dar pentru cei mai mulți pușcași o amintire groaznică: o insulă lungă de numai șase mile și lată de numai două mile care a constituit mormântul a peste 14.000 de soldați.

11 LIMITELE REZISTENȚEI

Faza finală a campaniei Peleliu a aparținut armatei, deși au existat unele cadre ale marinei – în general personal aero – care a rămas pe insulă pînă la sfîrșitul lui octombrie. Reducerea înceată, frustrantă a ultimelor poziții inamice a fost lăsată aproape în întregime pe seama infanteriei din Divizia Piscicile sălbatice. Au fost unele neînțelegeri între comandanții superiori ai Marinei și Armatei, deși au existat puține dovezi despre aceasta. Acolo, pușcașii marini erau fericiți că cineva venea să-i despresureze așa încît să poată pleca și ei.

Generalul Oliver Smith, ofițerul superior de marină lăsat în locul de luptă, își amintea că Generalul Mueller și-a exprimat insatisfacția cu privire la felul în care pușcașii marini au condus lupta și a pus sub semnul întrebării eficiența de luptă a Diviziei I. Generalul Smith, cu neîncredere manifestă, a raportat despre generalul Mueller.

„Atunci, primul lucru pe care l-a făcut a fost să consolideze cu saci de nisip întreaga clădire a administrației. Pe toată suprafața clădirii care privea spre platoul înalt, el a construit saci de nisip și apoi a numit-o „OP” a Diviziei 81; și și-a mutat toți CP ai săi către coasta de est a Peleliului... Acolo era o plajă frumoasă unde existau copaci care nu fuseseră încă trînțiți la pămînt. S-a mutat acolo și a lăsat pe OP acolo unde fusese divizia de CP.”

Mai tîrziu, Smith și-a reamintit cum japonezii au montat două vase, le-au îndreptat către plaja aceea și în următoarea înfruntare au ciuruit de gloanțe cortul generalului Mueller.

Acest exemplu amuzant de rivalitate abia dacă ascunde o diferență fundamentală în atitudine între ofițerii superiori din Marină și Armată. Cei de la Marină tindeau să disprețuiască pozițiile eșaloanelor din spatele frontului care se asemănau cu fortărețele; ei credeau în general că locul ofițerilor este în primele rînduri ale frontului.

Cei de la Armată, din contră, considerau rolul ofițerilor

superiori ca crucial pentru succesul unei operațiuni și nu vedeau nici un motiv pentru care ar trebui să-și riște viețile în mod necesar, punînd astfel în pericol operația în sine.

Conceptul celor din Marină era de mare valoare în timpul unei situații de atac așa cum a existat la Peleliu în timpul primelor trei săptămîni ale campaniei. Partea de sud a insulei urma să fie luată repede dacă exista vreo șansă de succes. Atunci pantele principale ale părții mai înalte a reliefului urmau să fie luate astfel încît japonezilor să le fie imposibil să ocupe poziții în care să amenințe plajele și aeroportul.

Apropierea mai prudentă a armatei n-ar fi produs acțiunea rapidă necesară în timpul acestei prime faze și acesta trebuie să fie motivul pentru care 321 RCT, chiar după ce s-a angajat, a fost folosit mai ales în operații de „periere” a terenului. Totuși, atitudinea mai metodică a Armatei se potrivea perfect cu situația în ultima fază a bătăliei pentru Peleliu.

Patru zile înainte generalul Mueller l-a înlocuit pe generalul Rupertus, elemente din 2/321 au încercat să captureze creasta din partea cea mai de nord a celor Cinci frați. Timp de două zile atacul a fost presat peste ravena îngustă care separa armata de pe Colina 140 de japonezi de pe Fratele 1, înainte ca infanteria să se oprească din cauza terenului și a focului puternic din partea apărătorilor.

Pe partea dreaptă, 1/321 a atacat devreme dimineața pe 17 octombrie și a reușit să avanseze aproximativ 100 de iarzi pe o zonă aproape imposibilă; dar la jumătatea amiezii atacul lor a fost dezorganizat din cauza focului care venea de pe crestele celor Cinci frați. Între timp, 2/321 și-a schimbat atacul în depresiunea dintre Walt Ridge și Boyd Ridge. Sprijiniți de tancuri, infanteriștii au reușit să spargă cîteva peșteri pe versantul de est al Fratelui 1, și de-a lungul liniei de bază a lui Walt Ridge.

Mecanicii erau ocupați cu săparea unui drum prin zona aceasta, astfel ca tancurile și aruncătoarele de flăcări LVT să fie mai bine poziționate pentru a sprijini atacul. Devreme dimineața, pe 19 octombrie, după un foc concentrat executat cu mortiere de 4,2 inci și 81 mm și cu foc tras direct din

tancuri, ostașii lui 2/321 au reluat atacul pe Cinci frați. De astă dată, compania E a pus mîna pe Fratele 1 pe la mijlocul dimineții și, în cîteva minute, alte elemente ale companiei au luat pe Fratele 2. La începutul după-amiezii Compania F a fost trimisă să atace Fratele 3. Totuși, acest atac a fost oprit de foc concentrat pornind de la Frații 4 și 5 și de la baza din sud a lui Walt Ridge.

Pe la aproximativ ora 15,00 japonezii au trimis două plutoane împotriva infanteriei expuse pe cei trei Frați capturați și în interval de o oră cele două companii de armată fuseseră forțate să părăsească cele trei dealuri. 1/321 nu a avut mai mult succes în asalturile de pe terenurile virgine străbătute de la vestul Colinei 140.

Zilele de 19 și 20 octombrie au fost petrecute încercînd să rețină infiltrațiile în zona din afara perimetrului din sectorul atribuit noilor sosiți 1/323.

Pentru a da o mîină de ajutor în această „periere“, Compania I a Regimentului de Marină 7 a primit ordinul de a se retrage în limitele liniei strategice pe cînd japonezii fuseseră reperați într-un număr mult mai mare decît era de presupus. Echipe de demolare au urmat pușcașilor în zona pacificată pentru a arunca în aer peșterile care erau încă intacte. În cele din urmă armata a angajat două companii de infanterie cărora le-au adăugat tehnicieni, tancuri și unități de artilerie cu sarcina periculoasă, chiar descurajantă de a „curăța buzunarul“.

Zona nu era încă „curățată“ de dușmani pînă la 3 noiembrie. Un număr de circa 100 de japonezi au fost omorîți în această acțiune, ceea ce a costat trupele Armatei și Marinei 22 de morți și 51 de răniți.

După preluarea comenzii de la marinari, generalul Mueller a anunțat că el considera problema „buzunarului“ una din cele mai pasibile să provoace un război de asalt. Japonezii erau atrași în cursa unei zone mici, foarte ușor de apărat, dar ei nu puteau spera întăriri; muniția pentru toate armele scădea, rezervele de hrană erau pe ducă, și singura lor sursă de apă, Balta Grinlinton, se găsea pe teritoriul acum deținut de armele Armatei.

Nu era deloc nevoie să ne grăbim. Atît West Road cît și East Road erau acum drumuri sigure de călătorie; zona aerului ca și cea a eșalonului erau aproape sigure, generalul Mueller a decis să încerce să micșoreze numărul accidentelor, folosind arme combinate pentru a reduce punctele puternice unul cîte unul, într-o manieră metodică, fără oprire.

Apropierea armatei a urmat anumite principii generale. Unul din ele era că nici un atac nu era lansat înainte ca obiectivul să fie bine înconjurat de mortiere, artilerie și – dacă era necesar – de intervenție aero. Se foloseau buldozerele pentru a face drumuri și rampe pentru LVT(A) și tancuri de care era nevoie în apropiere pentru ajutor. Aruncătoarele de flăcări montate pe LVT(A) s-au dovedit deosebit de eficiente. Acolo unde din cauza reliefului terenului era imposibil de ajuns inamicul cu aruncătoarele de flăcări, tehnicienii au venit cu o găselniță numită „Rube Goldberg”: o conductă lungă de 300 iarzi a fost construită și atașată unui vagon petrolier de pe West Road. Pompele mențineau o presiune relativ constantă și mașinăria era echipată cu o supapă care împrăștia țiteiul aprins în zonele care erau altfel imposibil de ajuns. Alte exemple de ingeniozitate care i-au ajutat pe infanteriști în sarcina lor dificilă au fost benzile transportoare pentru a ridica provizii pînă la culmile pe care se dădeau lupte strategice, ca și instalația de iluminare pe timp de noapte focalizată asupra lui Grinlinton Pond, sursa de apă a japonezilor.

Artileria neatașată a diviziei 81 – un batalion de 105 și un batalion de 155 mm al Regimentului Marinei 11 – a fost convocat în mod constant fie pentru sprijin sau pentru focul pregătitor. Ca și pușcașii marini, Armata a adus piesele de artilerie de la platoul înalt pentru a trage direct în pozițiile japoneze.

Ambalajele mortierelor de 75 mm lăsate de pușcașii marini s-au dovedit excelente pentru acest gen de activitate, deși unii observatori au fost sceptici declarînd că ele nu erau prea eficiente împotriva japonezilor cuibăriți în fundul peșterilor. Toate amplasamentele de artilerie din Umurbrogol

au fost căptușite cu saci de nisip, pentru a oferi oarecare protecție celor care acționau acolo.

Există unele îndoieli în ceea ce privește meritul de a fi fost primul care a folosit sacii de nisip, deși onoarea pare să-i aparțină locotenentului-colonel Walt, care a „cuiRASat“ cu saci de nisip tunul de 155 mm care era folosit pentru a reduce la tăcere peștera cea mare din nord. În atacurile de la începutul lui octombrie, pușcașii marini începuseră să folosească saci de nisip pentru a proteja pe mitraliorii de pe Walt Ridge și Boyd Ridge.¹ Totuși, armata a fost aceea care a transformat sacii de nisip dintr-un auxiliar într-o parte integrantă a operațiilor de acoperire la Peleliu.

Motivul pentru care erau folosiți sacii de nisip era clar. Nu exista nici o acoperire pe linia strategică, pe defileurile și văile în care aveau loc înfruntările din Umurbrogol. Indiferent de protecția naturală care existase, ea acum fusese distrusă de atacurile premergătoare ale armatei. Culmile erau de coral, făcând imposibilă săparea de gropi sau adăposturi pentru a se feri de focurile imbatabile ale japonezilor. Acesta era unul din motivele majore pentru care la început pușcașii marini și apoi Armata a putut cu greutate să păstreze poziții cheie, chiar după ce fuseseră capturate. Sacii de nisip făceau posibil să se captureze și să dețină poziții expuse care nu puteau fi păstrate.

O mare parte din eșalonul de personal din spatele frontului lucra la umplerea sacilor cu nisip, pentru că singurul nisip pe care-l aveau la dispoziție era de-a lungul plajei. Sacii erau transportați cu camionul, cu LVT(A) sau cu tancul cît mai în adîncul zonelor frontale și apoi trecuți din mînă în mînă pînă la pozițiile cele mai avansate. O dată ce un atac avea succes într-un loc anume, sacii de nisip erau aduși către noile poziții fortificate, permițînd infanteriei să facă față

¹ Este discutabil cine a folosit mai întîi saci cu nisip în zona combatantă din Peleliu. Deși Divizia 81 le folosea mai extins, este evident că unitățile de pușcași marini au fost primele care le-au folosit. Col. Harris a dat ofițerului său executiv, Col. Walt, credit pentru prima lor folosire. MCHA, note la interviul cu col. H.D. Harris, 28-31 oct. 1949, p.3.

intensului foc japonez care venea de pe culmile învecinate.

În multe cazuri soldații infanteriști avansau împingând sacii de nisip în fața lor cu niște prăjini.

Divizia 81 a continuat să concentreze cea mai mare presiune împotriva pozițiilor japonezilor în nord, așa cum făcuseră și pușcașii marini. După o zi de tatonări, 1/321 a atacat în extremitatea nord-vest a „buzunarului“ la 21 octombrie și au extins frontul cu aproximativ 100 de iarzi în extrema dreaptă. Avansarea a fost oprită de către focul bine ținut și repetat al japonezilor de pe Fratele 3. În sectorul adiacent soldații din 2/321 își făcuseră drumul pe la mijlocul după amiezii către creasta Fratelui 1. Sacii de nisip erau repede și cu sîrg pasați către soldații din zonele mai avansate, și cînd s-a lăsat seara, dealul era asigurat.

Planurile generalului Mueller pentru ziua următoare erau foarte optimiste, poate reflectînd atitudinea pe care generalul Smith o detectase, aceea că armata putea să facă treaba acolo unde pușcașii marini dăduseră greș. Dacă toate obiectivele înscrise în plan ar fi fost capturate, atunci ar fi rămas puțin de făcut, eventual să fie „atenționate“ unitățile inamice izolate.

În general, cea mai mare parte a lui 1/321 urma să continue să se îndrepte către sud și să captureze mai multe zone înalte de-a lungul Zidului Chinezesc. Cea mai dificilă sarcină, eliminarea japonezilor din cele patru coline (Four Brothers) era în răspunderea unității 2/321. În același timp 1/323, singura unitate din acel RCT care se găsea la vremea aceea pe linie, a avansat spre nord pe lîngă Cinci surori în Valea Morții. Sarcina de a „curăța“ toate pozițiile care mai rămăseseră de-a lungul marginilor din vest al lui Walt Ridge i-a fost dată lui 3/321, care urma de asemenea să ocupe toată Horseshoe. Aceste scopuri teoretice puteau să pară bune celor care făceau planurile, dar ele erau pur și simplu dincolo de capacitatea unităților de infanterie.

La 5.15 în ziua de 22 octombrie, artileria și mortierele au început un baraj de 15 minute și acesta a fost urmat de trageri cu napalm și aruncări de bombe efectuate de pușcașii marini. Numai după această meticuloasă pregătire au

început unitățile de armată atacul. În două ore, soldații lui 2/321 au capturat Fratele 2 și au ajuns la vârful Fratelui 3. Restul zilei s-a petrecut cu transportul sacilor de nisip pentru a consolida aceste cuceriri.

Japonezii și-au menținut poziția pe două din dealurile cele mai sudice ale culmilor Cinci frați. Atacul lui 1/321 a fost împiedicat după o mică victorie, care a fost temporar anulată de un contraatac al japonezilor din cursul serii. Scenariul frustrării s-a repetat în sud, unde, în ciuda încercărilor îndrăznețe făcute de infanteriștii aparținând lui 1/323, nu s-a obținut nici o victorie reală.

Totuși, la est 3/321 – sprijinită de tancuri și aruncătoare de flăcări care au intrat în Horseshoe prin trecătoarea dintre Walt Ridges și Boyd Ridges, au intrat pe firul văii și au incendiat peșterile din partea răsăriteană a celor Cinci frați. Aceste echipe de atac au pătruns îndeajuns de adânc spre sud pentru a aduce frontierele de nord ale celor Cinci surori sub efectul focului declanșat de ei. În seara aceea, soldații lui 3/321 s-au retras în pozițiile protejate de sacii de nisip de-a lungul bazei vestice a lui Walt Ridge. Japonezii au contraatacat în seara de 22 această linie de apărare și de asemenea trupele de pe Fratele 2.

Ambele atacuri au fost respinse, ele având drept rezultat numai reducerea substanțială a numărului de soldați japonezi care-i erau necesari colonelului Nakagawa.

O schimbare a vremii s-a făcut simțită la începutul lui octombrie. Ploile intermitente dinainte nu influențaseră operațiunile. Cu excepția furtunii tropicale care avariase podul pe pontoane și întârziase transportul primului grup de pușcași marini, ploile din cursul lunii octombrie au constituit numai o neplăcere în plus. Corespondentul lui Time, Robert Martin, comenta vremea când scria:

„Peleliu este un loc oribil. Căldura este ucigătoare și ploaia cade intermitent. O ploaie otova care nu aduce nici o ușurare ci care doar mărește mizeria, stincile de coral se usucă în timpul zilei și numai noaptea este puțină răcoare.“

Totuși, începînd cu 25 octombrie, vremea s-a schimbat

radical și de atunci încolo a constituit un factor major care a încetinit reducerea apărării japoneze. Ploile erau masive și ceața era deosebit de groasă în perioadele de la 26 octombrie pînă la 1 noiembrie și apoi după 4 noiembrie, cînd insula a fost atinsă de un taifun. Vremea nu s-a înseninat înainte de 10 noiembrie.

Eșecul atacului general din 22 octombrie i-a făcut pe comandanții de armată să fie mai atenți cu elaborarea planurilor de luptă. Brigada 321 și-a intensificat controlul asupra lui Horseshoe și a continuat să izoleze și să distrugă peșterile pe ambele versante ale văii. În ziua următoare Brigada 323 – ale cărei toate unități ajunseseră la Ulithi – au început să înlocuiască soldații colonelului Dark în perimetrul respectiv. La 26 octombrie despresurarea a fost completă și colonelul Arthur Watson l-a înlocuit pe Dark la controlul operațiilor în „buzunar“. Faptul că ferocitatea rezistenței japoneze nu s-a diminuat mult după retragerea marinarilor se demonstrează din faptul că Brigada 321 și batalionul atașat 1/323 au pierdut 74 de oameni, care au fost omorîți, iar 315 au fost răniți în timpul campaniei dure din „buzunar“. Aceste victime au însumat 60 la sută din pierderile susținute de către Brigada 321 în timpul întregii campanii de la Peleliu.

Brigada 323 a folosit vremea proastă pentru a-și îmbunătăți apărarea, pentru a aduce mai mulți saci de nisip și pentru a crește numărul pieselor de artilerie care puteau ținti direct peșterile suspecte. Un bombardament de mortiere aproape continuu al pozițiilor japoneze s-a menținut în timpul furtunilor și pușcașii marini au bombardat cu napalm. În timpul cînd vremea se îmbunătățea pentru scurtă durată, armata și-a extins aria pe care o deținea sub controlul său. Japonezii au continuat tacticile lor de infiltrare nocturnă și o dată, în timpul nopții de 26 octombrie, au reușit să împingă armata afară de pe Fratele 4. Aceste activități au fost de fapt o eliminare costisitoare a micilor forțe ale lui Nakagawa; el nu avea trupe nici pentru a lansa un contraatac, nici pentru a menține pozițiile recucerite. De exemplu, capturarea lui Fratele 4 i-a costat pe japonezi 34 de

soldați; el a fost recapturat de Compania I a lui 3/323 în dimineața următoare.

Ploile l-au ajutat pe colonelul Nakagawa incomensurabil nu numai pentru că împiedicau avansarea armatei, dar de asemenea pentru că ele furnizau apă trupelor sale sleite. Situația lor vizavi de apă devenise disperată la sfârșitul lui octombrie. Cu excepția bălților de ploaie, singurul loc unde japonezii puteau găsi apă era la Balta Grinlinton în Horseshoe și această întreagă zonă era controlată de Compania L a lui 3/321, care stabilise un perimetru întărit cu saci de nisip în jurul bălții. În fiecare seară cîțiva japonezi încercau să obțină apă, dar de regulă ei erau uciși de soldații infanteriști din Horseshoe.

Vremea s-a luminat îndeajuns începînd cu 2 noiembrie, așa încît infanteria a putut să-și reia direct atacurile asupra dușmanului, în punctele sale cele mai puternice din „buzunar”. În partea de sud, soldații lui 2/323 au desființat ultimele puncte puternice ale inamicului ocupînd Colina 300 și Cinci surori înainte ca vremea proastă din nou să oprească toate operațiile de pe teren, exceptînd patrularea.²

În partea de nord-vest, infanteriștii lui 3/323 au început la 2 noiembrie un atac de-a lungul liniei de creastă a Zidului Chinezesc. Ei au fost întîmpinați cu foc inamic foarte concentrat și au reușit să acopere numai 40-50 de iarzi de mișcare de avans lentă, punîndu-și mereu în față saci de nisip.

Unul din motivele acestei foarte puternice rezistențe japoneze a fost că postul de comandă al generalului Murai și colonelului Nakagawa era la cîțiva iarzi mai în față de

² Există cîteva confuzii asupra numelor date anumitor zone geografice în Peleliu. Cu excepția lui Grinlinton Pond, nomenclatura dată de Marină a fost folosită în toată această carte. În general, numele locurilor botezate de Armată nu pun probleme, cu alte cuvinte Mortimer Valley este evident Horseshoe. Totuși, Armata a numit Dealul 300 – „Old Baldy” și acest afloriment din sud nu trebuie confundat cu dealul situat în perimetrul de nord din Umurbrogol, pe care pușcașii marini l-au cucerit cu atîta dificultate.

unitățile de infanterie americane care erau în curs de avansare. Conducătorii armatei nu știau acest lucru la vremea aceea, dar acesta a fost locul unde majoritatea japonezilor care mai rămăseseră în viață formaseră un baraj bine apărat.

În această perioadă pare să se fi iscat o neînțelegere între generalul Murai și colonelul Nakagawa. Fiecare pare să fi știut că micile trupe de care dispuneau nu vor putea să mai reziste presiunii puternice a ultimelor atacuri. Colonelul Nakagawa dorea să ordone oamenilor săi să rămână pe pozițiile lor – respectiv pe rîpe și în peșteri – cît mai mult posibil. Generalul Murai, dimpotrivă, dorea să strîngă toți soldații de care dispunea, să-i concentreze și să lanseze cu ei un „banzai“ final, un atac care să aibă drept obiectiv aeroportul. Statul Major de la Koror l-a sprijinit pe Nakagawa și pe colonelul Tada trimițînd un ordin lui Murai prin care-l informa despre această decizie. În acea comunicare, Tada comenta:

„Este ușor să mori dar mai greu să trăiești. Trebuie să alegem drumul cel greu și să continuăm lupta din cauza influenței asupra moralului japonezilor. Saipan s-a pierdut într-un timp foarte scurt din cauza atacurilor „banzai“ zadarnice; singurul rezultat a fost că oamenii de acasă au suferit o depresiune morală.“

Dacă publicul japonez știa destule despre Saipan sau Peleliu pentru ca moralul său să fie afectat este un lucru discutabil, dar în mod clar colonelul Tada, și superiorul său generalul Inoue, credeau lucrul acesta.

Decizia lor urmărea ținerea armatei în stare de luptă în zona „buzunarului“ pentru timp de două săptămîni. Dacă Murai și-ar fi lansat puținii săi soldați în zona aeroportului, unitățile armatei din jurul perimetrului „buzunarului“ i-ar fi trimis foarte repede pe lumea cealaltă.

Zidul Chinezesc, de fapt două versante pline de peșteri, rămîneau cea mai dificilă captură a întregii zone din cadrul „buzunarului“. Un nou atac general de la vest asupra acestei fortărețe la 13 noiembrie cu greu a putut obține ceva teren pentru că infanteria trebuia să-și mute tot timpul sacii cu

nisip cu ajutorul cărora înainta. Următoarele două zile au fost dedicate recunoașterilor și patrulării, și nu s-a mai făcut nici o încercare de a cîștiga teritoriu nou. Un atac coordonat din sud cîștiga teren din partea de sud a culmilor, dar 2/323 nu s-a folosit de el. La 16 noiembrie s-a descoperit o peșteră mare, care se presupunea că adăpostește un mare număr de japonezi, și inginerii și-au montat aici o instalație care le permitea să pompeze aici petrol din vale, de la o distanță de 300 de iarzi.

S-a împrăștiat o mare cantitate de petrol la intrarea peșterii și i s-a dat foc cu ajutorul grenadelor care au întins focul înăuntru. Rezultatele au fost satisfăcătoare pentru că un număr de japonezi au fost scoși afară și omorîți. Din acel moment instalația de pompare a țiteiului a fost folosită de mai multe ori împotriva punctelor care erau suspectate că ascund japonezi.

Pentru că numărul japonezilor din „buzunar“ se reducea în mod treptat, pericolul infiltrărilor în cursul nopții descrescuse.

Și totuși, unii japonezi continuau să se furișeze în liniile americane în timpul nopții, încercînd să se folosească de neatenția gărzilor. O altă fațetă a rezistenței japoneze era plasarea obuzelor cu explozie întîrziată, care constituia un pericol pentru întreg personalul american din toate punctele zonei. Trăgătorii de elită urmăreau în special pe ofițeri. Locotenent-colonelul Raymond Gates, ofițer comandant la 1/323, a fost identificat de un țintaș aproximativ la ora 16.00 17 noiembrie. Tocmai își vizitase companiile din linia întîi și studia dispozitivul inamic dintr-un punct de observație avansat, cînd a fost lovit. Locotenent-colonelul Gates a fost ofițerul de armată cu cel mai înalt grad care a murit în Peleliu.

În săptămîna care a urmat morții lui Gates, unitățile armatei s-au mulțumit să avanseze încet cîțiva iarzi, în zonele cele mai dificile. În alte părți ei au trecut prin peșteri și și-au îmbunătățit condițiile defensive. În acest timp, aruncătoarele de flăcări LVT(A) sprijinite de tancuri și de tehnicienii specializați în demolări au mers în diverse locuri

în părțile din sud ale Castronului Pisicilor sălbatice și Văii morții fără a întâlni o rezistență concertată. Culmea Cinci frați, care le-a dat atât de mult de furcă marinarilor, a fost în sfârșit curățată de toți japonezii la 23 noiembrie.

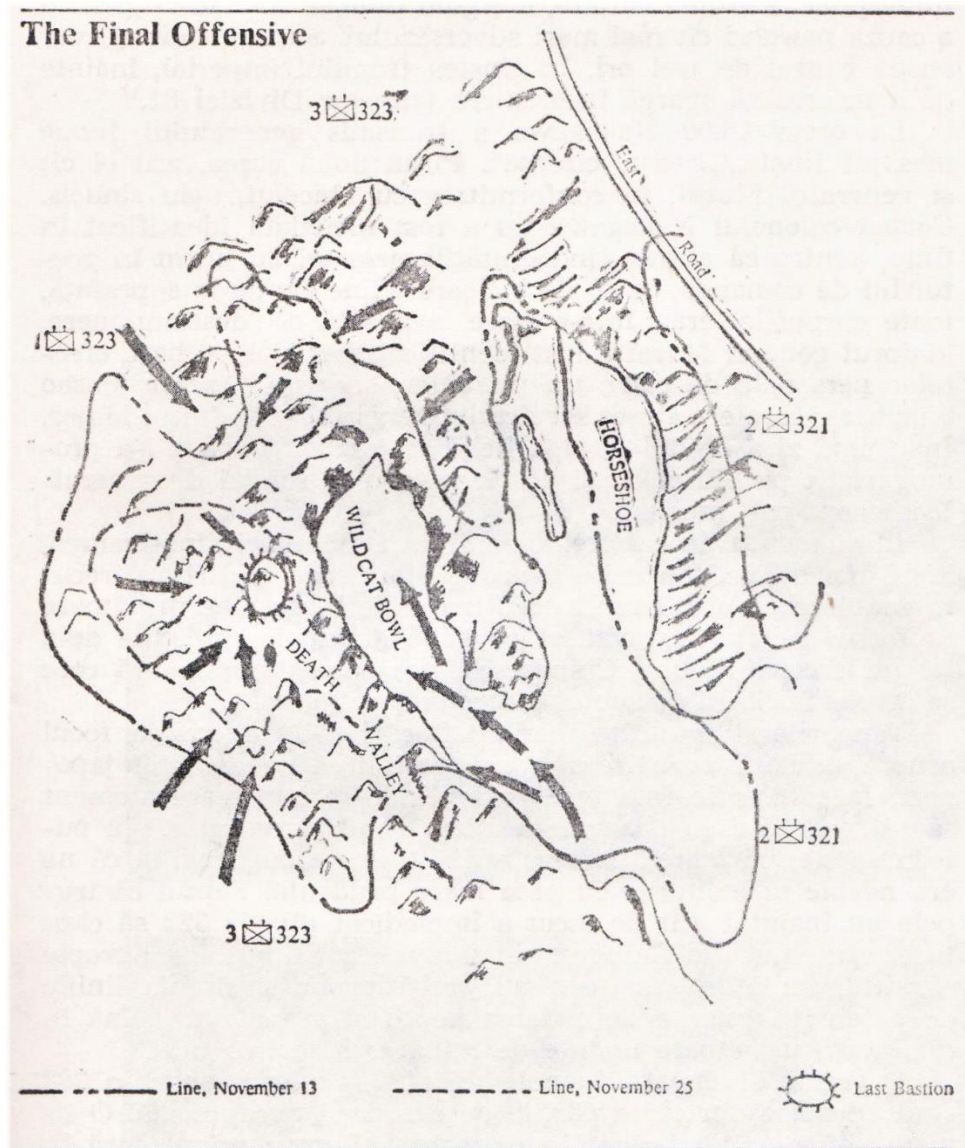
Puținii japonezi care au rămas au fost scoși din peșterile lor de-a lungul coamelor Zidului Chinezesc și în colinele de coral din vestul Văii morții. Cîțiva japonezi obosiți, flămînzi și istoviți de luptă și-au abandonat jurămîntul de a lupta pînă la moarte și au încercat să scape din „căldarea“ buzunarului. Dar armata a blocat cu atîta îndemînare ieșirile, încît japonezii care au încercat să scape în felul acesta au fost de asemenea omorîți.

Folosindu-se de controlul strîns pe care-l exercitau asupra Castronului Pisicilor sălbatice, în dimineața de 22 noiembrie, Compania F aparținînd lui 2/323, sprijinită de tancuri și aruncătoare de flăcări LVT(A) a executat un avans rapid către extremitatea de nord a regiunii Castronului și a capturat înălțimile din extremitatea de nord a Zidului Chinezesc. La vremea cînd japonezii au descoperit acest lucru, compania își fortificase poziția și nu a mai putut fi scoasă de acolo.

Așezarea în extremitatea nordică a Zidului Chinezesc era extrem de importantă dintr-un număr de motive. În primul rînd, acest fapt atrăsese într-un fel de cursă un număr de japonezi care se găseau situați între soldații Batalionului 2 și Batalionului 3, care erau dispuse pe liniile coamelor din nord. Mai departe, i se permitea armatei o poziție din care putea să prezinte pericol pentru puținii japonezi care blocau atacurile armatei din terenul minat de la vest de Zidul Chinezesc. Dar încă și mai important era faptul că se permitea tehnicienilor armatei să înceapă construirea unei rampe care să conducă din fundul văii către crestele Zidului Chinezesc. Cînd această construcție s-a terminat în după-amiaza zilei de 25, tancurile și aruncătoarele de flăcări au fost aduse în sfârșit, cele mai inaccesibile poziții ale apărării japoneze fiind acum sub focul armatei.

Încă înainte de terminarea rampei, japonezii dețineau o arie lungă de numai 150 iarzi și ei erau obligați să se apere

împotriva atacurilor care veneau din toate direcțiile.

La 22 noiembrie, colonelul Nakagawa a trimis un mesaj statului major de la Koror care să-i pregătească în vederea sfârșitului luptelor de la Peleliu. El i-a informat pe superiorii săi că toate documentele confidențiale fuseseră la îndemână

și că steagul de luptă al Regimentului 2 japonezi fusese ars. Acest ultim act fusese făcut numai cînd o unitate japoneză fusese distrusă și deci putuse fi ștearsă din controalele armatei. Nakagawa de asemenea a indicat că el va trimite un mesaj final codificat pentru a indica că trupele sale din Peleliu nu mai pot rezista. Aceasta urma să conțină cuvîntul *Sakura* (cireasă) repetat de două ori. La ora 10.30, în data de 24 noiembrie, Nakagawa a trimis ultimul mesaj. El a raportat scurt despre luptele din ultimele două zile și a declarat că va fi dificil să mai apere pozițiile mai mult decît o zi.

Forțele sale militare fuseseră reduse la 50 de soldați teferi și 70 de soldați răniți. Ei aveau numai puști și aproximativ 20 de rezerve de muniție per om și puține grenade de mînă. În mesajul său Nakagawa declara că cei 50 de soldați teferi vor lupta pînă la ultima suflare, mergînd pînă la sinucidere pentru a cauza pierderi cît mai mari adversarului. Supraviețuitorii vor striga banzai de trei ori, în cinstea tronului imperial, înainte de a încerca să spargă încercuirea trupelor Diviziei 81.

La orele 16.00 Nakagawa a transmis generalului Inoue mesajul final „Cireasa, cireasa“. Puțin după aceea, atît el cît și generalul Murai, în conformitate cu obiceiul, s-au sinucis. Corpul colonelului Nakagawa nu a fost niciodată identificat în timp, pentru că atunci cînd unitățile armatei au intrat în postul lui de comandă, la 40 de picioare adîncime de la suprafață, toate corpurile erau într-o stare avansată de descompunere. Generalul major Murai a fost identificat mai ales pe baza efectelor personale de către un prizonier, sergentul major Masao Kurihara, care era atașat serviciului generalului la Statul Major. În ultima zi a anului 1944, Oficiul de război japonez i-a promovat atît pe Murai cît și pe Nakagawa la rangul de general-locotenent post mortem.

În momentul în care tehnicienii armatei au terminat rampa, la 25 noiembrie, tancurile și aruncătoarele de flăcări au trecut în zonele care pînă atunci erau inaccesibile. În ziua următoare unitățile armatei au avansat cu grijă din toate direcțiile de-a lungul crestei Zidului Chinezesc către zona depresionară care se afla la mijlocul drumului dintre creste și

centru.

Tancurile și aruncătoarele de flăcări și-au exercitat focul asupra oricărei zone în care era posibil să se ascundă japonezi. Infanteria înainta încet, așteptându-se în fiecare moment să se confrunte cu „banzai”-ul disperat al japonezilor. Nu puteau să știe că marea parte a apărătorilor erau morți și că nu era nevoie să înainteze cu prea mare prudență. Faptul că trupele au înaintat atât de încet a împiedicat brigada 323 să captureze întregul Zid Chinezesc în ziua aceea. Știind că se apropie sfârșitul, unitățile armatei și-au pregătit pur și simplu liniile de defensivă înainte de căderea nopții și au așteptat pînă în dimineața următoare înainte de reluarea atacului.

Devreme dimineața, în 27 noiembrie, opt companii din 323 s-au apropiat din toate părțile de aria încă necapturată. O liniște nefirească îmbrăca Umurbrogolul. Pentru prima oară în două luni și jumătate nu se auzeau împușcături. La orele 11.00 colonelul Watson i-a declarat generalului Mueller că ostilitățile încetaseră.

Raportul operațiilor Diviziei 81 nota: „Inamicul și-a dus pînă la capăt hotărîrea de a lupta pînă la moarte.” Această declarație cam poetică nu corespunde întrutotul realității. Toată rezistența organizată într-adevăr încetase, dar nu toți japonezii erau morți sau capturați. Unitățile armatei continuau să patruleze prin Umurbrogol și înălțimile (platoul) Amiangal; ele continuau să exploreze peșterile și culmile cu ascunzișurile lor. Exemplu cel mai notabil de rezistență era peștera cea mare în partea de nord-vest a insulei. Deși pușcașii marini și armata au negat că acest punct mai constituia o rezistență serioasă, aproximativ 30 de japonezi au continuat să-și ducă traiul în adîncurile ei și în lunile noiembrie și decembrie au mai făcut unele victime în rîndurile armatei.

În sfîrșit, în luna ianuarie o serie de explozii aranjate de tehnicienii armatei au reușit să arunce în aer cele mai ascunse tunele. Ultimii cinci japonezi supraviețuitori și-au croit drumul spre suprafață și s-au predat în noaptea de 1 februarie 1945. Zvonuri despre existența unui număr mai

mare de japonezi în Peleliu au persistat chiar și în aprilie 1947 marina americană a descoperit un amiral japonez la pensie care a fost transportat prin toată insula pentru a încerca să convingă orice supraviețuitor să se predea. Curînd după aceasta, un locotenent japonez și 26 de soldați s-au predat forțelor S.U.A.

Doi ani mai tîrziu, un supraviețuitor singuratic din Peleliu s-a predat băștinașilor din Peleliu care vînau pe insula Ngercheu. Ultimul locuitor cunoscut al peșterilor, un corean, fost angajat al marinei imperiale, s-a predat insularilor un deceniu mai tîrziu, după ce insula fusese declarată „sigură“.

După reducerea „buzunarului“ cele două echipe de luptă regimentale ale diviziei 81 au fost desemnate ca Forța de Apărare Terestră a insulei, în timp ce restul se pregătea să plece și să se antreneze în Noua Caledonie.

Chiar înainte de a se trage ultimul foc în „buzunar“, generalul Mueller a primit ordine să transfere Divizia 81 în zonele din spate, poate pentru a se pregăti pentru o viitoare ofensivă în Pacificul Central. Generalul Mueller a fost în mod oficial degrevat de responsabilitatea de apărare a sectorului Palau de sud la 13 ianuarie 1945.

Cea mai mare parte din 323 era deja în Noua Caledonie așa cum erau de altfel și cele mai multe elemente din 321. În timpul schimbării comandanților s-a organizat singurul contraatac serios împotriva lui Peleliu de către marina japoneză.

În orele dimineții lui 18 ianuarie 1945, se puteau discerne la distanță debarcări la Plaja Purpurie și Plaja Albă. Această informație a stîrnit neliniște și a cauzat o grăbită înregimentare a soldaților de la artilerie și a unităților de tractare a amfibiilor, ca și ale Brigăzii 321. În cîteva ore puținii japonezi care debarcaseră au fost localizați lîngă Plaja Albă, Portocalie și Plaja de chihlimbar și au fost omorîți, cu excepția luării a doi prizonieri, lîngă ultima plajă.

Ce au vrut japonezii să facă prin această misiune îndeplinită de cîteva duzini de soldați rămîne neclar. După război, atît generalul Inoue cît și colonelul Tada au refuzat să

răspundă la întrebările care priveau această chestiune. Generalul Inoue a arătat că putea fi o misiune de onoare, pentru că „atacatorii puteau fi un grup din marină care se reîntoarcea la Peleliu după ce o dată au fost nevoiți să-l părăsească prin abandon.“

Colonelul Tada a replicat: „Mai bine n-aș vorbi despre aceasta, pentru că acest lucru ar constitui o gravă insultă adusă marinei“. Deși atacul sortit eșecului nu a adus nimic substanțial, el totuși a strecurat neliniște în sufletele personalului bazei și restul de trupe din Brigada 321 au fost ținute pe insulă încă trei săptămîni, pînă cînd au fost înlocuite la 8 februarie de regimentul de infanterie 111.

Înfrîngerea „rezistenței buzunarului“ a fost costisitoare pentru Divizia 81. De pe vremea cînd generalul Mueller și-a asumat comanda de la generalul Geiger, la 20 octombrie, pînă cînd rezistența organizată s-a terminat la 27 noiembrie, Divizia reîntărită a pierdut 110 soldați (omorîți) iar 717 au fost răniți. Așa cum s-a întîmplat cu pușcașii marini, cifrele se referă numai la o parte a istoriei. Divizia 81 avusese indisponibilizați temporar mai mulți soldați din cauza climatului și bolilor decît din cauza inamicului. Acest lucru se poate vedea clar din fișele medicale ale spitalului pe perioada 23 septembrie-27 noiembrie. Au fost tratate 1.008 cazuri de rănire datorate luptei în timp ce alți 1.285 soldați erau spitalizați pentru motive de boală, iar 179 pentru oboseală. Din rîndurile cazurilor neprovocate de luptă, 147 erau deajuns de grave pentru a cere evacuarea lor de pe insulă.

Deși numărul inamicilor uciși în ultimul bastion nu va fi niciodată știut cu siguranță, armata a identificat peste 1.500 de japonezi morți.

Iată un fragment din mesajul trimis generalului Mueller de către contraamiralul J.W. Reeves jr.:

„Vă rog să acceptați felicitările mele cordiale asupra lichidării rezistenței inamice organizate din Peleliu cu mult înainte de data estimată.“

Ironia mesajului poate că nu a fost înțeleasă de amiralul

Reeves sau generalul Mueller. Cu toate acestea, generalul Rupertus, care a prezis că insula va fi cucerită într-un interval de două zile, cu siguranță că a remarcat fraza, „cu mult înainte de data estimată.“

12 CONCLUZII

Însumînd tot ceea ce este mai complex, campania de luptă grea este întotdeauna dificilă. Cu atît mai mult în cazul Peleliu, pentru că planul și toată conducerea acțiunii invită la critică. Obiectivitatea totală poate constitui un mit, dar un istoric încearcă să recunoască componentele emoționale ale evaluării sale și să nu le confunde pe acestea cu realitatea unui set de situații întîmplate demult. Ar putea fi un ajutor răspunsul la trei posibile întrebări. Prima se focalizează asupra problemei planului pentru STALEMATE II. Au fost Peleliu și operațiunile adiacente Angaur bine gîndite și au fost tacticile folosite consistent în privința informațiilor secrete despre puterea și abilitatea inamicului? A doua întrebare se referă la dificultatea comparativă a luptei. A fost Peleliu atît de dificil așa cum reiese din capitolele anterioare? O ultimă întrebare care necesită răspuns ar fi aceea care privește poziția adecvată a Peleliu-lui în strategia de război împotriva Japoniei. Vorbind direct, a fost Peleliu într-adevăr necesar?

Se pare că și atunci cînd era considerată ca parte a unei operațiuni mult mai mare care includea Yap-ul și poate și Babeldaob-ul, campaniei Peleliu nu i s-a acordat acea metodică atenție pe care o necesita un asemenea risc. Aceasta nu înseamnă că nu au existat anumite elemente ale planurilor de invazie care au fost într-un mod strălucit organizate. Problema logistică a deplasării a zeci de mii de oameni, a echipamentului lor și a sute de vase peste Pacificul

de sud a fost manevrată extrem de bine. Planurile Marinei pentru sprijinirea trupelor aero și navale n-au mai putut fi îmbunătățite. Dată fiind natura insulei, pînă și planurile de asalt ale corpurilor Marinei puteau cu greu să dea greș. Atunci în ce anume constă critica? Ea se referă la felul nesăbuit în care a fost conceput STALEMATE II. Corpul III avea foarte puține implicații în detaliile planului final. Cel care fusese numit comandantul Corpului încercase să aducă campania Guam la un sfîrșit încununat de succes, ca și majoritatea celor din subordinea lui. Un comandant de divizie era absent în timpul verii în Washington D.C., iar celălalt era în Hawaii, în timp ce poziția planului era în Pavuvu, la mii de mile depărtare. Sarcina conceperii planului STALEMATE II a căzut în ultimă instanță pe umerii lui Oliver P. Smith, General Brigadier, comandantul adjunct al Primei Divizii de Marină. Este evident din mărturii că Generalul Smith și cei din subordinea sa n-au avut niciodată necesarul de informații secrete pentru o apreciere completă a dificultăților pe care aveau să le întâlnească în cazul Peleliu. Aveau nevoie în special de o hartă și informații foto care le-ar fi oferit o idee mai bună despre complexitatea Umurbrogol.

Prima Divizie de Marină, unitate care avea principală responsabilitate în atac, era pe poziții la Pavuvu, unul din locurile cele mai proaste din Pacific pentru veteranii Noii Britanii. În lunile precedente campaniei Peleliu, pușcașii marini cheltuiseră mult timp și efort pentru a face din el o insulă locuibilă. Crucial pentru noua operațiune, ea era prea mică pentru un antrenament adecvat al multelor sute de înlocuiți. Echipament și arme noi s-au primit în timpul primăverii și verii 1944, cu care însă nu se descurcau decît cîțiva ofițeri și soldați. Antrenamentul așadar era imperativ, dar nu se putea face decît în unități mici.

Din cauza absenței generalului maior Roy S. Geiger, comandantul Corpului III Amfibii, responsabilitatea comenzilor a căzut pe umerii Primei Divizii a Marinei. Divizia 81 de Infanterie a armatei fusese întotdeauna considerată o rezervă, care – cît de curînd posibil – ar fi fost implicată în cucerirea Angaurului. Dacă regimentele sale erau angajate în

acțiunea Peleliu, ele ar fi intrat probabil imediat sub comanda comandantului Primei Divizii a Marinei. Astfel, o foarte grea sarcină i-a revenit generalului-maior William H. Rupertus. Totuși, și el era absent în timpul dezbaterilor pentru întocmirea planului și a acceptat aparent fără o critică mare planurile concepute de generalul Oliver Smith. Personalitatea generalului Rupertus a avut un efect crucial asupra campaniei. Deși din necesitate se baza foarte mult pe comandantul său adjunct de divizie, el a avut tot timpul o rezervă vecină cu ostilitatea, ceea ce i-a făcut pe generalul Smith și comandanții săi de regiment să evite o încercare de temperare a optimismului lui Rupertus. Acest lucru îl arată foarte clar faptul că nimeni din Corp sau de mai sus nu știa nimic despre ofensa generalului Rupertus, care l-a handicapat în timpul primelor zile ale atacului. Generalul Smith a sugerat comandantului său că cineva ar trebui să fie informat, dar nu a avut nici un succes și s-a abținut de la comentarii ulterioare.

Se poate pune întrebarea: în ce fel au toate acestea legătură cu succesul sau insuccesul operațiunii Peleliu? Răspunsul constă în faptul că atitudinea unui comandant nu afectează numai pe cei din subordinea lui, ci și pe superiorii săi. Generalul Rupertus, decisese că invazia Peleliu urma să fie relativ ușoară. Cum ajunsese el la această concluzie este un mister, de vreme ce fiecare bătălie recentă dată pe o insulă nu făcea decît să confirme că japonezii erau pregătiți să reziste pînă la moarte. Comandantul de divizie a avut probabil o imagine exagerată despre ceea ce erau în stare să facă tinerii pușcași marini. Atît în conversații, cît și în comunicări scrise, el a arătat clar că el crede că Peleliu poate fi cucerit într-un timp mai scurt decît Tarawa. Acest lucru a amuțit practic orice ripostă pesimistă „constructivă”, ca aceea a colonelului Puller din Prima Divizie a Marinei. Și mai important, el nu a transmis îngrijorarea sa generalilor Geiger sau Julian Smith sau amiralilor Wilkinson și Fort în legătură cu operațiunea Peleliu. Așadar, nimeni nu este surprins să vadă un val general de optimism printre comandanții superiori netulburați de întrebări serioase. Nu poate fi

dovedit, dar cu siguranță această atitudine a avut un efect direct asupra deciziei Amiralului Nimitz în a continua ofensiva în sudul Palau-lui, în timp ce o întrerupea în partea nordică.

Optimismul prost plasat a întunecat de asemenea evaluarea efectelor bombardamentului naval și atacurilor aeriene asupra sistemului de apărare a insulei. A existat o dovadă după Tarawa la îndemână care arăta că marile arme ale flotei, în combinație cu bombardamentele, nu au distrus multe din fortificațiile japoneze și cu siguranță nu au adus trupele dușmane la concluzia unei predări ușoare.

Totuși, în ajunul invaziei, amiralul Oldendorf a anunțat că a încheiat planul. Avioanele care au folosit bombe cu o mare putere explozivă și napalm în timpul atacurilor coordonate dinaintea și imediat după Ziua D au distrus cea mai mare parte din frunzișul de lângă plajă. Observatorii au crezut că japonezii nu vor putea să reziste mult acestei pedepse groaznice și să supraviețuiască, nemaivorbind de organizarea unei defensive. Încă o dată, ofițerii Marinei au ignorat documentele de la Tarawa, Saipan și Gaum.

Unui participant la oricare din numeroasele debarcări din timpul celui de-al II-lea război mondial, propria sa experiență îi arată toate potențialele pericole și adevărata teroare a celei mai cumplite invazii. Pușcașii marini care au asaltat Peleliu la jumătatea lui septembrie 1944 nu au exagerat în reevaluarea experiențelor lor. După cum arată documentația din paginile anterioare, terenul și climatul combinate cu determinarea încăpăținată, fatalistă, a japonezilor au făcut din fiecare zi petrecută la Peleliu un tip special de iad. Schimbînd stilul de bază al acțiunii de infanterie japoneză, colonelul Nakagawa a folosit sutele de adîncituri, văi, culmi și povîrnișuri pentru a lovi cu maximum de avarii pe cei care atacau.

Se poate argumenta fără rezultat asupra întrebării care a fost cea mai înfricoșătoare și mai disputată campanie din războiul din Pacific. Totuși, declarațiile multor pușcași marini pare să dovedească faptul că Peleliu apare împreună cu Iwo Jima în oricare din listele cu campaniile majore ale

Marinei cele mai dificile. În această ordine de idei, este bine să consemnăm câteva opinii ale unor participanți și observatori. Robert Martin de la „Time“, unul din puținii corespondenți care dezbat invazia Peleliu, scrie:

„Peleliu este incomparabil mai rău decît Guam, prin caracterul sîngeros, teroare, climat și tenacitatea incomprehensibilă a japonezilor. Prin absoluta brutalitate și extenuare, cred că întrece orice altceva văzut pînă acum în Pacific bineînțeles din punct de vedere al numărului celor implicați și al timpului necesar pentru a întări insula.”

Toți ofițerii implicați care au scris despre Peleliu sînt de acord cu această declarație. Generalul Geiger a declarat:

„Singura diferență dintre Iwo Jima și Peleliu a fost aceea că la Iwo Jima erau de două ori mai mulți japonezi pe o insulă de două ori mai mare și s-a dispus de trei divizii ale Marinei pentru a o cucerii în timp ce noi am avut una singură pentru a lua Peleliu.”

Generalul Fields notează:

„Aceasta (Peleliu) a fost una dintre cele mai grele bătălii ale Marinei chiar dacă publicitatea... De exemplu, se vorbește despre Tarawa și Iwo Jima și toate celelalte. Acelea au fost două bătălii dificile. Dar Peleliu a fost tot atît de dificil – și chiar mai mult decît atît în unele chestiuni – dar publicitatea sa a fost practic nulă...”

Generalul Deakin a fost chiar mai pozitiv. El a declarat:

„Aici (la Peleliu) este cea mai dificilă campanie din istoria războiului și Peleliu – sînt convins că istoricii trebuie să fi fost capabili să descopere pînă acum – a fost cu mult mai rău decît Iwo Jima sau altele. Cred că veți găsi statistic că ferocitatea de la Peleliu a fost mai rea...”

Comentariile cu măsură ale generalului Oliver Smith sînt probabil mai aproape de adevăr. El a declarat:

„Primele cinci zile la Peleliu au fost la fel de rezistente ca și la Iwo Jima, dar rezistența a scăzut de tot (tapered of) și Iwo Jima a mers mai departe.”

Dacă cele arătate în capitolele precedente sînt corecte, atunci de ce nu i s-a acordat lui Peleliu locul pe care îl merită

în cadrul istoric al operațiunilor din Pacific? Sînt o mulțime de motive în acest sens. Primul constă în profunda antipatie pe care Generalul Rupertus o avea pentru presă. Atitudinea sa generală, combinată cu încrederea că această campanie se va termina repede, a redus numărul corespondenților de presă care au scris despre invazia Peleliu. Doar cîțiva oameni, ca Robert Martin și Tom Lea, au fost prezenți pentru a înregistra acțiunea grea a pușcașilor marini în timp ce despre Guadalcanal, Tarawa și Iwo Jima s-a scris foarte mult. Apoi, de asemenea, a fost împins spre spatele scenei de alte aparent mai importante evenimente. Teatrul european acoperea cele mai multe din reportajele vremii și operațiunea Arnheim a generalului Montgomery se desfășurau în același timp ca și invazia Peleliu. Apărarea încăpățînată a japonezilor la Peleliu a însemnat faptul că lupta încă se mai purta, cînd generalul MacArthur a invadat Filipinele. Operațiunea Leyte a obliterat aproape complet rapoartele de pretutindeni din Pacific.

Chiar dacă se pune problema că Peleliu ar trebui să-și afle locul printre cele mai grele operațiuni din Pacific, și că eroismul personalului Marinei și Armatei a trecut neconsemnat în mare parte [în presă], cele mai importante întrebări își caută încă răspunsul. A meritat? Au fost sacrificiile atîtor oameni justificate de rezultate? Înainte de a ne încumeta să dăm un răspuns final, să ne gîndim la prudența căreia i-a dat glas amiralul Oldendorf, care nota:

„Dacă conducătorii militari (incluzîndu-i pe cei navali) ar fi fost dăruiți cu aceeași acuratețe a previziunii pe cît sînt în privința înălțătorului, fără îndoială că asaltul și capturarea Palau-ului nu s-ar fi încercat niciodată.“

Ca să fim cinstiți, așadar, critica ar trebui să aibă în vedere condițiile din acele timpuri și nu să fie bazată pe știința de acum. Ce se poate spune în definitiv despre situația de la mijlocul lui 1944? Cea mai evidentă a fost căderea puterii navale și aeriene a japonezilor din Pacificul Central. Încă din februarie și martie ale acelui an navele și avioanele Flotei a 5-a stăpîneau relativ situația în tot Pacificul Central. Cu cît puterea japonezilor scădea, cu atît

cea a Satelor Unite creștea, pînă la punctul în care o mulțime de campanii erau puse la punct aproape simultan. Saipan, Tinian, Guam și Filipinele au fost toate ori conduse ori plănuite în același timp cu STALEMATE. Ideea evitării punctelor cheie puternice ale japonezilor, izolînd astfel garnizoanele lor, era deja stabilită la acest punct al desfășurării acțiunii. Astfel, dacă se alesese calea de ignorare a Peleliu-lui, nu s-ar fi introdus un nou concept. Aria Palau a fost la început considerată importantă pentru că, în primăvara lui 1944, ceea ce fusese estimat la Biroul de informații secrete oferea o imagine despre o forță represivă a japonezilor în Pacificul Central care nu era, de fapt, reală. Data stabilită pentru deschiderea campaniei din Filipine trebuia să fie decembrie 1944 și e puțin de mirare că MacArthur și Nimitz erau îngrijorați de japonezii din Caroline. Porturile din Ulithi și Malakal puteau adăposti o flotă mare, care, dacă era pe poziții, putea să amenințe flancurile oricărei invazii din Mindanao sau Luzon. Mai tîrziu, raportul biroului de informații care arăta că japonezii au peste 30.000 de oameni în acele insule le-a conferit o importanță strategică exagerată în mințile celor care plănuiau situațiile din Marină și din Armată. S-a decis astfel organizarea unei ofensive majore în luptă împotriva acestor puncte puternice. Planurile preliminare admiteau acapararea lui Yap, Babeldaob, Peleliu și Angaur, folosind trei divizii de armată și una de marină. Dacă aceste insule erau cucerite, nu s-ar mai fi pus problema amenințării cu ofensivele majore plănuite pentru mai tîrziu în acel an. Mai mult, Marina ar fi cîștigat porturi excelente și cîmpurile aeriene din Palau ar fi împins șirul de avioane de pe sol mai spre nord și vest.

Cît de logice au fost aceste planuri în primăvara lui 1944? Ele nu au mai fost valabile la timpul invaziei propuse. Acapararea Saipanului, Tinianului și Guamului au făcut Palausul relativ neimportant, exceptînd funcția sa de bază eșalon de plan secund. A doua bătălie a Mării Filipinelor le-a redat japonezilor toată aviația, dar nemaifiind bună de nimic. Biroul de informații ar fi trebuit să știe că la Peleliu și Babeldaob cîmpurile aeriene nu se reparaseră complet după

loviturile avioanelor amiralului Mitscher și că practic nu mai existau nave și avioane în Palaus. Dacă japonezii nu putuseră stăpîni a 5-a Flotă în Mariane mai devreme, atunci de ce exista teama că elemente mari care foloseau porturi la Palaus ar fi putut fi o amenințare pentru invazia plănuită a Filipinelor?

Argumentul hotărîtor în abandonarea acțiunii asupra Palausului a fost adus de amiralul Halsey, care nu fusese deloc entuziasmat (de la bun început) în privința STALEMATE. Recomandările sale către amiralul Nimitz în privința campaniei ce avea să urmeze în Filipinele centrale au fost în principal acceptate de șeful Statului Major și de generalul MacArthur. Excepția majoră a fost recomandarea sa de a abandona planul de cucerire a Peleliu-lui și Angaur-ului. Dacă exista cu adevărat vreo arie în Palaus de mare importanță, aceea era Ulithi; și dacă biroul de informații secrete ale Marinei ar fi funcționat corect, s-ar fi descoperit că atolul putea fi cucerit cu minimum de concentrare de trupe. Amiralul Nimitz nu a inclus niciodată în raportul său către Statul Major posibilitatea de a renunța la operațiunea Peleliu, deși a fost de acord cu renunțarea la planurile de cucerire ale Palaus-ului de est. El nu a arătat niciodată adevăratele motive pentru aceasta. Se poate specula doar că și el, ca și generalul Rupertus, a crezut că Peleliu și Angaur vor putea fi cucerite repede, doborîndu-i practic pe cei 25.000 de japonezi la Koror și la Babeldaob. Chiar și atunci cînd a devenit clar că anterioarele considerente fuseseră incorecte, o dată ce Prima Divizie a Marinei debarcase la Peleliu era necesar ca invazia să fie dusă pînă la capăt.

Planul pentru operațiune pare să fi fost întrucîtva mai puțin competent decît era de așteptat. Multe din presupunerile asupra naturii asaltului s-au dovedit a fi incorecte. Personalitatea și atitudinile generalului Rupertus au fost chiar mai importante. Dacă el ar fi fost mai prudent, mai puțin ostil față de armată și dacă ar fi fost mai puțin dificil să poată exista o cooperare, poate că multe din defectele planului ar fi putut fi rectificate. Dar ca să ataci o poziție defensivă puternică doar cu un număr egal de trupe,

chiar dacă acestea erau formate din pușcași marini, înseamnă să-i faci curte dezastrului. Lipsa unor rezerve potrivite însemna că pușcașii marini obosiți și bolnavi trebuiau trimiși iarăși și iarăși împotriva apărării japoneze bine pregătite în Umurbrogol. Numai superioritatea lor în dominarea completă a mării și a aerului au permis pușcașilor marini să facă un avans încet împotriva apărării lui Nakagawa.

Oare nu a contribuit capturarea lui Peleliu și a insulei vecine din sud, Angaur, ca element vital la câștigarea războiului din Pacific? Autorii istoriei oficiale a operațiunii Corpului de Marină au înlăturat probleme de genul „conjunctură nefolositoare” și au decis că cei care au întocmit planurile STALEMATE „pe baza informațiilor la îndemână” au ajuns la concluzia că asediul de la Peleliu era necesar în vederea reușitei operațiunii din Filipine, mai amplă și mai importantă, ce avea să urmeze. O astfel de concluzie este pe larg o scuză pentru ofițerii superiori de eșalonare – care întocmeau planurile – din Marină, care nu au folosit cu eficiență rapoartele Biroului de informații ce erau la îndemână lor. Ocupația americană a celor două insule a avut o mică influență asupra campaniei generalului MacArthur în Filipine și a jucat numai un rol minor în acțiunile ulterioare din Pacificul Central. Cîmpul aerian de la Peleliu a fost mai târziu folosit doar ca stație dosnică de eșalonare și în câteva cazuri ca pistă de aterizare forțată. Aerodromul subteran de la Angaur nu a fost gata pentru uz general decît după invazia Leyte, și primul avion de bombardament nu a decolat decît în 17 noiembrie. Există un mare semn de întrebare asupra problemei că zborurile ulterioare de B-24 au contrabalansat – prin contribuția lor – fondurile și pierderile de vieți folosite pentru securizarea insulelor din Palaul de sud. Capturarea lui Peleliu a avut puțin de-a face cu negarea volumului de forță japonez din Palaus. Cei aproximativ 25.000 de oameni de sub comanda generalului Inoue la Koror și Babeldaob au fost efectiv izolați încă dinainte de 15 septembrie de controlul Marinei S.U.A. asupra Pacificului Central. Campaniile ulterioare împotriva

Filipinelor, Iwo Jima și Okinawa nu au făcut decît să le mărească izolarea. Colonelul Nakagawa putea fi lăsat în văgăunile lui și singura schimbare la terminarea războiului din Pacificul Central ar fi constat în predarea a încă 13.000 de japonezi americanilor la căderea finală din 1945.

Nici o critică a ceea ce apare acum să fi fost o campanie fără necesitate nu se poate abate asupra pușcașilor marini și a ofițerilor lor sau asupra unităților armatei care i-au înlocuit. Nu ei au întocmit planurile; nu le-a fost cerut niciodată sfatul în privința strategiei războiului din Pacific. Ei au fost, pur și simplu, mijloacele prin care se putea încheia războiul. Acești oameni foarte tineri care au luptat într-un război patriotic, membri ai unor unități prestigioase, au fost chemați să ucidă sau să imobilizeze un dușman crud și, dacă era necesar, să-și dea viețile pentru obiective – exprimate în termeni tereștri – ca o bucată de cîteva picioare de pămînt, o rocă sau un delușor. Multe dintre trupele combatante nu s-au gîndit niciodată – în orice fel de termeni – la victoria finală. Au ținut piept căldurii, umidității, muștelor, sistemului și unor alte o mie și una de alte lucruri care erau o parte din viața lor departe de siguranța unui cămin. Dar cînd au fost chemați la ordine, ei au avut încredere în ofițerii lor și s-au sacrificat nu pentru o cauză, ci pentru mîndria lor personală și cea a Corpului.

Făcînd astfel, ei au asigurat succesul planurilor defectuoase pentru ocuparea lui Peleliu. În termeni de pur eroism, fiecare om care a luptat la Peleliu a meritat cele mai înalte însemne cu care țara sa putea să-l răsplătească. Curajul lor a transformat Peleliul dintr-o operațiune sub semn de întrebare, într-una care ar trebui mereu amintită cu mîndrie.

CUPRINS

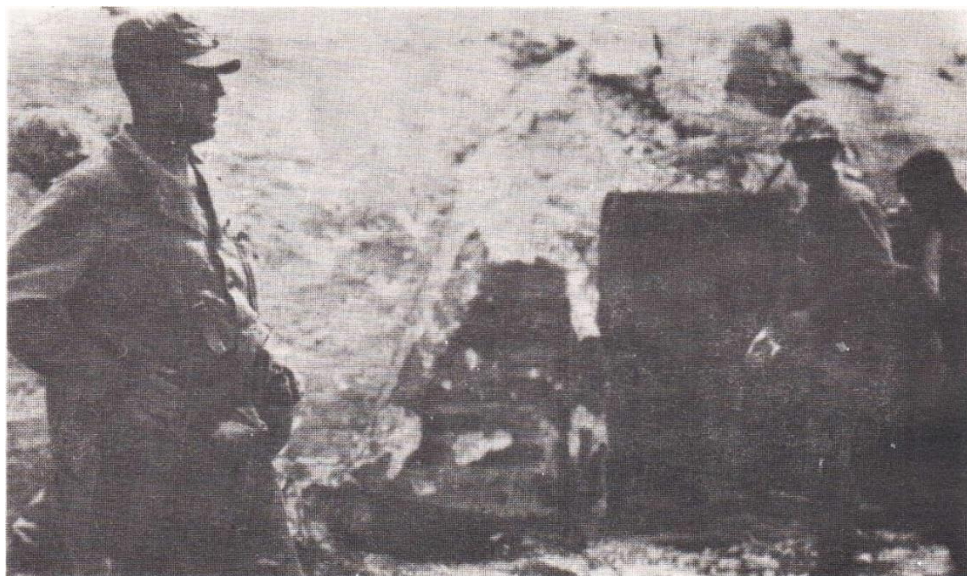
Prefață	V
Cap. 1 – Așezarea	1
Cap. 2 – Planul de operații	13
Cap. 3 – Pregătiri japoneze	33
Cap. 4 – Comandanții	49
Cap. 5 – Ziua D – Peleliu	59
Cap. 6 – Un cap de pod apărat	83
Cap. 7 – Angaur și Ulithi	97
Cap. 8 – Crește însîngerate	107
Cap. 9 – Înaintarea spre nord	125
Cap. 10 – Reducînd „buzunarul“	143
Cap. 11 – Limitele rezistenței	159
Cap. 12 – Concluzii	171

Infanteriști marini blocați pe plajă, 15 septembrie 1944.

Infanteriști marini luând cu asalt poziția fortificată japoneză „Bloody Nose Ridge“.

Colonelul Herman H. Hanneken (stînga) supraveghează evoluția situației de la postul său de comandă: septembrie 1944.

De la stînga la dreapta căpitanul D.A. Peppord, Colonelul H.D. Harris și Locotenent Colonelul R.W. Boyd, analizează situația operativă pe 20 septembrie 1944.

Aeroportul de pe Peleliu: octombrie 1944.

Interiorul unei cazemate.

Tancuri japoneze distruse și cadavrele echipajelor după atacul de noapte asupra aeroportului din ziua D.

Rămășițele unei cazemate japoneze.

O „peșteră” japoneză în munte, la est de stația de radio fiind orientată către Amiangal.

O ambrazură laterală a unei cazemate japoneze: octombrie 1944.

O luptă crâncenă pentru cucerirea unui cap de pod pe o plajă de pe Peleliu, dusă de infanteriștii marini la adăpostul unui tractor blindat amfibiu.

Un infanterist marin rănit așteptând brancardierii, bea apă pe insula răvășită de explozii.

Coloneul Lewis B. „Pieptosul” Puller, ofițerul comandant al unui regiment de infanterie marină îl salută pe Amiralul Cochrane în septembrie 1944.

De la stînga la dreapta: Generalul maior R.S. Geiger discută cu Generalul maior W.H. Rupertus pe 21 septembrie 1944.

Un avion de tip „Corsair” ataca pozițiile deținute de japonezi.

Vedere aeriană a poziției „Bloody Nose Ridge”.

„Amtracs” – sau tractoare amfibii înconjoară poziția „The Point” – unde s-a aflat o puternică poziție japoneză formată din cazemate și tranșee. Infanteriștii marini au suferit grave pierderi în timp ce au curățat de inamici această poziție fortificată japoneză.

Vedere a părții sudice a insulei Peleliu, devastată de navele americane care au sprijinit trupele angajate în luptă.

Întăriri ale Diviziei 81 a Armatei de uscat debarcând pe un ponton.

ISBN 973-95036-0-8

LEI 49